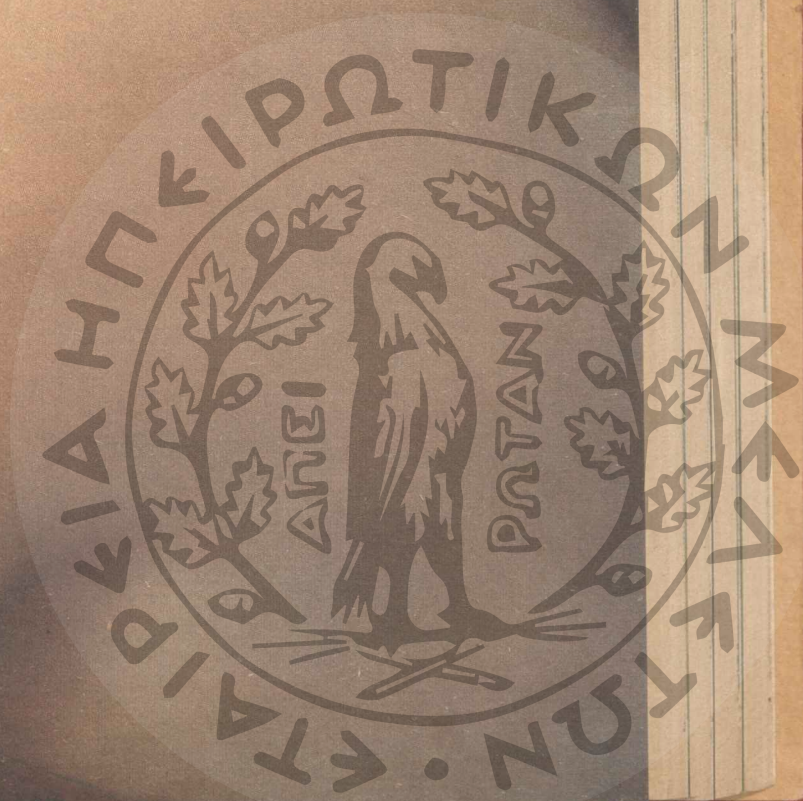

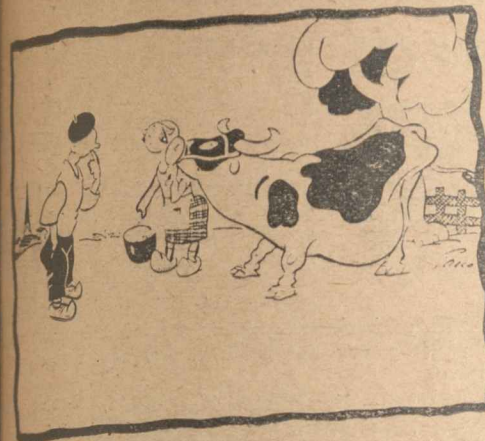
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

12

ΑΡ. 614

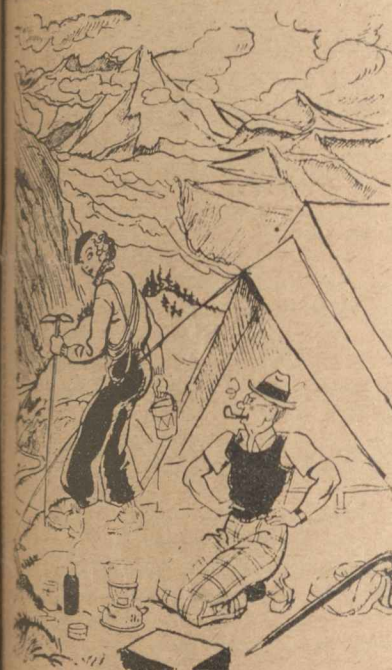

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !

— Τι ωραία αγελάδα που έχετε, δε-
σποινίς Υδόννη.
— Δεν σε πιστεύω, Μπερτράν, γιατί τό-
σο λίες σ' όλες τις... κοπέλλες του χω-
ριού!...

ΕΠΑΝΩ ΣΤΙΣ ΑΛΠΕΙΣ

Ο σύζυγος. — Πού πάς;
Η σύζυγος. — Νά βρω πάγο για
τα κοκταίλς...

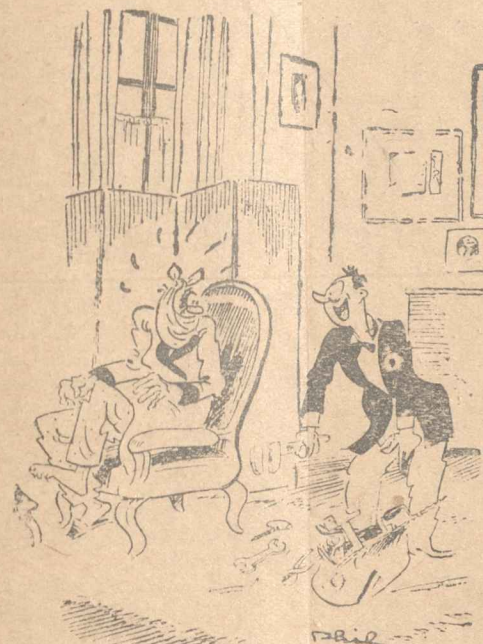
ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ο διαβάτης. — Μοῦ δίνετε τή φω-
τιά σας;
Ο άπάχης. — Μοῦ δίνετε τό πορτο-
φύλι σας;

ΠΟΛΥ ΦΥΣΙΚΑ !

Ο διαρρήκτης. — Όχι, ό κ. κό-
μης δέν μπορεί νά μιλήσῃ σέ κανένα!...

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

Ο οδοντοίατρος (στόν πελά-
τη).
Η γυναίκα μου έκανε λάθος και
μοῦ έδωσε τή βαλίτσα μέ τά σῦνεργα
τοῦ ἀδελφοῦ μου τοῦ σιδηρουργοῦ. Μά
δέν πειράζει... Θά κάνουμε τή δουλειά
μας και μ' αὐτά!

Ο ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Ο διαβάτης (στόν λωποδύτη που
παρμονεύει έναν άλλο διαβάτη).
Συγγνώμην, κύριε, μπορείτε νά μοῦ πῇ-
τε τί ὥρα εἶναι;
Ο λωποδύτης. — Μιά στιγμή!
Δέν έχω ρολόι ἀπάνω μου... Μά θ' ἀπο-
κτήσω σέ λίγο!...

ΤΙΓΡΙΣ... ΛΑΧΕΙΟ !

Η σύζυγος. — Άφησες λοιπόν τήν
τίγρι νά φύγῃ χωρίς νά πυροβολήσῃς ἐ-
ναντίον της;
Ο σύζυγος. — Άρπαξε τή μητέ-
ρα σου και... φοδήθηκα μήπως τήν πλη-
γώσω!...

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ο άρρωστος. — Είμαι εὐχαριστή-
μένος που σάς συναντώ, γιατρέ. Υπο-
φέρω από τό στομάχι μου... Τί πρέπει νά
κάνω;
Ο γιατρός. — Περιμένετε... Θά
δοῦμε αμέσως... Γούστῃτε σάς παρακαλώ
νά σάς εξετάσω...

ΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΥΣΙΣ

Πώς έκτελεί τά καθήκοντά του ένας
πρώην κάου-μπού που έγινε δήμιος!...

ΕΝΑΣ απ' τους μεγαλύτερους θρωπύς των αιώνων, υπήρξε κ' η άγνοια του περφόρμου "Αγγλου ποιητού Μπράουνινγκ, με την επίσης περίφημη ποιήτρια "Ελισάβετ Μάρρετ — ή εφίς Μπάρ, όπως την αποκαλούσαν οι δικοί της. Το ελδύλιο των δύο μεγάλων ποιητών ένεπνευσε τον "Αγγλο δραματικό συγγραφέα Ρ. Μπεζιέ να γράψει ένα δράμα τη "Μίς Μπάρ που σημείωσε θριαμβευτική επιτυχία και παίχτηκε και στας "Αθήνας από την κ. Μαρίκα Κοτοπούλη. "Η "Μίς Μπάρ έγινε κατόπιν και κινηματογραφική ταινία με πρωταγωνιστές τη Νόρμα Σήρερ και τον Φρέντρικ Μάρς, ή οποία προσελήθη πρό δεκαπενθήμερου στας "Αθήνας.

Επί τη ευκαιρία λοιπόν αυτή, δημοσιεύουμε παρακάτω μία σκηνή του θεατρικού έργου του Μπεζιέ, τη σκηνή της γνωριμίας του Μπράουνινγκ και της "Μίς Μπάρ. Πρό της γνωριμίας αυτής είχε προηγηθεί άλλη λογογραφία μεταξύ των δύο ποιητών κ' ένας έρωας θερμός είχε αρχίσει να φωλιάζει στην καρδιά του Μπράουνινγκ, ο οποίος το κάκου ως τότε είχε ζητήσει να γνωρίσει την "Ελισάβετ. "Η "Μίς Μπάρ, άρρωστη, μισοπαράλυτη, κατάκοιτη, άρνιόταν να τον δεχθεί από φόβο μήπως τον απογοητεύσει. Τέλος, υποχωρώντας στην έπιμονή του, τον δέχτηκε.

"Η σκηνή διαδραματίζεται στο δωμάτιο της "Μίς Μπάρ.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Σας βρίσκω... όπως περίμενα να σας δω... γεμάτη φάρους κι' ευτυχία...

ΜΠΑ. — Μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — "Όχι, όχι, αφήστε με να μιλήσω... Λέτε πως οι στίχοι μου σας έδωσαν κοράγιο. Οι στίχοι μου δεν είναι τίποτε. "Εγώ ο ίδιος πρίν να σας βοηθήσω μ' όλες μου τις δυνάμεις...

ΜΠΑ. — Μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — "Όχι! "Όχι! "Ακούστε! Δώστε μου το χέρι σας... (Σταθεί λίγο για να της πιάσει το χέρι). "Έχω μέσα μου πιο πολύ ζωή απ' όση χρειάζεται για έναν άνθρωπο. "Ός τώρα, σπατάλησα αυτήν την πλούσια δύναμη στη δημιουργία φανταστικών πλασμάτων, μα μου μένει κι' άλλη δύναμη, και μπορώ να την άσωτευσω για σας. Δεν νοιώθετε τώρα, καθώς κρατάω το χέρι σας, μια καινούργια ζωή να κινάει σ' αυτό και να σας πλημμυρίζει ως την καρδιά;

ΜΠΑ (άναστατομένη και τρέμοντας). — "Ω! αφήστε το χέρι μου, κύριε Μπράουνινγκ... Αφήστε το...

("Εκείνος ανοίγει το χέρι του, μα αυτή δεν τραβάει άμέσως το χέρι της. "Επειτα τον κοιτάζει με μάτια δυσταλμένα, ξαφνιασμένα).

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (γλαρά). — "Ε, λοιπόν;

ΜΠΑ (προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της). — "Αλήθεια, είστε πολύ δυνατός και σας φοβάμαι...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — "Όχι, μη μου ξαναπείτε πως με φοβάστε... Αυτή τη στιγμή, ή ζωή σας φοβίζει... μα κι' αυτό δεν το θέλω...

ΜΠΑ. — Κι' όμως σας φοβάμαι. Γι' αυτό δεν ήθελα τόσον καιρό να σας δω... Είχα καταλάβει πόσο δυνατός είστε από τα ποιήματά σας και τις έπιστολές σας... Λίγο μάλιστα έλειψε να μη σας δω και σήμερα...

"Όταν ή κομμάτιέρα μου είπε, ότι θεοκλόσαστε έξω, με νύρευσαν τέτοιος πανικός, ώστε το πρώτο που σκέφτηκα ήταν να σας παραγγείλω πως ή κατάσταση μου δεν μου επέτρεπε να σας δω... Κι' άναγκάστηκα να καταβάλω μεγάλη προσπάθεια για να φερθώ λογικά, όταν σας είδα να μπαίνετε μέσα...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Μου φαίνεται ότι κι' εγώ δεν ήμουν λιγότερο νευρικός εκείνη τη στιγμή.

ΜΠΑ. — "Εσείς!

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Ναι, εγώ. Και όμως δεν είμαι καθόλου νευρικός τις άλλες ώρες. Μά ε- κείνη τη στιγμή μου φαινόταν ότι χόρνα δόλωληρα είχα γίνει, περιμένοντάς την...

Μίς Μπάρρετ, θυμάστε την πρώτη έπιστολή που σας έ- στειλα;

ΜΠΑ. — Ναι, ήταν θαυ- μασία.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Θα νομίζετε ίσως ότι την έγραψα σ' εμάς, σ' αυτό το δωμάτιο, ενθουσιασμού που μου προκα- λείσε το διάβασμα των στί- χων σας. "Ε, λοιπόν, όχι! Ζήγισα κάθε λέξη της, κάθε φράση της και περισσότερο απ' όλες ζήγισα τη φράση:

"Αγαπώ τα ποιήματά σας με όλη μου την καρδιά — και ά- γιστο κι' εσάς την ίδια..."

Τη θυμάστε;

ΜΠΑ. — Ναι... Μά εγώ νόμιζα ότι την είχατε γράψει στην τύχη.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (δωρι- αμένος). — Στην τύχη!...

Τι λέτε... Μά αυτή τη φρά- ση την ένοιωθα πολύ βαθιά, βαθύτατα...

ΜΠΑ. — Θα ήθελα να έ- νομιζα ότι την είχατε γράψει στην τύχη.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Στην τύχη!...

Τι λέτε... Μά αυτή τη φρά- ση την ένοιωθα πολύ βαθιά, βαθύτατα...

ΜΠΑ. — Θα ήθελα να έ- νομιζα ότι την είχατε γράψει στην τύχη.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Στην τύχη!...

Τι λέτε... Μά αυτή τη φρά- ση την ένοιωθα πολύ βαθιά, βαθύτατα...

ΜΠΑ. — Θα ήθελα να έ- νομιζα ότι την είχατε γράψει στην τύχη.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Στην τύχη!...

Τι λέτε... Μά αυτή τη φρά- ση την ένοιωθα πολύ βαθιά, βαθύτατα...

ΜΠΑ. — Θα ήθελα να έ- νομιζα ότι την είχατε γράψει στην τύχη.

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RUDOLF BEZIER

Η ΜΙΣ ΜΠΑ

νοσηρού χαρακτήρος. Είμαι υγιέστατος και λογικός. Μά από τότε που γίνωτο το πλάν για μένα.

ΜΠΑ (με σοβαρό ύφος). — Σχετίστε τί λέτε, γιατί μπορώ να πάρω τα λόγια σας στα σοβαρά. Και θάταν καμιά να θελήσω στην άδωξη να χαλάσω μια φίλη που την έλπιζα ευχάριστη και για τους δύο μας.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Πώς;

ΜΠΑ. — Ξέρετε ότι ο έρωας δεν έχει, δεν μπορεί να έχει ένα κομμάτι ζωής μου;

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Γιατί;

ΜΠΑ. — "Ω! για πολλούς λόγους... "Όπως ξέρετε, είμαι μια γυναίκα άρρωστη, μισοπαράλυτη, πασιμένη στο κρεβάτι της και απ' τη μια μέρα στην άλλη θα πεθάνω...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (με πάθος). — "Όχι! Δεν μπορώ να το έπαυσα αυτό! "Αν γινόταν αυτό, ο Θεός θα ήταν σωστός κι' άδικος, θα ήθελε ξέρω πως είναι καλός! Και ή ζωή θα ήταν μάταιη, φορητή, θα ήθελε πως είναι καλή!... Δεν πρέπει να το ξαναπείτε πια αυτό, μ' α- ντι; Σας το άπαγορεύω!

ΜΠΑ. — Μου το άπαγορεύετε;

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Ναι. "Εξ άλλου αυτό ίνε σωστό. "Από σας μου άπαγορεύετε να φέρω την καρδιά μου να σας μιλήσω, έρω κι' έρω το δικαίωμα να σας άπαγορεύσω κάτι.

ΜΠΑ. — Ναι, αλλά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (με μια ξαφνική ένθυμία). — "Αγαπητέ Μπάρρετ, τί φανιάσος πρόλογος για τη φίλη μας αυτή ή σμερνή αυτή σ' εμάς... Δεν έχουμε ούτε μισή ώρα που γνωριζόμαστε και μιλώμεναι για την τέχνη, για τη ζωή, για τον έρωτα και για το θέ- νατο... "Εκτός αυτού φιλονεικούσαμε κιόλας. Τά βόσκω δι' αυτά γι- να τα ύποσχέσεις. "Αν μου έπαιρέσετε τώρα, θ' άποσπασθώ... "Ο γοργός σας μού συνέστησε να μη μιλώ πολλή ώρα κοντά σας για να μη σας κουράσω... και βλέπω ότι κουρασθήκατε κιόλας... Πότε θα μπορού- να σας άναλδώ;

ΜΠΑ (λίγο χαλιωμένη). — Δεν ξέρω... δεν...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Θέλετε την προσεχή Τετάρτη;

ΜΠΑ. — Ναι... νομίζω ναι. Μά δεν θα ήταν καλύτερο να...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Λοιπόν, την προσεχή Τετάρτη...

ΜΠΑ. — Μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Στις τέσσερες το απόγευμα, όπως είπα...

ΜΠΑ. — Ναι, μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (αλόντας της το χέρι). — Λοιπόν, θρεσού...

ΜΠΑ. — "Ορεσού...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (σφίγγοντας μια στιγμή με πάθος το χέρι της μέσα στο δικό του). — "Ορεσού...

χω πολλούς άναγνώστες από τότε. Είπε θεός το να σκέπταμαι ότι πο- σά να έχω και άλλους τέτοιους με- γάλους φίλους στον κόσμο, και ότι τους είδα ποτέ, που δεν τους εί- ραζό.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Δεν μιλάω για φίλη, αλλά για έρωτα. ("Η Μίς Μπάρ μοιγιάει με δυσπιστία). "Όχι! Δεν περιτέτο να χαμογέλατε. Είπα έρωτα κι' ένοω τον έρωτα... Δεν είπα ούτε τρελλός, ούτε κανένας άδωτος.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Γιατί;

ΜΠΑ. — "Ω! για πολλούς λόγους... "Όπως ξέρετε, είμαι μια γυναίκα άρρωστη, μισοπαράλυτη, πασιμένη στο κρεβάτι της και απ' τη μια μέρα στην άλλη θα πεθάνω...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (με πάθος). — "Όχι! Δεν μπορώ να το έπαυσα αυτό! "Αν γινόταν αυτό, ο Θεός θα ήταν σωστός κι' άδικος, θα ήθελε ξέρω πως είναι καλός! Και ή ζωή θα ήταν μάταιη, φορητή, θα ήθελε πως είναι καλή!... Δεν πρέπει να το ξαναπείτε πια αυτό, μ' α- ντι; Σας το άπαγορεύω!

ΜΠΑ. — Μου το άπαγορεύετε;

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Ναι. "Εξ άλλου αυτό ίνε σωστό. "Από σας μου άπαγορεύετε να φέρω την καρδιά μου να σας μιλήσω, έρω κι' έρω το δικαίωμα να σας άπαγορεύσω κάτι.

ΜΠΑ. — Ναι, αλλά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (με μια ξαφνική ένθυμία). — "Αγαπητέ Μπάρρετ, τί φανιάσος πρόλογος για τη φίλη μας αυτή ή σμερνή αυτή σ' εμάς... Δεν έχουμε ούτε μισή ώρα που γνωριζόμαστε και μιλώμεναι για την τέχνη, για τη ζωή, για τον έρωτα και για το θέ- νατο... "Εκτός αυτού φιλονεικούσαμε κιόλας. Τά βόσκω δι' αυτά γι- να τα ύποσχέσεις. "Αν μου έπαιρέσετε τώρα, θ' άποσπασθώ... "Ο γοργός σας μού συνέστησε να μη μιλώ πολλή ώρα κοντά σας για να μη σας κουράσω... και βλέπω ότι κουρασθήκατε κιόλας... Πότε θα μπορού- να σας άναλδώ;

ΜΠΑ (λίγο χαλιωμένη). — Δεν ξέρω... δεν...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Θέλετε την προσεχή Τετάρτη;

ΜΠΑ. — Ναι... νομίζω ναι. Μά δεν θα ήταν καλύτερο να...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Λοιπόν, την προσεχή Τετάρτη...

ΜΠΑ. — Μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Στις τέσσερες το απόγευμα, όπως είπα...

ΜΠΑ. — Ναι, μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (αλόντας της το χέρι). — Λοιπόν, θρεσού...

ΜΠΑ. — "Ορεσού...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (σφίγγοντας μια στιγμή με πάθος το χέρι της μέσα στο δικό του). — "Ορεσού...

ΜΠΑ (λίγο χαλιωμένη). — Δεν ξέρω... δεν...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Θέλετε την προσεχή Τετάρτη;

ΜΠΑ. — Ναι... νομίζω ναι. Μά δεν θα ήταν καλύτερο να...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Λοιπόν, την προσεχή Τετάρτη...

ΜΠΑ. — Μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Στις τέσσερες το απόγευμα, όπως είπα...

ΜΠΑ. — Ναι, μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (αλόντας της το χέρι). — Λοιπόν, θρεσού...

ΜΠΑ. — "Ορεσού...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (σφίγγοντας μια στιγμή με πάθος το χέρι της μέσα στο δικό του). — "Ορεσού...

ΜΠΑ (λίγο χαλιωμένη). — Δεν ξέρω... δεν...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Θέλετε την προσεχή Τετάρτη;

ΜΠΑ. — Ναι... νομίζω ναι. Μά δεν θα ήταν καλύτερο να...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Λοιπόν, την προσεχή Τετάρτη...

ΜΠΑ. — Μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Στις τέσσερες το απόγευμα, όπως είπα...

ΜΠΑ. — Ναι, μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (αλόντας της το χέρι). — Λοιπόν, θρεσού...

ΜΠΑ. — "Ορεσού...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ (σφίγγοντας μια στιγμή με πάθος το χέρι της μέσα στο δικό του). — "Ορεσού...

ΜΠΑ (λίγο χαλιωμένη). — Δεν ξέρω... δεν...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Θέλετε την προσεχή Τετάρτη;

ΜΠΑ. — Ναι... νομίζω ναι. Μά δεν θα ήταν καλύτερο να...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Λοιπόν, την προσεχή Τετάρτη...

ΜΠΑ. — Μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ. — Στις τέσσερες το απόγευμα, όπως είπα...

ΜΠΑ. — Ναι, μά...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό τη Ζωή των Αρετικών

ΜΑΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Μπορούμε να δώμε δίχως μάτια;

Το έρωτα αυτό ήταν ο τίτλος μιας μελέτης, ή οποία διαβάστη- ρε πάλαι στο συνέδριο της Βρετανικής "Οπτικής "Εταιρείας, στο Λονδίνο.

Στη μελέτη αυτή ένας Λονδρέζος χειρουργός ισχυρίζεται ότι μια ματιά μπορεί να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλειστά τα μάτια της σκεπασμένα με ένα μικρό κομμάτι, το οποίο περιείχε- ρε μια και μάλι και ήταν γερά δεμένα στα μάτια της με έπιδε- ρμα.

Ένα άλλο εκπληκτικότερο φαινόμενο είχε παρατηρηθεί σ' έναν κομμοσύνιο να του περιγράψει φωτογραφίες και χρώματα, έχοντας κλει

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

ΕΝΑΣ ΛΥΚΟΣ ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

«Οχι δεκάδες λύκοι... κοσμικός».

Αλλά λύκος... και λύκος θηλυκός, λύκαινα δηλαδή και μάλιστα δεμένη. Δεμένη την ημέρα μόνον. Τη νύχτα είναι ελεύθερη να τρέχει όπου θέλει και επιβιβάζεται και να... κατασπαράσσει, σαν χωροφύλακας παλός, τις κότες του κοσμικού. Κι' όταν κότες δεν βρίσκονται, πνίγει και τους χοίρους.

Μά τρών' οι λύκοι κότες; Θα ρωτήσετε. Μά μήπως δεν υπάρχει και μια παλιά στους χωρικούς ιδέα ότι οι λύκοι δεν τρώνε α γουρούνια; Αλλά από τότε έως τώρα, και το ερώτημα της παροιμίας του λαού είναι απάντητον και άναρχον — οι λύκοι, όπως και οι άνθρωποι και μάλιστα οι επαρχιώτες, εξελίχθησαν πολύ. Καλύτερα των Τούρκων, και εγκατέλειψαν και αυτοί όλους τους συνηθείς και παλαιούς παραδόσεις των προγόνων των. Για τους λύκους, όπως και για τους Έθραίους και τους Τούρκους, ο χοίρος ήταν κάτι τι το μυστηριώδες και άπρηπο-

«Όπως και οι σύγχρονοι Τούρκοι...»

ρεμένον. Τώρα και οι τρεις αυτές φυλές των τρώνε με ευχαρίστηση μεγάλη. Αλλά... ως Έθραιους στο θέμα μας. Στασιάζουμε, πλήττοντες, προ καιρού, στην πόλιν της Νιγρίτας για να πληξώμεν βαρύτερον.

—Τί να κάνουμε, είπαμε, εδώ, ως πάμε στα λουτρά. Τέσσερα χιλιόμετρα πιά πέρα, να ένας κάμπος γιμνός και ανοιχτός θερινόμηνος από τον ήλιο.

Ούτε ένα δέντρο σε μεγάλη έκταση, ούτε σιταξιά σιτάς. Ένα σπίτι υψηλό, το ξενοδοχείο, για τους έχοντας, και μερικές παράγκες, γύρω-γύρω, για τους φτωχούς. Κάτω από το ξενοδοχείο, ένα καφενείο. Τα μπαλκόνια γυμνά από σεντόνια λουσθέντων, που στεγνώνανε. Στα παράθυρα νοικοκυρές πνίξαν τις δελνέτσες, τα στρώματα και τα σεντόνια προς τα κάτω, άνω στους πελάτες του καφενείου.

Και καλά αν το στρώμα ή το σκέπασμα είχε άωρον ή πολυτελήτρον και παχυγάμτον δεσποινίδος. Αλλά εάν είχε άποστράτον αξιοματωχόν του Ιππικού, ή ετήγιμενον συνταξιούχου οικονομικού επιθεωρητή;

Μέσα στο δάπεδον του καπνεύου, λεμονόκοιτες, μπακέτα άδειανά, φλουΐες από σίκα και άποσίγαρο. Θεραπευμένοι νυστάζουν στα τραπέζια, ή συνομιλούν για θέματα διάφορα. Το εσπερινόν οχι και ποικίλων Αντόχοντες, πρίσκι και Θεσσαλονικείς.

Προσέχον για να ιδώ τί λέει, ένας λαός που επιδιορθώ- Ένας πολύ καθώς πρέπει λύκος-

νεται λονάμενος.

Ανύ μιλούν πολιτικά:
— Δεν ξέρεις τί θημός μ' έπιασε με τον παλιάνθρωπο. Έτσι κι' εγώ του τα είπα κατά πρόσωπον.

— Καί τί σ' απάντησε;

— Δεν ξέρω. Του γύρισα τίς... πλάτες περιφρονητικά κι' έφυγα.

Ανύ άλλον, παρκεϊ, μιλάνε για δούος κλείσανε τα 100 χρόνια.

— Τό να ζήση κανείς εκατό χρόνια, λέγει ή ένας, δεν μού φαίνεται και παράξενο πολύ.

Η μακροζωία ή βάβα μου, θα ήταν σήμερα 104 έτών... εάν δεν πέθανε εδώ και δεκαπέντε χρόνια!

Παρακάτω ένας πρόεδρος κοινότητος μιλάει μ' ένα γιωτό, από τη Νιγρίτα.

— Να σου πω, γιωτό μου, την αλήθεια: Ένα αόδο έχω, στην ζωή μου, μοναχό.

— Αληθινή;

— Νά, όταν θα πεθάνω, φοβάμαι να μη με θάψουν... ζωντανό.

Τί ώρα πού περνάει στην επαρχία ο γιωτός!...

Αφού λάβαμε μια ιδέα για τους λονόμενους, ως δούμε και τα λουτρά, Πάμε πρώτα στην πηγή.

Διάφορες χαδοΐτες, γεμάτες με νερό και

Η μακροζωία ή βάβα μου.

γύρω-γύρω κατά σταύλοι, μέσα στους οποίους διαμένουν άσθενείς, ή τάζεις των πτωχών.

Κάτω το άσφαρος χωματερό. Ένα κρεβάτι έκσπασμένο κι' ένα στρώμα. Τρεις μπατανίες και ό άφροστος. Το κρεβάτι και το στρώμα, αν δεν άπατάμαι, εινε των λουτρών.

Δώδεκα δραχμές την ημέρα πληρώνει ο καθένας για τον ύπνο και έκχωριστά πεντέμισι δραχμές για το μπάνιο.

Αποχωρητήρια δεν έχει ή κατασκήνωσις αυτή των σταύλων.

Ένας από τους άσθενείς μαγειρεύει σ' ένα διάδρομο και τρώει όποιος θέλει κι' όποιος... δύναται.

Κάτω, μου λέν', το έδαφος εινε γεμάτο ψύλλους!

Και όλος ο κόσμος αυτός και ό άλλος, που κατωτέρω θ' αναφέρουμε, εινε άποχρεωμένος να μένη κλειστός μέσα στο διαμέρισμά του και άπάνω στο κρεβάτι του, γιατί, μια που δεν υπάρχει άπ' έξω ούτε δέντρο, ούτε καν σκιάδα ή σκιά και ό ήλιος θεριμάνει και κατακαίει, πιά καλά εινε να μένη κλεισμένος ο καθέας σε κατανυγαστική εγκάθειρξι.

Πλησιάζουμε στις χαδοΐτες των λουτρών.

Τό νερό άσάθαρτο, με θηόνες άπάνω και ξυλάκια κι' ένα έστρωμα λιαδές. Εινε ή θάμνις που άφήνουν ό λονόμενοι εκεί.

— Γιατί λιαζέσθε εδώ, μέσα σ' αυτές τις θάμνις; ρωτάει.

— Τί να κάνουμε, μια που ήθιμε; μιά άπάντη.

Παρακάτω, ή δεύτερη κατηγορία λονόμενων.

Μιά σειρά από μπαράγκες. Κάθε μπαράγκα ένα κρεβάτι έκσπασμένο. Όλη ή άλλη οικογένεια καίεται στο χόμα.

Διακάμα και εδώ διαμονής 20 ήμερας, ό καθέας την ημέρα. Έτε εινε κρεβάτι, έτε όχι: στρώμα τό θουνό, και σκέπασμα τον ούρανό!

Και πέντε δραχμές τό κάθε μπάνιο.

Αποχωρητήρια δεν υπάρχουν και εδώ.

Κλείσμον και τούτοι όλην την ημέρα, ένεκα ελλείψεως σιτάς εις μεγάλην γύρω έκταση, μέσα στο καλαμάρι ή λαιόρα. Όσοι θέλουν και... μπορούν, πηγαίνουν ως το καφενείο.

Και φωνάζουν κι' αυτοί:

— Βρε άδερφέ, ένα λύκο έχουμε και μεϊς εδώ για να περάσουμε την ώρα μας και θέτε να μās τον σκοτώσετε!...

Αλλόμονον στην εποχή που ό άνθρωποι δεν έπαυον και καλόντας λύκοι άγριοι για να περάση τις ώρες του ό κόσμου!

Αλλά αυτό γίνεται στην Νιγρίτα μοναχά;

Μήπως και στα μεγάλα κέντρα, τα πολιτισμένα κι' άποστασιμικά δεν περνάει με τη τζάξ-μπάντ, την ώρα του, ό κοσμός;

Όσοι και αν εινε όμως ή κυρία Τσανακώση, επιστρέφουσα από τα λουτρά, θα τό διακηρύξει σε όλη την κομόπολι και τό περιχώρον:

— Τί ώρα πού περάσαμε, αγαπητή μου Θεάπιστη, στα λουτρά, μια τί ώρα, τί ώρα!

— Κ' ήταν κόσμος, κυρία Τσαφνέτα μου;

— Κόσμος! Κόσμος και κόσμος!... Όλη ή άριστοκρατία. Τό γιό μου κι' ή έφημερίδες. Όλη ή άριστοκρατία...

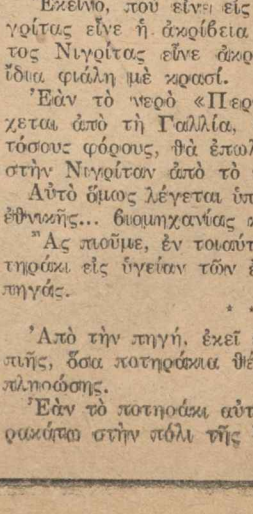
Μήτ' από κυρίον λύκον έξαιρουμένον δηλαδή!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

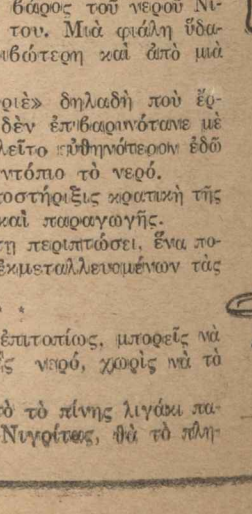
ΑΠΟΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΓΑΤΟΙ... ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ!

Στις άποθήκες του κεντρικού καταστήματος του τελωνείου Παρισίων, ύπηρετούν μεταξύ του άλλου προσωπικού και... 40 γάτοι δημοίοι υπάλληλοι!

Η κυβέρνισις, φροντίζουσα για την άσφαλή διατήρησι των ύπηρεσιών που βρίσκονται στις άποθήκες του τελωνείου, έ-

Νά σου πω, γιωτό μου.

καθε την πρόνοια να εγκαταστήσει εκεί τους 40 αυτούς γάτους για την εξολόθρευσιν των παντικών, ό όποιο φαίνεται ότι θα έπαυον στις άποθήκες του παρισινού τελωνείου. Τους πληρώνει δέ με 1 φράγκο ήμερησίως τον καθέαν, όσο στοιχίζει δη-

Νά σου πω, γιωτό μου.

λαδή ή τροφή τους!...

Από την πηγή, εκεί επιτοπίως, μπορείς να πεις, όσα πατηρώνα θές νερό, χωρίς να τό πληρώσεις.

Εάν τό ποτηράκι αυτό τό πίνης λιγάκι πα-

Νά σου πω, γιωτό μου.

ρακάτω στην πόλι της Νιγρίτας, θα τό πλη-

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

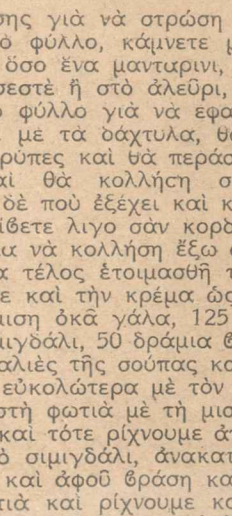
Η πληθώρα των συνταγών που μου αποστέλλονται απ' όλα τα μέρη της Ελλάδος, με αναγκάζει να κατατάξω χωριστά τα φαγητά από τα γλυκά. Έτσι σήμερον δημοσιεύω μονον συνταγές γλυκιματών:

ΓΑΛΑΤΟΠΗΤΤΑ ΒΟΛΙΩΤΙΚΗ

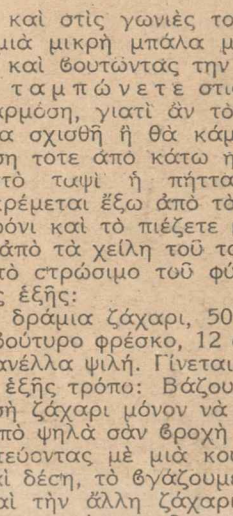
(Εστίαση από της κυρίας Μ. Σ.)

Τό φύλλο της πηττας γίνεται σπιτικό και όχι έτοιμο του μακλασα. Έτσι, ετοιμάζεται μια ζύμη με 100 γραμμά αλευρι, με όδο νερό σηκωσι, με λίγο φρεσκο βούτυρο και λίγο αλατι. Το άνοιγμα του φύλλου γίνεται ως εξής: Ισοπαλίζετε τό πλαστήρι με νισεστέ (ή κόρν-φλαουρ) και όχι με αλευρι, κι' όταν α- νοιχτεί τό φύλλο, όσο το συνάτον πιο λεπτό, βουτυρώνουμε τό ταψι και τό απλώνουμε έτσι, ώστε να φθάσει και ν' απλώσει κι' ά- πάνω και έξω από τα χείλη του ταψιού. Άνοιγεται δέ τό φύλλο ευκολώτερα με κυλινδροκυκλο ψιλο, εκείνο δηλαδή που μοιάζει με κοντο μπαστούνι και που μπορεί να γίνη και από κονταρι σκούπας κομμένο κοντό. Με αυτόν τον τρόπο απλώνεται τό φυ-

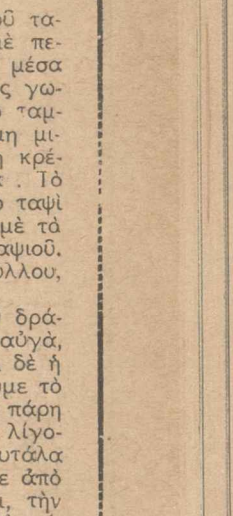

Νά σου πω, γιωτό μου.

λλο εύκολα άμα άνοιξη, στο ταψι, χωρίς να σχισθή. Ίυλιγμεν δη-

Νά σου πω, γιωτό μου.

λαδή αυτό γύρω στο μπαστούνι και κρατώντας τό άπάνω από τό

Νά σου πω, γιωτό μου.

ταψι τό ξετυλίγουμε σιγά-σιγά, άρχίζοντας από την άκρη του

Νά σου πω, γιωτό μου.

ταψιού. Επίσης για να στρώση και στις γωνίες του τα-

Νά σου πω, γιωτό μου.

ψιού τό φύλλο, κάνετε μια μικρή μπάλα με πε-

Νά σου πω, γιωτό μου.

τσέτα, όσο ένα μανταρίνι, και θωτώντας την μέσα

Νά σου πω, γιωτό μου.

στο νισεστέ ή στο άλευρι, ταμπώνετε στις γω-

Νά σου πω, γιωτό μου.

νιές τό φύλλο για να εφαρμόσει, γιατί αν τό ταμ-

Νά σου πω, γιωτό μου.

πωσετε με τό δάχτυλο, θα σχισθή ή θα κάμη μι-

Νά σου πω, γιωτό μου.

κρές τρύπες και θα περάση τότε από κάτω ή κρέ-

Νά σου πω, γιωτό μου.

μα και θα κολλήση στο ταψι ή πηττα. Το

Νά σου πω, γιωτό μου.

φύλλο δέ που έξχει και κρέμεται έξω από τό ταψι

Νά σου πω, γιωτό μου.

τό στρίβετε λίγο σαν κορόνι και τό πιέζετε με τό

Νά σου πω, γιωτό μου.

δάχτυλο να κολλήση έξω από τα χείλη του ταψιού.

Νά σου πω, γιωτό μου.

Άμα τέλος έτοιμασθή τό στρώσιμο του φύλλου,

Νά σου πω, γιωτό μου.

κάνετε και την κρέμα ως εξής:

Μιάμιση όκά γάλα, 125 δράμια ζάχαρι, 50 δρά-

Νά σου πω, γιωτό μου.

μια σιμιγδάλι, 50 δράμια βούτυρο φρεσκο, 12 αυγά,

Νά σου πω, γιωτό μου.

2 κουταλιές της σούπας κανέλλα ψιλή. Γίνεται δέ ή

Νά σου πω, γιωτό μου.

κρέμα εύκολώτερα με τον εξής τρόπο: Βάζουμε τό

Νά σου πω, γιωτό μου.

γάλα στη φωτιά με τη μισή ζάχαρι μόνον να πάρη

Νά σου πω, γιωτό μου.

θράσι και τότε ρίχνουμε από ψηλά σαν βροχή λίγο-

Νά σου πω, γιωτό μου.

λίγο τό σιμιγδάλι, ανακατεύοντας με μια κουτάλα

Νά σου πω, γιωτό μου.

ξύλινη και άφου θράση και δέση, τό θνάζουμε από

Νά σου πω, γιωτό μου.

τη φωτιά και ρίχνουμε και την άλλη ζάχαρι, την

Νά σου πω, γιωτό μου.

κανέλλα, τό βούτυρο και ανακατεύοντας δυνατά, ρί-

Νά σου πω, γιωτό μου.

χνουμε και 8 αυγά μαζεμένα — τά έχουμε σπασμέ-

Νά σου πω, γιωτό μου.

να από πριν σε πιάτο — τά ανακατεύουμε γρήγορα

Νά σου πω, γιωτό μου.

να άναμειχθούν και τά χύνουμε στο ταψι να στρω-

Νά σου πω, γιωτό μου.

θι με προσοχή, για να μη χαλάση τό φύλλο. Χτυ-

Νά σου πω, γιωτό μου.

πάμε τότε τά άλλα 4 αυγά με μισό φλυτζάνι γάλα,

Νά σου πω, γιωτό μου.

3-4 κουταλιές της σούπας ζάχαρι και λίγη κανέ-

Νά σου πω, γιωτό μου.

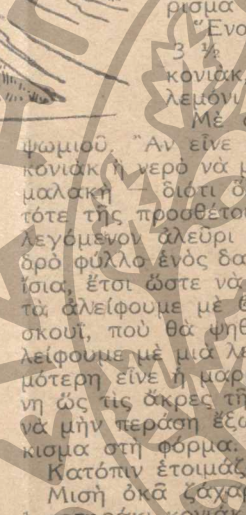
λλα και περιχύνουμε την κρέμα όλη και την ψήνουμε

Νά σου πω, γιωτό μου.

σε φούρνο μέτρον, να ροδεύνηται απ' επάνω.

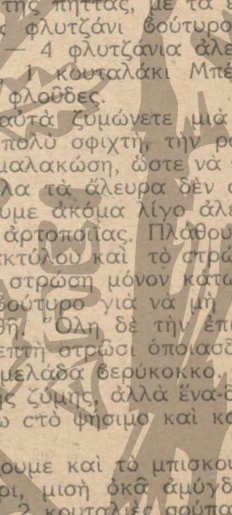
ΑΜΥΓΔΑΛΟΠΗΤΤΑ

(Εστίαση από της κ. Πόπης Βερνίκου Πειραιεύς.)

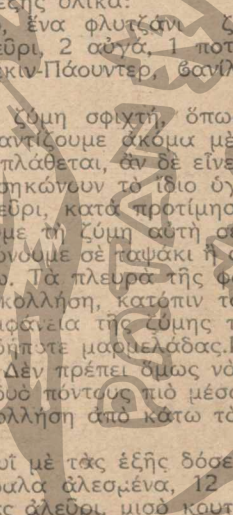
Ετοιμάζεται πρώτα ή ζύμη για τό κάτω φορμά-

Νά σου πω, γιωτό μου.

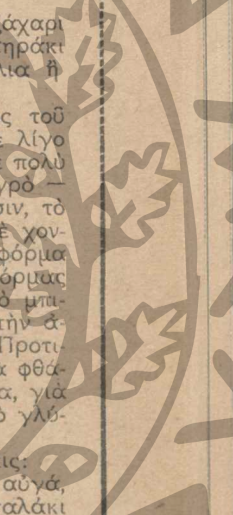
ρισμα της πηττας, με τά εξής υλικά:

Ένα φλυτζάνι βούτυρο, ένα φλυτζάνι ζάχαρι

Νά σου πω, γιωτό μου.

3 1/2 — 4 φλυτζάνια άλευρι, 2 αυγά, 1 ποτηράκι

Νά σου πω, γιωτό μου.

κονιάκι, 1 κουταλάκι Μπέκιν-Πάουντερ, κανέλλα ή

Νά σου πω, γιωτό μου.

λεμόνι, φλοΐδες.

Με αυτά ζυμώνετε μια ζύμη σφιχτή, όπως του

Νά σου πω, γιωτό μου.

φωμιού. Αν εινε πολύ σφιχτή, την ραντίζουμε ακόμα με λίγο

Νά σου πω, γιωτό μου.

κονιάκι ή νερό να μαλακώση, ώστε να πλάθεται, αν δέ εινε πολύ

Νά σου πω, γιωτό μου.

μαλακή — διότι όλα τά άλευρα δεν σηκώνουν τό ίδιο όγρο —

Νά σου πω, γιωτό μου.

τότε της προσθέτουμε ακόμα λίγο άλευρι, κατά πρότίμησιν, τό

Νά σου πω, γιωτό μου.

λεγομενον άλευρι άρτοποιας. Πλάθουμε τη ζύμη αυτή σε χον-

Νά σου πω, γιωτό μου.

δρό φύλλο ενός δακτύλου και τό στρώνουμε σε ταψάκι ή φόρια

Νά σου πω, γιωτό μου.

ισία, έτσι ώστε να στρώση μόνον κάτω. Τα πλευρά της φόριας

Νά σου πω, γιωτό μου.

τά αλείφουμε με βούτυρο για να μη κολλήση, κατόπιν τό μπα-

Νά σου πω, γιωτό μου.

στού, που θα ψηθή. Όλη δέ την επιφάνεια της ζύμης την α-

Νά σου πω, γιωτό μου.

λείφουμε με μια λεπτή στρώση όποιουδήποτε μαρμελάδας.Προτι-

Νά σου πω, γιωτό μου.

μότερη εινε ή μαρμελάδα βερυκόκκο. Δεν πρέπει όμως να φθά-

Νά σου πω, γιωτό μου.

νη ως τις άκρες της ζύμης αλλά ένα-δύο πόντους πιο μέσα, για

Νά σου πω, γιωτό μου.

να μην περάση έξω στο ψήσιμο και κολλήση από κάτω τό γλυ-

Νά σου πω, γιωτό μου.

κισμα στη φόρμα.

Κατόπιν ετοιμάζουμε και τό μπισκούι με τάς εξής δόσεις:

Μισή όκά ζάχαρι, μισή όκά αμύγδαλα άλεωμένα, 12 αυγά,

Νά σου πω, γιωτό μου.

1 ποτηράκι κονιάκι, 2 κουταλιές σούπας άλευρι, μισό κουταλάκι

Νά σου πω, γιωτό μου.

του γλυκού Μπέκιν- Πάουντερ, δύο κουτάλια κανέλλα ψιλή.

Δουλεύουμε πρώτα τά κροκάδια των 12 αυγών με τη ζάχαρι

Νά σου πω, γιωτό μου.

Δου

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Η Λένα έφυγε.
— 'Η Ριρή έμεινε μόνη.
— Δεν πιστεύω να πάω να φλυαρήσω εις βάρος μου, ψιθύρισε.
Τη στιγμή αυτή χτύπησε πάλιν ή πόρτα. Ήταν ο κουρέας. Συγχρόνως θγήκαν απ' το δωμάτιο στο οποίο είχαν κλειστή κι' ο Γιάννης με τον πατέρα του.

— Ο Προκόπης κύτταζε τον κουρέα ύποπτα.
— Τι είνε πάλι αυτός; ρώτησε.
— Ο κουρέας, μπαμπά, του εξήγησε ο Γιάννης. Θά σου κόψω τα μαλλιά και θά σου πάρη λίγο το μουστάκι.

— Το μουστάκι!
— Ο Προκόπης αγρίεψε.
— 'Α! όλα κι' όλα! φώναξε. Άστειά με το μουστάκι μου δεν θέλω. Τέσσερα μεράκια είχα στη ζωή μου. Την ταβέρνα, τη μάνα σου, εμένα και το μουστάκι μου. Την ταβέρνα μου την κλείσατε... Τη μάνα σου την έχυσα... Εμένα δεν ξέρω αν σ' έχω ακόμα. Δεν μου μινε παρά το μουστάκι...

— Γύρισε κατόπιν στον κουρέα.
— Πρόσεξε καλά, του είπε. Από δαυτό κρέμονται οι νόμοι κι' οι προφήτες.

— Ο κουρέας άρχισε να φλυαρή:
— Μείνετε ήσυχος, κύριε. Θά ήθε με τί τεχνίτη έχετε να κάνετε...

— Μά ο Προκόπης δεν είχε όρεξη για πολλά λόγια. Μπήκαν στο δωμάτιο.

— Ο Γιάννης κι' η Ριρή κυττάχτηκαν ανήσυχοι. Το κόψιμο του μουστακιού του Προκόπη ήταν ή πιο επικίνδυνη επιχείρησή τους. Καί δεν άνησυχούσαν άδικαιολόγητα. 'Απ' το δωμάτιο αντήχχεσαν ξαφνικά θόρυβος, σούσουρο, κακό.

— Ήταν ο Προκόπης που ξεφώνιζε σαν δαιμονισμένος, άγρια, θυμωμένα. Συγχρόνως άνοιξαν ή πόρτα και πρόβαλε ο κουρέας τρέχοντας κατατρομαγμένος. Ξοπίσω του έτρεχε ο Προκόπης με το ένα του μουστάκι στο χέρι, φωνάζοντας:

— Παλιομαϊμού! 'Α, κόθαρμα! Μά ρεζίλεψες!... Τι μου κανες, μαρέ; Τι μου κανες!...

— Καί γυρίζοντας στο γιού του και στη νύφη του, πρόσθεσε:

— Συνενοημένοι είσατε; Είχατε συνενοηθή να με μασκαρεύετε!

— Ο Γιάννης κι' η Ριρή προσπάθησαν να τον καθησυχάσουν.

— 'Ησύχασε, μπαμπά, του είπε ο Γιάννης. Τι πιας να κάνεις;

— Τι πάω να κάνω; Θά τον σκοτώσω τον άχρειο! Μου χάλασε όλη την πρόσον.

— Μπορεί να παρατηρή το ψαλίδι, παιδί μου;

— Ποιό ψαλίδι, παιδί μου; Αυτός κουνιέται όλοένα. Κι' έπειτα είσατε συνενοημένοι όσες λέω να μου ξυρίσετε τα μουστάκια...

— Τι να τα κάνεις; Πετάχτηκε και είπε ο κουρέας, που κρυβόταν σ' όλο αυτό το διάστημα πίσω από το Γιάννη. Τώρα πια τα ξουρίσανε κι' οι παπάδες.

— Τόν κακό σου τόν καιρό! φώναξε ο Προκόπης. Εγώ θέλω μουστάκι ως τ' αδιά. Σάν τόν Νικοτσάρα. Θέλω να νοιώθω πως είμαι άντρας. 'Απ' τόν καιρό που τόν ξουρίσανε δεν ξέρει κανείς ποιός είνε άρσενικός και ποιός θηλυκός. Πίναμε όλοι άνω-κάτω. Άρσενικο-θηλυκοί!

— Τό κακό έγινε πια, είπε ο Γιάννης. Δεν μπορούμε να τόν διορθώσουμε.

— Βέβαια, βέβαια, παρα-

Ο Προκόπης κύτταζε τον κουρέα ύποπτα

πονέθηκε ο Προκόπης. Τώρα πια μου τή σκάσατε.

— Μου επιτρέπετε ν' αναλάβω να ρυθμίσω την κατάσταση; ρώτησε ο κουρέας.

— Σκαμνός εσύ, ξόανο! φώναξε ο Προκόπης και ώρμησε τόν τόν καταχείριση.

— Θά σάς ψαλιδίσω λίγο και τόν άλλο κι' όλα τελείωσαν, εξήγησε ο κουρέας.

— Ο Προκόπης δεν έφερε αντίρρηση. Τώρα πια, έτσι που τον κατάντησαν δεν μπορούσε να κάνει κι' άλλους.

— 'Ελα... Έλα, γέρο τέτοιο, είπε στον κουρέα. 'Ελα να μου ψαλιδίσω και τόν άλλο που να ψαλιδιστούν ή μέρες σου.

— Ο κουρέας τόν άκολούθησε στο δωμάτιο. Μά ήταν τρομαγμένος. Καί γυρίζοντας στο Γιάννη και τη Ριρή τούς είπε:

— Σας παρακαλώ, αν άκούσετε φωνές, να τρέξετε να με θυάλετε απ' τα χέρια του.

— Μά ο Προκόπης δεν αγρίεψε πια. Ύποτάχτηκε στο περιμένον του. Άφησε τόν κουρέα να τόν ψαλιδίσει και τόν άλλο μουστάκι. Κι' όταν πια ή 'επίσκεψη' τελείωσε, θγήκε απ' το δωμάτιο κρατώντας στο χέρι του τόν μουστάκι του, όλη τη λεβεντιά και την περιφάνειά της ζωής του.

— Μωρέ, συμφορά που την έπαθα! μονολόγισε. Κύττα μουστάκι... κύττα φάτσα... Είμαι σάν γεροκοσάμενος μ' αυτές τις δυό κουτσουλίες που μ' άφησε.

— Άξαφνα αντήχησε πίσω του ή φωνή του κουρέα, που θύανε αυτή τη στιγμή απ' το δωμάτιο:

— Μ' ένα τέτοιο μουστάκι, κύριε, κατέπληξε τούς Γερμανούς ο Χίτλερ, ο μέγας Χίτλερ!... Μ' αυτό τόν μουστάκι τούς έκανε ανθρώπους.

— Ο Προκόπης νευρίασε.

— Πλήρωσε τον να φύγη, φώναξε στο Γιάννη, γιατί θά τον ξαναδείρω!

— Ο Γιάννης πλήρωσε τόν κουρέα και τόν έδιωξε.

— Ο Προκόπης έμεινε με τόν κομμένο μουστάκι στο χέρι. Τα κύτταζε με θλίψη, μ' άπογοήτευση.

— Γύρισε τέλος στη Ριρή και της είπε:

— Δεν μου δίνεις, παιδί μου ένα κομμάτι χαρί!

— 'Η Ριρή άπόρησε.

— Τι τόν θέλεις; ρώτησε.

— Να διπλώσω τόν μουστάκι μου. Θέλω να τόν φυλάξω.

— Καί ξανακυττάοντας τόν κομμένο μουστάκι του άρχισε να τόν μορσολογεί, σαν να σάν παιδί του που τόν τήρε ο Χάρος:

— Μουστάκι μου φουαριάρικα!... 'Ισχύ μου και λεβεντιά μου. Τρομάρα και καμάρη της μακαρίτισσας. Είδατε δόξες και μεγαλεία, ύπορες και καυγάδες και υπαίληκτα. Τι σάς ήτασε γραφτό να πάθετε!...

— Τα διπλώσε ύστερα και τόν φύλαξε στην τσέπη του.

— 'Η Ριρή που άρχισε πια να συμπληρώνη την τσούλεττα του τούδεσε και τόν γάγνια του.

— Είπε από γουρουνόδεμα, του έήγησε.

— Ο Προκόπης κούνησε άπελπισμένα τόν κεφάλι του.

— Προσέδινε και τόν γουρουνόδεμα, έπαινε.

— Άνεβήκανε απ' τόν πάτο στα χέρια!

— Ήταν πια έτοιμος.

— 'Η Ριρή τόν καμάρωνε.

— Θά σκάσουν όλοι απ' τόν κακό τους μόλις τόν δειν.

— Τι σικ! Τι ότ έλεγε, κάνε, τί άκρας, τί άκρας! Έπατάν! Έπατάν!

— Τι έπατάν και κούνησε.

— Μά πρέπει να καταλάβεις, μπαμπά, ότι δεν είσαι πια εσύ, τόν εξήγησε ή Ριρή. Είσαι άλλος άνθρωπος τώρα. Είσαι θαύς, όλος... Έρχεσαι από μακριά... Κάθισε, κάθισε να σου εξήγησω.

— Ο Προκόπης κάθισε σέ μιά καρέκλα.

— 'Η Ριρή ξεδιπλώσε μπρός του ένα χαρτί.

— Αυτός είν' ο χαρτί της Βαλκανικής, του είπε. Κι' εδω είνε τόν Βουκουρέστι.

— Ο Προκόπης άπόρησε.

— Αυτός ο κορμός είνε τόν Βουκουρέστι; ρώτησε.

— Ναι, αυτό. Κι' από δω έρχεσαι. Έχεις χτήματα δω πέρα, έχεις πηγάδια.

— Πηγάδια! Τι πηγάδια;

— Πηγάδια με πετρέλαια, Είσαι μέτοχος σέ μιά μεγάλη εταιρεία. Έχεις έκατομμύρια, πολλά έκατομμύρια. Στο Βουκουρέστι είχες μεγάλες σχέσεις. Έτρωγες με τόν Τιτουλέσκο, έπαιες χαρτιά με τόν Ταταρέσκο, γλεντούσες με τόν Μανωλέσκο...

— Ο Προκόπης άρχισε να ζαλίζεται. Τόν μιλούσαν για τόν Δούμνι, για καταπράσινα δάσος, μεγάλες γέφυρες. Τόν έπιασε δίγλωσσος. Άρχισε να διαμαρτύρεται.

— Δεν μπορώ πια. φώναξε. Θά φύγω. Θά πάρω τόν μίστιο μου και θά φύγω.

— Μά ή Ριρή ήξερε καλά την τέχνη της. Για να τόν άποστομώ προσποιήθηκε πως τόν έπιασε ή καρδιά της και σοριάστηκε σέ μιά καρέκλα άνυστενάχοντας.

— Ο Προκόπης έτρεξε κοντά της τρομαγμένος.

— Τι έχεις, παιδί μου; τή ρώτησε. Τι έπαθες;

— Λίγο νερό... Δάσε μου λίγο νερό, ψιθύρισε ή Ριρή.

— Ο Γιάννης θγήκε έξω να φέρη νερό. Συγκινημένος ο Προκόπης έκανε άέρα στη νύφη του και συγχρόνως τής γλυκομιλούσε.

— Δεν πιστεύω να μαι εγώ ή αίτια, τής είπε.

— Όχι, μπαμπά, άπάντησε με σθεσμένη φωνή ή Ριρή. Είνε άφαιμα... Αισθάνομαι μιά στενοχώρια... μιά λιγούρα.

— 'Η μορφή του Προκόπη φωτίστηκε γεμάτη χαρά.

— Τότε θάνα απ' τόν εγγονάκι μου, απ' τόν εγγονάκι που μου έτοιμάει; φώναξε. Έτσι δεν είνε;

— 'Η Ριρή χαμήλωσε τόν κεφάλι της.

— Αυτό είνε! συνέχισε χαρούμενος ο Προκόπης. Καλά τόν κατάντησε. Θά δής πόσο θά τ' αγαπώ, σάν και σένα, περισσότερο κι' από σένα.

— Τη στιγμή αυτή μπήκε μέσα ο Γιάννης μ' ένα μπουκαλάκι στο χέρι. Είωσε στη Ριρή να μυρίση και τής είπε:

— Είσαι καλύτερα τώρα; Φτάνει, αγάπη μου, αυτή ή καινούργια ζώνη ποδβάλες. Δεν πρέπει να σφίγγεσαι τόσο.

— 'Η Ριρή γύρισε και κύτταζε τόν Προκόπη.

— Δεν θά φύγεις τώρα πια, μπαμπά, του είπε.

— Όχι, παιδί μου, άποκρίθηκε ο Προκόπης. Θά μείνω για τόν εγγονάκι μου.

— Ο Γιάννης άνάσανε μ' άνακούρια.

— Μπαβό, ώραία! είπε στον πατέρα του. Τώρα πια πόνινες λογικές, μπαμπά, πρέπει να άκούσης και τόν παρακάτω. Φτάνει λοιπόν στην 'Αθήνα... Κατεβαίνεις από τόν τραίνο... Χαιρετάς δεξιά κι' αίσιατε-ρά. Όχι πολλά λόγια όμως...

— Ποιός θάνα στο σταθμό; ρώτησε ο Προκόπης.

— 'Η μαμά, ή Νινόν, ή Δω-ρα...

— Ποιές είν' αυτές;

— 'Η άδελφή μου και τόν κο-στασάκι της, τόν άπάντησε ή Ριρή.

— Δεν πιστεύω να ναι και κανένας ξένος.

— Όχι, όνι. Μοναχά ό. 'Α-λέξ. Μά αυτός δεν είνε ξένος. Είν' ο πιο στενός φίλος μας.

— Συγγνώμης ή Ριρή σηκώθηκε άνοιξε μιά θαλάισα κι' έβγα-λε από μέσα ένα χαρτάκι.

— Νά, μπαμπά, έπαιε στον Προκόπη. Έδω σου γράφει τόν βρουολόνιό σου κι' όλα τόν σχετικά με την καινούργια σου προσωπικότητα.

— Ο Προκόπης πήρε τόν χαρτί, με κάποιο φόβο.

— 'Η Ριρή έβγαλε τώρα απ' την μασκαράδα διάφορα κουτιά.

— Αυτά είνε τόν δώρα που θά μαράς στους δικούς μας, έ-

δήγησε στον πατέρα τόν Γιάννη.

— Κι' αυτή ή μαϊμού; ρώτησε ο Προκόπης, δεινώντας μιά μεγάλη καλλιστή μαϊμού.

— Αυτή είνε για τή Δωρούλα, τόν άπάντησε ή Ριρή, άκουμ-πώντας την στο κρεβάτι.

— Ο Γιάννης άρχισε να μιλάει τώρα στον πατέρα του για τή ζωή τόν θά περνούσε κοντά τους.

— Σούχω έτοιμάσει, τόν έπαιε, στο ισόγειο τόν σπιτιού ένα θαυμάσιο γραφείο.

— Ο Προκόπης τινάχτηκε ξαφνιασμένος.

— Γραφείο; ρώτησε. Τι να τόν κάνω τόν γραφείο που δεν έρω να γράφω;

— Δεν σημαίνει αυτό, μπαμπά. Δεν χρειάζεται να ξέρης να γράφης.

— Πώς δηλαδή;

— Θά θάξης να γράφουν άλλοι για σένα. Θά σουχω έφτά-ό-χτώ γραμματικούς.

— Συγχρόνως έβγαλε απ' την τσέπη του ένα καινούργιο πορτο-φόλι με μονόγραμμα και τόν έδωσε στον πατέρα του, θάγζοντας και κρατώντας από μέσα ένα έπισκεπτήριο.

— Ο Προκόπης έβαλε τόν πορτοφόλι στην τσέπη του.

— Καί τώρα, τόν έπαιε ο Γιάννης δεινώντας του τόν έπισκεπτή-ριο, κύτταζε να δής ποιός θάνα ή δουλειά σου.

— Ο Προκόπης έσκυψε στο έπισκεπτήριο και διάβασε: «Προκό-πιος Κόλας».

— Πάει και τόν «ούζος» τόν δικό μου! άναστάνεζε.

— Ναι, μπαμπά, τόν άπάντησε ο Γιάννης, υπεγράφη ένα μικρό διαταγματάκι.

— Μοι τήν έσκασε και μένα ο Πρόεδρος, έμονολόγησε ο Προ-κόπης.

— Καί ρίχνοντας ξανά τόν βλέμμα του στο έπισκεπτήριο διάβα-σε: «Προκόπιος Κόλας. Γενικά Έπιχειρήσεις».

— Σάν μπαγαπόντικο μοι φαίνεται αυτό, μουρμούρισε.

— Μά ναι, μπαμπά, έπαιε ο Γιάννης. Γενικές Έπιχειρήσεις. Δη-λαδή όλα μαζί και τίποτα άρισμένο. Άέρας φρέσκος θά πηγαί-νη, άέρας φρέσκος θάρχεται κι' έλος αυτός, ο άέρας θά γίνε-ται λεφτά. Κατάλαβες, μπαμπά; Καί τώρα είν' ώρα να έτοι-μαστούμε. Είμαστε με τή Ριρή καλεσμένοι στής κ. Δέρβου. Πρέπει να περάσουμε προηγουμένως από κανένα άνοπωλειό να πάρουμε λίγα λουλούδια. Πρέπει να γίνουν όλα γρήγορα. Θά φύγουμε κατόπιν με τόν αεροπλάνο.

— Κι' εγώ; ρώτησε ο Προκόπης.

— Σ' άφήνω στην 'Αθήνα κατόπιν.

— Όστε θά μ' άφήσετε δω πέρα μοναχό μου;

— Δεν πρέπει ν' άνησυχής, μπαμπά. Θά σε συνοδέψω ως τόν τραίνο ο μαίτρ ντ' ότέλ. Μιλήσαμε μαζί του κι' είν' όλα εν τάξει.

— Τήν ίδια στιγμή μπήκε μέσα κι' ο καμαριέρης με τόν πρό-γευμα.

— Πάνω στη, ώρα ήρθε, τόν έπαιε ο Γιάννης.

— Κι' άρχισε να τόν δίνει διάφο-ρες οδηγίες σχετικά με τόν πα-τέρα του.

— Τόν άποχαίρετσαν κατόπιν.

— Χαίρε, μπαμπά. Καί καλή αντίσπον!

— Στο καλό, στο καλό, καλή αντίσπον! έπαιε κι' ο Προκόπης αστισμένος κάπως. Τόν νοιόσας στο εγγονάκι μου...

— Ο Γιάννης κι' η Ριρή έφυγαν.

— Ο Προκόπης που έμεινε μό-νος με τόν καμαριέρη, γύρισε τώρα κύτταζε τόν πρόγευμα και σούφασε τόν φρόνιό του.

— Τι είν' αυτός; έρε παιδί μου; έπαιε στον καμαριέρη. Ποιός θά τόν φάη αυτό; Εγώ θέλω φαί να καταλάβω, δεν είμαι γαρ-δελέ!

— Ο καμαριέρης έβγαλε, και τούδεσε τόν κατάλογο τόν ρε-στοράν.

— Ο Προκόπης τούρριξε μιά ματιά και σάσεσε.

— Άλλος μπειάς πάλι σέ-τός! μουρμούρισε. Είν' όλα γραμμένα φρόνικα.

— Καλώθηκε πιας φάγναι να έρη τόν γαλατίν τόν στίς τσέπες του και κατόπιν έπαιε στον καμαρι-έρη:

— Δεν έχω τόν γαλατίν μου ά-πάνω μου. Για διάβασέ μου ν' άκούσω.

— Ο καμαριέρης πήρε τόν κα-τάλογο κι' άρχισε να διάβάζει:

(Άκολουθεί)

Ο Προκόπης έμεινε με τόν κομμένο μουστάκι στο χέρι.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Το 1613, στο θρόνο της Ρωσίας ανέβηκε ο Τσάρος Μιχαήλ Ρομανόφ. Ο νέος Τσάρος ήταν μόλις δεκαεπτά ετών. Από τότε, σύμφωνα με την συνήθεια της εποχής εκείνης, έπρεπε να διαλέξει μία νέα ύβρι για να γίνει γυναίκα του και Τσαρίνα της Ρωσίας.

Εκλήθησαν λοιπόν οι αίεταί, γέροντες όλη τη Ρωσία κι' έφεραν τέλει στο παλάτι της Μόσχας έξι νέες κοπέλλες από ευγενείς οικογένειες, που ήταν ή μία πιο όμορφη απ' την άλλη και είχαν ανάτοι κάτω την ίδια ηλικία με τον νεαρό Τσάρο. Ανάμεσα σ' αυτές τις έξι θα έκανε ο Τσάρος την εκλογή του, την προσδοκώμενη ήμερα και θα ξεχώριζε αυτή που θα ήταν η γυναίκα του.

Από τις νέες αυτές οι πιο όμορφες ήταν δύο: η Ναρίσκα Γκαλίτσινα και η Νατάλια Δολγορούνα. Η δυο αυτές κοπέλλες κατακόντωνσαν από ηγεμονικές οικογένειες και συνεπώς ήταν τις μεγαλύτερες πιθανότητες της επιτυχίας. Όσο για την τελευταία από τις υποψήφιες, την Εύδοξια Στροζέβεν, όλοι μέσα στην αίλη απορούσαν πως την δεχόταν στο διαγωνισμό. Ήταν κόρη ενός φτωχού αριστοκράτη, που ζούσε αποτραβηγμένος στο κτήμα του και το καλλιέργουσε μοναχός του. Είχε αναδείξει την κόρη του ποιά απλή, έντελως αντίθετα από τις συνήθειες της ρωσικής Αύλης και την είχε κάνει μία θρησκά και σεμνή νέα.

Την άλλη μέρα, αφού έφθασαν οι υποψήφιες νέες στο παλάτι, τις εδωκόσαν πως θα ερχόταν ο Τσάρος να τις δει. Εκεί όμως που περιμένα με καρδιαχτίνα ν' αντιγράφουν τον Μιχαήλ Ρομανόφ, είδαν με μεγάλη τους έκπληξη να μπαίνουν μες στην αίθουσα, έξι νέοι, όλοι τους καλοκαίμενοι, της ίδιας ηλικίας πάνω κάτω, και ντυμένοι και οι έξι ίδια κι' απαράλλακτα, έτσι που ήταν αδύνατο να ξεχωρίσει κανείς ποιος απ' όλους ήταν ο Τσάρος. Οι έξι νέοι τις χαρτίσαν με μεγάλο σεβασμό και άρχισαν να μιλούν μαζί τους, χωρίς να φανερώσουν τα αληθινά τους ανάματα.

Ανάμεσα στους έξι νέους βρισκόταν ένας που ονομαζόταν 'Ιβάν, και που έβρισκε μεγάλη ευχαρίστηση να κοινοποιεί με τη Νατάλια και με τη Ναρίσκα. Σε κάποια στιγμή ρώτησε την πρώτη:

—Νατάλια Δολγορούνα, αν ανεβάνε στο θρόνο της Ρωσίας, τί όνομα θα έπαιρνατε να έδινε ο λαός στον σύζυγό σας;

—Θά ήθελα να τον ονόμαζαν εφ' Εύδοξος, απάντησε η νέα χωρίς δισταγμό.

—Και σεις, Ναρίσκα Γκαλίτσινα;

—«Ο Μέγας», είπε η Ναρίσκα.

—Και σεις, Εύδοξια Στροζέβεν, ρώτησε και πάλι, μιλώντας για πρώτη φορά στη νεοπαλή νέα που καθόταν μαζεμένη σε μία άκρη.

—Εγώ, φημίσις κοκκινίζοντας η Εύδοξια, θά ήθελα ο Τσάρος να έμνε στην ιστορία με το όνομα: «Πατέρας των δυστυχισμένων».

Ο 'Ιβάν χαμογέλασε και συνέχισε την ηλικία του με τη Νατάλια και με την Ναρίσκα. Μα τότε ένας άλλος από τους νέους, που είχε πη πώς τον έλεγαν 'Αλέξη, πλησίασε την Εύδοξια και άρχισε να τη ρωτά για τον πατέρα της και τις συνήθειές της.

Η επομένη ήταν η μεγάλη ήμερα που ο Τσάρος θα έκανε την εκλογή του. Τα έξι κορίτσια φέρονταν τα πιο όμορφα και τα πιο πλούσια φορέματά τους και οδηγώθηκαν στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού όπου περιμένα με μεγάλο χιτισμό.

Επ' αυτών έφθασε ο Τσάρος. Απ' τη φορά δεν ήταν δύσκολο να τον αναγνωρίσουν γιατί φερόταν το στέμμα του και τη βασιλική στολή του και κρατούσε στα χέρια του ένα μπουκέτο όμοια όμοια λουλούδια. Όταν πλησίασε, οι νέες είδαν πως ήταν εκείνος από τους έξι νέους που ονομαζόταν 'Αλέξης.

Χωρίς δισταγμό ο Τσάρος προχώρησε τότε στην Εύδοξια και της προσέφερε το μπουκέτο. Κι' έτσι η ταπεινή νέα επέτυχε με την καλωσύνη της και με την σεμνότητά της εκείνο που δεν επέτυχον οι άλλες με την όμορφή τους και την έξυπνάδα τους κι' έγινε Τσαρίνα της Ρωσίας.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΝΑΥΤΗΣ ΚΙ' Ο ΓΕΩΡΓΟΣ

Μία μέρα ένας ναύτης επέγινε χαρούμενος στο πλοίο του που ήταν

έτοιμο να φύγει. Ένας γεωργός τον σταμάτησε στο δρόμο και τον ρώτησε γιατί ήταν τόσο χαρούμενος.

—Πώς να μην χαίρομαι, του απάντησε ο ναύτης, αφού θά κάνω ένα ακόμα ταξίδι στη θάλασσα. Η θάλασσα είναι η ζωή μου και μ' αυτή κερδίζω τον προμη μου. Τό ταξίδι μου φανταίνεται πως θά είναι καλό. Νά γιατί είμαι χαρούμενος.

—Καλά, αλλά δεν μού λες που πεθανε ο πατέρας σου; τον ρώτησε ο γεωργός.

—Ο πατέρας μου πνίγηκε σ' ένα ναυάγιο.

—Και ο πατέρας σου;

—Κι' αυτός στη θάλασσα. Το πλοίο του έκανε νερά στον άκρονό και κανείς δεν μπόρεσε να σωθί.

—Μορφέ μακάριο... "Υστερα από τέτοια παραδείγματα τοιμιάς ν' ανεβαίνεις σε πλοίο;

—Για στάσου, είπε ο ναύτης. Μου επιτρέπεις να σου κάνω κι' εγώ μερικά ερωτήματα;

—Πολύ ευχαρίστητος.

—Δεν μού λες που πεθανε ο πατέρας σου;

—Στο χωράφι του.

—Κι' ο πατέρας σου;

—Κι' αυτός στο χωράφι του.

—Αν τότε πως έστες από τέτοια παραδείγματα τοιμιάς να κοιμάσαι κάθε βράδυ στο χωράφι;

—Κόκκιλο ο γεωργός.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΠΟΤΕ ΕΝΕΦΑΝΙΣΘΗΣΑΝ Η ΒΕΛΟΝΕΣ

Οι λεπτές μεταλλικές βελόνες με τις οποίες σήμερα ράβουμε και κεντούμε και κάνουμε τόσο όμορφες εφ' αλφειες, δεν έγιναν γνωστές στην Ευρώπη παρά μόνον κατά τον δέκατο έκτο αιώνα, δηλαδή πριν από τριακόσια χρόνια.

Και πρώτα με τί έφρασαν; θά με ρωτήσετε. Έφρασαν με ένα πολύ άστειο τρόπο. Είχαν ένα μεταλλικό τριαντηρί, σαν κι' αυτό που μεταχειρίζεται η μαμά σας για το λευκό κέντημα και με το τριαντηρί αυτό άνοιγαν στο φά-

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙ-

ΔΑΚΙ ΣΑΣ

Νά μία ώρα, μία επιτυχιστή μονοκονδυλιά! Μπορείτε να την μιμηθήτε; Για δοκιμάστε...

μα μία τρύπα. "Υστερα από αυτό από την τρύπα αυτή, και έβλεπα ήταν αρκετά μεγάλη, περιόταν με το χέρι τους την κλωστή, που την άνοιξη της την είχαν άνοιξη με το χέρι για να την κάνουν να περταί κοκκιλωτή. Φανταζόσε λοιπόν κι' αυτό τον τρόπο πώς άνοιξαν για να τελειώσουν με το χέρι και τί ώρα έμειναν από την τρύπα.

Τό άστειό άστειό έινε ότι η μέθοδος του ραφίματος έπαρτασε τον Μεσαίωνα, ενώ στην αρχαιότητα οι βελόνες ήταν τριαντηρί. Οι βελόνες ήταν κομμένες και άνοιξη, ή από κάποιο φυτό ή από κάποιο ζώο, και οι σημειώσεις για τριαντηρί τους και από εκεί περιόταν την κλωστή.

Όστος οι βελόνες, με τη φεμερήν τους μορφή, προέγιναν γνωστές στην Αγγλία το 1545. Και έζησε πώς και αλλού, που τις έκανε γνωστές. Ένας βελός ράφτης που άνοιξη έινε ολόκληρο Μαγαράκι ο άστος; και σρώτη φορά θέλει να έπαιρθε την Εύδοξια. Στην Αγγλία σπείθησε και η πρώτη θεωρητική έλυν και από εκεί διαδόθηκε η χρήση τους σε όλη την Ευρώπη.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

Η ΠΡΑΙΟΤΕΡΗ ΠΛΗΚΗ ΤΟΥΤΑ

Η πιο όμορφη κωμική ιστορία γινε τον περασμένο μήνα στην Αμερική όταν ο πολιτευματικός χος κύριος Γκλάντ γινε το γενέθλιό της κοροφίας του και κλεινε τα έπατά της χρόνια.

Για κάθε έναν από τους μαρξιστές προσηλυτισμένους είχε κωμική ιστορία στον άπαιστο κήπο του και κατοικητήριο από ένα σπίτι καμωμένο με κανονική και σκελετά. Το σπίτι αυτό ήταν επλωμένο στην έντελεια με μαρξιστικά έπιπλα—αλλά όμως άπαιτο—να—τα όμοια κατόν καθενα από τα νεαρά Αμερικανόπουλα ήσαν μαζί του σπίτι του, για άπαιτο της κοροφίας.

Όλες οι στήνες του κήπου είχαν άδιστη και καθιστική σκελετικά και κατόν είχαν γαστή αντί για νερό με βισνιόνα, έινε, νάδα και σκελετικά. Στις στήνες έπλεαν ποτήρια με ομήμα θαλασσίας ή κοροφίας και από τα ποτήρια αυτά έπαιρναν τα παιδιά και έιναν.

Πόση δουλειά είχαν την άλλη μέρα οι γαστροί από τον τό γαστρον οι άμερικανικοί έφημοι...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΤΙΣ 8 'Υετώδους, του 8ου έτους από της γαλικής επανάστασεως σε μία κάμαρη κάποιου άπομερου σπιτιού του Παρισιού, μία ώρα γυναίκα, είκοσι χρόνων περίπου, μ' άριστοκρατική εμφάνιση, καθόταν όρθια κοντά στο παράθυρο και φαινόταν σαν να περίμενε κάποιον. Ξαφνικά θήματα άντηχησαν στη σκέλη. Η Λουκιανή ντε Φονφρουά— αυτό ήταν το όνομα της νέας γυναίκας— έτρεξε ν' άνοιξη την πόρτα κι' άμέσως ρίχτηκε στην άγκαλιά αυτού που μπήκε μέσα.

Ήταν ένας νέος με βλέμμα που άστραφτε από μία φωτεινή λάμψη. Ψηλός, καλοφτιαγμένος φορούσε ράσο κληρικού. Μα αυτό το ντύσιμο δεν του πήγαινε καθόλου και φαινόταν προσωρισμένος μάλλον να φορά το σπαθί του άξιωματικού.

—Ε, λοιπόν, Φίλιππε; τον ρώτησε η Λουκιανή μ' άγονία.

—Άσχημα νέα... απάντησε ο Φίλιππος. Με κατήγγειλαν κι' έμένα ως συμμετασχόντα στη συνωμοσία του Καποντάλ εναντίον του Πρώτου 'Υπατού και τώρα με καταδικώνουν...

—Θέε μου! Θεέ μου! τραύλισε η νέα γυναίκα. "Αν σε συλλάβουν, ο Κορσικανός δεν θά σε συγχωρήσει... Σε περιμένει ο έλστος.

—Τό ήξερα αυτό, όταν άνακατεύθηκα στην συνωμοσία. "Ο, που έργάζεται κανείς για μία ιδέα, πρέπει ν' άφοσιωθεί σ' αυτή ως το τέλος της ζωής του. "Αν με συλλάβουν θά δουν πως ένας μαρκήσιος ντε Φονφρουά ξέρε να πεθαίνει για τον βασιλέα του...

Και μία λάμψη ένθουςιασμού πέρασε από τα μάτια του νεαρού μαρκήσιου, καθώς έλεγε αυτά τα λόγια.

—Εγώ σι! Φανατικό! του έλεπε με παράπονο η νέα γυναίκα. Κι' έμένα με ξεχνάς; Τι θ' άπογίνω εγώ που είμαι γυναίκα σου πρό τριών μηνών, αν πεθάνεις;

—Εσύ! Ξέρεις πως σε λατρεύω, γλυκειά μου Λουκιανή. Μα έπαρουν άδανάτες και ιερές ιδέες, στις οποίες είμαι άποχρεωμένος να θυσιάσω και αυτή άκόμη τη ζωή μου...

—Εγώ, απάντησε με βέρμη η νέα γυναίκα, δεν πιστεύω παρά μόνο στον έρωτα!... Γιατί ν' άλληλοσκοτώνεστε, τη στιγμή που η ζωή είναι τόσο όμορφη; Γιατί να ζήτε μέσα στο μίσος, τη σιγή που υπάρχει η άγάπη; Είσαι το πάλ για μένα, Φίλιππε μου!...

Κι' η νεαρή μαρκήσια είχτηκε στην άγκαλιά του συζύγου της και τον έπαισε με πάθος.

Έξαφνα, εκείνη τη στιγμή, μία πατακτική φωνή άκούστηκε:

—Εν όνοματι του λουδι άνοίξε!

Και συγχρόνως δυνατά χτυπήματα άντηχησαν στην πόρτα.

Ο μαρκήσιος άποσπάστηκε άπ' από την άγκαλιά της περιόχουσ συζύγου του και γαλήνιγος πηγε και άνοίξε. Τέσσερες άπαισμοί μπήκαν μέσα, οι όποιες προχώρησαν και περικύκλωσαν το μαρκήσιο.

—Δεν μάς ξεγελάει το ράσο σου! του έλεπε ο έπι κεφαλής τους. Είσαι ο μαρκήσιος ντε Φονφρουά και κατηγορείσαι για την επανάσταση που έινε εναντίον του Πρώτου 'Υπατού στις 3 Νοεμβρίου. "Εν όνοματι του Λαού, σε καταδικάζουμε. Άκολουθήσε μας, και χωρίς άλλο, ο Φονφρουά ντε Φονφρουά στην άγκαλιά του την νεαρή γυναίκα του, η όποια έιχε αρραβώνη άφρων και πογυμένη από τον τρόμο και γήγκε έξω, άκολουθώντας τους άστυνομικούς.

Η Λουκιανή τό ήξερε: ο περιόχουσ μαρκήσιος δεν θά υπερασπιζόταν καθόλου τον έαυτό του... περιμένε ο θάνατος!

Ο θάνατος! Αυτή η φορική λέξη άνηχούσε στ' αυτιά της σαν μόνιμη κωδονοκρουσία!...

Ο θάνατος του πλάσματος που άπαισε περισσότερο άπ' το κά- στον κόσμο... "Ω! τί φρίκη!...

Και για πολλή ώρα, η μαρκήσια άπόμεινε έκμηδενισμένη κάτω από το χτύπημα που της είχε καταφέρει η μοίρα.

Έξαφνα όμως άναπήδησε... "Ω! να μπορούσε να τον σώσει!... Για να τό πετύχει αυτό ήταν ίκανή ν' άποτολήση τα πάντα... Αυτή η τόσο δειλή, η τόσο λεπτή, θά μπορούσε να άφηφήση όλα τα μαρτύρια... Ναι, να τον σώσει... Μα πως;

Έξαφνα, σαν να της φώτισε μία έμπνευσις το μυαλό, γήγκε στο δρόμο κι' άρχισε να τρέχει... Σε λίγο έφτασε στα άνάκτορα του Κεραμεικού.

—Δεν επιτρέπεται να περάσης, της έλεπε ο σκοπός.

—Θέλω να μιλήσω στον Πρώτο 'Υπατο.

—Άδύνατον!

—Θέλω να του κάνω άποκαλύψεις για την άπόπειρα της δού Σαιν-Νισαίς.

Άπευθυνθήτε τότε στο Φουρέ, τον άρχηγό της άστυνομίας.

Ο,τι θέλει η γυναίκα, τό θέλει κι' ο Θεός, λέει μία παροιμία.

Έτσι, έπειτα από λίγες στιγμές, ο Φουρέ, τον όποιο κατέκτησε η χάρις κι' ο πόνος της Λουκιανής, την έσπύαγε ο ίδιος στο διαμέρισμα όπου βρισκόταν ο Πρώτος 'Υπατος Ναπολέον Βοναπάρτης.

Καθισμένος μπρός σ' ένα τραπέζι, χλωμός, μέσα στην σκούρα και χρυσοστόλιστη στολή του, ο στρατηγός ήταν άπορροφημένος από μία παρτίδα σκακιού, που την έπαιζε με τον ύπα- σπιτή του Ζυνό.

Ορθοί κοντά τους, άξιωματικοί και κομψές κυρίες, παρικο- λουθούσαν το παιχνίδι.

Ανάμεσα άπ' τα δάκρυά της, η μαρκήσια είδε αυτόν τον όμορφο και, πριν άκόμα ο Βοναπάρτης γυρίση προς αυτήν τό ήλιοφανερό πρόσωπό του, σωριάστηκε γονατιστή μπροστά του κι' ένώνοντας τα χέρια της, τον έκέτευσε:

—Χάρι;

—Για ποιόν; τη ρώτησε ο Πρώτος 'Υπατος, χωρίς ν' άποσπά- σι την προσοχή του από το παιχνίδι.

—Για τό Φίλιππο ντε Φονφρουά, το σύζυγό μου...

Μία τρομερή γροθιά του Πρώτου 'Υπατού άπάνω στο τραπέζι έκανε όλα τα πόνια να πεταχθούν άπάνω.

—Για τον Φονφρουά! έλεπε με φωνή διαπεραστική. Δηλαδή για έναν άπ' τους συνωμώτας το Καποντάλ που θέλησαν να με σκοτώσουν ρίχνοντας ένα έκρηκτικό μηχανήμα εναντίον του άμαξιού μου... Μα, έκτός αυτού, ο σύζυγός σας, κυρία, έχει άπαιτο παρέλθον. Συμετέσχε στην άτεπανάστασι της Βανδέας... Πληγώθηκε, πολεμώντας εναντίον της Δημοκρατίας. Δεν είν' έτσι, Φου- σέ;

Ο άρχηγός της άστυνομίας που στεκόταν πλάι στη νέα γυναίκα χαμήλωσε τό κεφάλι του και άπαιτησε.

—Μάλιστα, πολιτά 'Υπατε.

—"Οχι! φώναζε τότε άποφασιστικά ο Ναπολέων. Πρέπει να δώσω ένα τέλος στις άνωμοσίες των βασιλοφρόνων. "Οχι! Δεν έινω χάρις...

Ένας λυγρός του άπάντησε και με φωνή σθεσημένη η νέα γυναίκα τραύλισε:

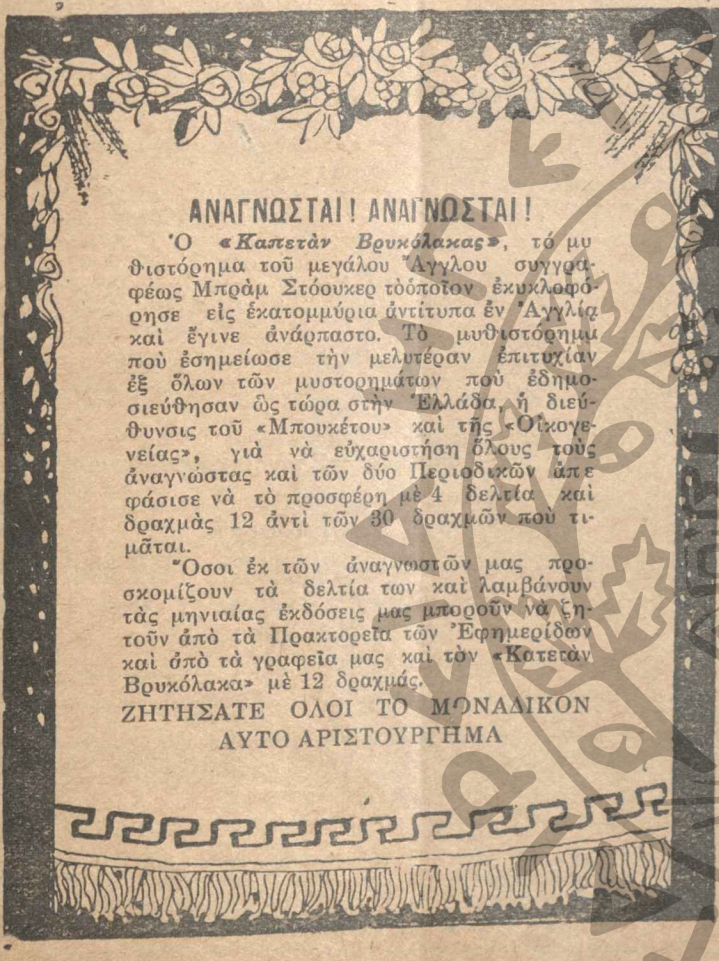
—Έλεος!... "Ο σύζυγός μου παρεσύρθη από τους άλλους. Έξ άλλου, αυτός δεν έλασε μέρος στην άπόπειρα... Συμετέσχε μόνο στις συσκευές των συνωμώτων. Είν' ένα παιδί!... Αυτός κι' εγώ μαζί δεν έχουμε περισσότερα από σαράντα δύο χρόνια... Χτύπησαν τον χτύπημα κι' έμένα, την άθωα... Μόλις τρεις μήνες είμαστε πυντρεμένοι... Τόν άγαπάω... Έλεος!

Ένα ρίγος διέδραμε τό άκροσ- τήριο.

Σιωπηλός, ο Βοναπάρτης κύταζε τώρα τη νέα γυναίκα, η όποια ένοιαζε έπάνω στο λεπτό πρόσωπό της τό άτέλειά θέματα του να την κάνει.

Άπαθής σαν άγαλμα ο Κορσικανός συλλογίζόταν.

Άσφαλώς έπρεπε να τιμωρήση τους άρχηγούς της συνωμοσίας. Μα τους άλλους, τους συμμετασχόντας άπλως σ' αυτή;

Δέν θα τον εξυπηρετούσε στην πολιτική του, αν έπαιρνε με το μέρος του τους βασιλόφρονες, δείχνοντας επιείκεια προς αυτούς ;

Ωστόσο, η εκδίκηση, η «θενέττα» είναι μια ήδονη που ένας Κορσικανός πολύ σπάνια τη θυσιάζει...

Ξαφνικά μια διαβολική ιδέα πέρασε από το μυαλό του κι' ένα χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του.

Έγινε στον Ζυνό, τον συμπαίκτη του να σηκωθεί και δείχνοντας στην μαρκησία ντε Φονφρουά, τη θέση που είχε μείνει ελεύθερη απέναντί του, της είπε:

— Καθίστε εκεί κι' ως παίζουμε...

Κατάπληκτη γι' αυτή την πρόταση σε μια στιγμή τόσο τραγική και νομίζοντας πως ο Πρώτος Ύπατος ήθελε να παίξει με τον πόνο της, η Λουκιανή απόμεινε άναυδη.

— Άς παίξουμε, της ξαναείπε μ' απόβεια ο Βοναπάρτης, ως παίζουμε το κεφάλι του μαρκησιού ντε Φονφρουά.

— Το κεφάλι ;... τραύμα η νέα γυναίκα, μη καταλαβαίνοντας ακόμα.

— Ναί, θα παίξουμε το κεφάλι του συζύγου σας. Άν κερδίσω, είναι δικό μου... Άν κερδίσετε, είναι δικό σας και θα το κάνετε ό,τι σας αρέσει...

— Έτσι ο Θεός θα κρίνει... Έμπρός!

Η μαρκησία δεν μπορούσε να κάνει κι' αλλιώς... Έπρεπε να υποταχθεί στο παράδοξο κυπρίσιο του κυρίου της Γαλλίας.

Μηχανικά, αυτόματα, σαν να ζούσε τη στιγμή εκείνη ένα κακό εφιάλτη, κάθισε απέναντι στον Πρώτο Ύπατο... Και το παιχνίδι άρχισε...

Μια θανάσιμη σιωπή άπλωνόταν τώρα γύρω απ' τους δυο παίκτες. Μονάχα ο θόρυβος που έκαναν τα μετακινούμενα πιόνια ακουγόταν.

Επειδή ήταν γνωστό πως ο Πρώτος Ύπατος κρατούσε πάντα το λόγο του, όλων τα θέλγηττα ήταν καρφωμένα απάνω στους παίκτες της τρομακτικής αυτής παρτίδας σκακιού που είχε ως έπαυλο το κεφάλι ενός ανθρώπου.

Κατάχλωμη, ξεχωρίζοντας τα πιόνια ανάμεσα από μια ματιομένη καταχνιά, η μαρκησία έπαιζε σαν αυτόματο. Στην αρχή έχανε...

— Ο Φονφρουά πάει άσχημα, είπε ο Βοναπάρτης, μ' ένα σκληρό χαμόγελο.

— Μοι μένει ακόμα ο βασιλεύς ! είπε χωρίς να θέλη η μαρκησία.

— Φυσικά ! Έκανε ο Βοναπάρτης.

Η μαρκησία δάγκωσε τα χείλη της καταλαβαίνοντας πως είχε κάνει γκάφα, αφήνοντας να της ξεφύγει η λέξις «βασιλεύς».

Παρακαλέστε λοιπόν τον βασιλέα σας να σας προστατεύσει έναντιόν μου, επρόσθεσε ο Πρώτος Ύπατος.

Τότε σπρωγμένη από τον κίνδυνο, η Λουκιανή συγκέντρωσε όλη την ψυχραιμία της και, καταβάλλοντας μια υπεράνθρωπη προσπάθεια θελήσεως, ξαναγίνε κυρία του εαυτού της.

Επειτα από λίγη ώρα, είχε πάρει απ' τον αντίπαλό της μερικά πιόνια, τη βασίλισσα κι' έναν τρελλό.

Το μέτωπο του Κορσικανού κατσούφιασε...

Θα άφηνε λοιπόν τον εαυτό του να νικηθεί, μπροστά στα μάτια όλων απ' αυτή τη γυναίκα ; Αυτό θα ήταν εξευτελιστικό!

Ο ένομιμος του έθιγετο...

Εξω φρενών, γιατί έχανε, έπαιζε μανιασμένα, αδέξια, σπρώχνοντας τα πιόνια με δύναμη και κάνοντας το τραπέζι να τρέμει.

Η μαρκησία έπωφεληθήκε της καταστάσεώς του για να του πάρη μερικά πιόνια ακόμα...

Το παιχνίδι κόντευε να τελειώσει...

Θα έδιδε τώρα το αποφασιστικό χτύπημα και το χτύπημα που θα έκρινε για την έκβαση του παιχνιδιού κι' όλοι θεωρούσαν εκ των προτέρων τον Βοναπάρτη χαμένο.

Τότε, δέχεν από αδεξιότητα, ο Πρώτος Ύπατος έσπρωξε με τον άγκώνα του το σκάκι κι' όλα τα πιόνια έπεσαν κάτω.

Ζήτησε συγγνώμην, τα ξανάβαλε στην θέση τους αμέσως με διευθετώντας τα διαφορετικά, ευνοϊκά γι' αυτόν...

Η μαρκησία τον κύταζε σαστισμένη, άπολιθωμένη. Έπωφελούμενος της καταπλήξεώς της, ο Πρώτος Ύπατος της έπηρε

τον «βασιλέα» της και φώναζε θριαμβευτικά:

— Κέρδισα !

Η λέξις αυτή έφερε στη μαρκησία το ίδιο ρίγος που θα ένοιωθε αν άγγιζε το λαιμό της το λειπίδι της λαμψήτου.

Άγανακτισμένη η νέα γυναίκα, παίζοντας το τελευταίο της ατού, φώναξε με την ένεργητικότητα που δίνει η απελπισία:

— Στρατηγέ, κλέψατε !

— Έκλεψα εγώ ; Έκανε ο Βοναπάρτης, ο οποίος είχε γίνει κατάγλωσος.

— Μάλιστα. Είσαθε όμως δικαίος κι' ελπίζω ότι θα το αναγνωρίσετε. Κλέψατε μ' ένα τρόπο ανόμιό σας, αντίστοιχο της δόξης σας!

— Διάβολε ! είπε ο Βοναπάρτης και γύρισε προς την δημήγυριν,

σαν να ήθελε να επικαλεσθή την εύνοϊκήν γιά αυτόν μαρτυρία της.

Μά κανείς δεν μίλησε. Όλοι θέβαια θα ήθελαν να εύχασιν σουν τον Πρώτο Ύπατο, μα η αλήθεια ήταν τόσο φανερά, ώστε ντράπηκαν να πουν ψέματα.

Πειστωμένος, ο Βοναπάρτης έκανε ένα μορσασμό δυσσκείας, ανασκάλισε τη φωτιά για να σκεφθί εν τώ μεταξύ κι' έπειτα είπε αποφασιστικά, δημολογώντας την κακή του πρόβ.

— Έ, λοιπόν, ναί ! έκλεψα. Έσεις κερδίσατε, κυρία. Το κεφάλι του συζύγου σας σας ανήκει... Τον συγχωρώ...

Ένας στεναγμός ανακουφίσεως ξέφυγε από όλων τα στήθη.

— Στρατηγέ, είσαθε δικαίος και μεγαλόψυχος ! φώναζε η μαρκησία τρελλή από χαρά, πέφτοντας μπρος στα πόδια του Βοναπάρτη.

Έκείνος τη σήκωσε, ενώ η νέα γυναίκα, κλαίγοντας και με λώντας συγχρόνως, τον ρωτούσε:

— Και μένω με συγχωρείτε ;

— Για ποιά πράγμα ;

— Γιατί νίκησα το στρατηγό Βοναπάρτη.

— Βέβαια, της απάντησε.

Και πρόσθεσε με σιγανή φωνή, μά έτσι ώστε ν' άκουσθι απ' όλους.

— Σας συγχωρώ ευχρίστως γιατί ήμουν από πριν άποφασισμένος να νικήθω...

— Τότε γιατί κλέψα... πήγε να ρωτήσει η νέα γυναίκα.

— Τι τα θέλετε ; εξακολουθούσε ο Βοναπάρτης. Ο καφίος μας έχει τις αδυναμίες του... Ναί, ήμουν άποφασισμένος να με νικήσετε...

Μά μόλις άρχισαμε το παιχνίδι, ο ένομιμος μου έπληξε μαζί με το πάθος του παίκτη... Κι' έτσι έφτασα μερικοί σημείον να κλέψω...

Συγχωρήστε με πού σας φόβισα έτσι... Αυτό έλλαξε ήταν η μόνη εκδίκηση μου έναντιον του συζύγου σας που θέλησε το θάνατό μου. Πέσατε το αυτό και στους άλλους βασιλόφρονες...

Και με οικειότητα, εις ένδειξιν συμπλοίας, τράβηξε κατά τη συνήθειά του, το αυτί της μαρκησίας.

Επειτα από μια ώρα, η νέα γυναίκα έσφιγγε στην άγκαλιά της το σύζυγό της, τον οποίο είχε σώσει...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΟΙ... ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ!

Ο περίφημος Γάλλος ήθοποιός Λουσιέν Γκιτρώ γεμιάσε με μέρα μόνος σε κάποιο πανάκριβο ρεστωράν. Όταν του πήσαν το λογαριασμό και είδε πως ήταν υπέρογκος, ζήτησε να δη τον διευθυντή του ρεστωράν και τον ρώτησε:

— Για μένα είναι αυτός ο λογαριασμός ;

— Μάλιστα, κύριε, του απάντησε εκείνος.

— Δεν με ξέρετε λοιπόν ;

— Όχι, κύριε... Ποιός είσατε ;

— Μά ένας συνάδελφός σας, αγαπητέ μου... Ναί, συνάδελφός σας...

— Α! Άφου είναι έτσι, θα σας κάνω έκπαισι εξήγτα τις εκάτ...

Ο Λουσιέν Γκιτρώ πλήρωσε κι' ετοιμάστηκε να φύγι.

Ο ξενοδόχος τον συνάδευσε ως την πόρτα κι' έτσι τον ρώτησε:

— Συγγνώμην, μπορώ να μάθω ποιά είναι το ρεστωράν σας;

— Δεν έχω καθόλου ρεστωράν, απάντησε ο Γκιτρώ.

— Μά δεν μου είπατε πως είσατε συνάδελφός μου ;

— Ναί, σάς το είπα.

Και έμπιστευτικά, στο αυτί του ξενοδόχου, πρόσθεσε:

— Ναί... Είμαι κι' εγώ... κλέφτης !...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦ!

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ φίλων.

— Στην οικογένειά μας είμαστε τρία αδέρφια: οί δυο ήσαν πολύ έξυπνοι, αλλά ο τρίτος γήγχε θάλακας.

— Και τι άπογιναν οί δυο πρώτοι ;

— Στο πόστο-ρεσταν.

— Έγώ κανένα γραμμάτι.

— Τ' όνομά σας, παρακαλώ.

— Είνα γραμμένο άπάντα στο φάκελό.

Παρεξηγήσιμη χειρονομία.

Ο άστυνόμος. — Το είπαίς πολύ καλά ότι ή έπαυση άπαγορεύεται και όμως ή έπαυση άπαγορεύεται, ότι σε είπαίς.

— Απλώνω το χέρι σου.

Ο ζητιάνος. — Ήθελα να δεσβαθώ, κύριε άστυνόμ, αλλά έθρεχε !

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνοδευόντος τον "Θωάα κατά

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

ΤΑ ΝΟ Φρουράρχος Βασιλειάδης είχε φτάσει στη Βόνιτσα, έπειτα από ένα επίπαινο ταξίδι, συνάντησε πολλές δυσκολίες στην άνευρεσι οικήματος.

Τέλος θρήκε ένα μονόροφο σπίτι απάνω στο φρούριο, έλεινó και τρισάθλιο, καλύβια μάλλον παρά σπίτι. Φαντασθήτε ποιά αντίθεσι παρουσίαζαν τά πολυτελή του ευρωπαϊκά έπιπλα μέσα στο άθλιο αυτό περιβάλλον !

Και όμως ή κυρία φρουράρχου έδινε εκεί έορτές κι' έσπε

αίσε και κάθε φορά που ένας ξένος, κάπως έπίσημος, έφτανε στη Βόνιτσα ο χορός στο φρουραρχείο μόλις το πρωί τελείωνε.

Ένοείται, ότι μόνον έλληνικοί χοροί χορευόντουσαν εκεί και πρό πάντων ο κλέφτικος και αντί άλλων άναψυκτικόν, προερέετο καφές, γλυκό και λεμονάδα.

Και όμως το κέφι δεν έλειπε ποτέ.

Στο φρουραρχείο έπέρασα κι' εγώ πολλές ευχάριστες θραύεις κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στη Βόνιτσα.

Μά όλες τις ώρες της ημέρας έπληττα και μόνο στο κυνήγι βασκένεα κάπως την ανά μου.

Τά έλαφια ήσαν άφθονα στα περίχωρα κι' έτσι εύρισκα σχεδόν πάντοτε θήραμα.

Ένα πρωί, έφτασαν από τη Πρέβεζα στη Βόνιτσα γιά κυνήγι, ο γιός του "Αγγίλου προξένου Σάουτερ μαζί με μερικούς άλλους νέους. Ο φρουράρχος Βασιλειάδης μάς συνέστησε και τους συνάδευσε κι' έτσι στο κυνήγι τους.

Σταθήκαμε μάλιστα πολύ τυχεροί και σκετώσαμε, εκτός των άλλων, την ημέρα εκείνη κι' ένα ζαρντινιέρι.

Όταν χωρίσαμε το θράδυ, ο Σάουτερ μ' ευχρίστηκε θερμά και με προσκάλεσε στην Πρέβεζα.

Πράγματι, έπειτα από μια έβδομάδα, ένα ήμισυ πρωί, έφυγα γιά την Πρέβεζα.

Αποβιβάστηκα στο τελωνείο κι' οί Τούρκοι τελωνειακοί υπάλληλοι μου φέρθηκαν με μεγάλη ευγένεια. Έκει έρισκόταν και ένας Έλληνας, που τον έλεγαν κύριο "Αντώνιο, άξιωπρεπέστατα ντυμένος, ο οποίος προθυμοποιήθηκε να με φιλοξενήση.

Έγώ του απάντησα ότι ήμουν προσκαλεσμένος από το γιο του "Αγγίλου προξένου Σάουτερ. Μά ο κύριος "Αντώνιος επέμεινε να με φιλοξενήση, λέγοντας ότι σαν Βαυαρός άξιωματικός που ήμουν, έπρεπε να μείνω σ' έλληνικό σπίτι.

Εξ άλλου, επρόσθεσε, ο γιός του "Αγγίλου προξένου έλειπε την ημέρα εκείνη και δεν θα μπορούσα να τον δω.

Έτσι ο κύριος "Αντώνιος μ' έπηρε στο σπίτι του, ένα μεγάλο και άνετο σπίτι, όπου ή γυναίκα του και τά παιδιά του με δέχθηκαν έγκυρδιώτατα.

Μετά το γεύμα, που ήταν πραγματικά πολυτελέστατο, με πήγε στο άριστοκρατικό σπίτι της κ. Λουκοπούλου, ή οποία είχε τον τίτλο της κομήσης, που τον είχαν δώσει στους Έπανησίους προγόνους της οί "Εντεϊ.

Η κόμισσα Λουκοπούλου ήταν χήρα κι' είχε δυο κορίτσια, από τά οποία το μεγαλύτερο, ή Αικατερίνη, ήταν έξαιρετικά χαριτωμένο. Ήξερε πολύ καλά τά Ιταλικά και τά έλληνικά κι' είχε τύχει τέτοιας μορσεως, ώστε μπορούσε να μιλήση μ' έλληνική ευγένεια γιά όποιοδήποτε ζήτημα.

Η νεότερα αδελφή της, που την έλεγαν "Αδελείδα, ήταν ύψηλή, ώραια, κομψή και είχε καθαρώς έλληνική καταγωγή.

Η μητέρα κι' ή κόρη μ' υποδέχθηκαν φιλικώτατα, αλλά συγχρόνως με υπέβαλαν σ' άυτοπρόστατη εξέταση, ζητώντας να μάθω λεπτομερώς τά πάντα γιά μένα.

Έπειτα από λίγη ώρα, έφτασα στη Βόνιτσα.

(Το 8. άμμ. Βαρθολομαίου)

(Ακολουθεί)

(Το 8. άμμ. Βαρθολομαίου)

(Ακολουθεί)

την καθόδου του στην Έλλάδα Βαυαρού άξιωματικού Χριστοφόρου Νέξερ).

γιατί τους και τότε εκείνες άρχισαν να με προτρέπουν να καταταχθώ στον ταχτικό έλληνικό στρατό.

Τό ίδιο θράδυ πετρετέθη προς τιμήν μου λαμπρό γεύμα στην οικία Λουκοπούλου, στο όποιου προσεκλήθησαν τά πιό έπιφανή πρόσωπα της Πρέβεζας.

Εγώ έκάθησα στην τιμητική θέση, ανάμεσα στην κ. Λουκοπούλου και την κόρη της "Αδελείδα κι' από την κουνέντα που άνοίξαμε, έμαθα πόσο ίσχυρή και πλούσια ήταν άλλοτε ή οικογένεια Λουκοπούλου.

Την επομένη, έπισκέφθηκα τον "Αγγίλο πρόξενο, ο οποίος με δέχθηκε με μεγάλη ευγένεια και λυπήθηκε πολύ γιάτί άπουσίαζε ο γιός του. Άφου μείναμε λίγη ώρα στο προξενείο, ο πρόξενος με πήρε μαζί του κι' έπήγαμε να έπισκεφθούμε τον Τούρκο διοικητή στο κονάκι (διοικητήριο). Δυό καθάσπδες μάς συνάδευαν.

Ο Τούρκος πασάς, ένας άντρας πενηντάρης παχύσαρκος, με μακρυά γκριζά γενειάδα, μάς δέχτηκε με σοβαρότητα, αλλά και με φιλοφροσύνη, μου άπηθύνησε μ' ένδιαφέρον έρωτήσεως γιά την πατρίδα μου τη Βαυαρία κι' έπειτα μάς προσέφερε, σε χρυσοποίκιλτα φλυτζάνια, καφέ, και πολυτελέστατα τσιμπούκια γιά να καπνίσουμε. Με ρώτησε αν ήθελα να έπισκεφθώ τά έρείπια της Νικοπόλεως, που άπέχουν δυό ώρες περίπου από την Πρέβεζα κι' επειδή εγώ του ώμολόγησα ότι είχα μεγάλη έπιθυμία να κάνω τη μικρή αυτή έκδρομή, διέταξε αμέσως να μου παραχωρήσουν άλογα απ' τους σταύλους του και να με συνοδεύσουν τρείς υπηρέτες του.

Πραγματικά, την επομένη το πρωί, θρήκα να με περιμένουν έξω από την πόρτα μου οί υπηρέτες μαζί με τά άλογα. Ίδιαίτερας γιά μένα είχαν διαλέξει ένα λευκότριχο κέλητα, ένα ζώο θαυμάσιο που χρεμείζε χαρούμενα, στην πρωινή αύρα. Έκτός απ' τους τρείς υπηρέτες του πασά, απ' τους όποιους ο ένας φορούσε χρυσοκένητη στολή, ήρθαν γιά να με συνοδεύσουν και οί δυό καθάσπδες του άγγλικού προξενείου.

Περάσαμε καλπάζοντας την άνορά κι' όλοι παραμέριζαν γ' όρα στο δρόμο μου, ύποκλινόμενοι με σεβασμό μπροστά μου. Αυτό το απέδωσα στη στολή του Βαυαρού άξιωματικού και περηφανήτηκα αρκετά γι' αυτήν την τιμή.

Αφήνοντας την Πρέβεζα πίσω μας, προχωρούσαμε γρήγορα. Τό έδαφος ήταν όμορλό και μόνο μερικά θαλτοτόπια μάς δυσκόλευαν κάπως στο δρόμο μας.

Τέλος, έπειτα από πορεία τριών τεσσάρων της ώρας, φτάσαμε στα έρείπια της Νικοπόλεως, όπου υπήρχαν μερικές καλύβες κατοικούμενες από Άλλοσους.

Ήταν φανερό πως υπήρχε εκεί άλλοτε μια μεγάλη και λαυρή πόλις. Άλλά έχουν γραφή τόσα γιά τά έρείπια της Νικοπόλεως, ώστε εγώ δεν τολμά να προσθέσω τίποτε γι' αυτά...

Όταν ξαναγύρισαμε στην Πρέβεζα, ο "Αγγίλος πρόξενος με κράτησε στο τραπέζι του και με πεπιοποίησε σχεδόν ήγεμονικά.

Κατά τις τρείς έφυγα από το προξενείο και τράβηξα γιά το σπίτι του κυρίου "Αντωνίου, ο οποίος με φιλοξενούσε. Έτσι περάσα από την αγορά της Πρέβεζας, καμαρώνοντας μέσα στη στολή μου και νομίζοντας πως όλοι θα με προσκυνούσαν σ' επέραμά μου, όπως είχε συμβή και το πρωί.

Πόσο γελοίομα άμως !

Κανένας άπολύτως δεν κοινώθηκε από τη θέση του, σε κανένα δεν έκανε έντύπαι ή στολή μου.

Και τότε έκατάλαβα ότι οί Τούρκοι το πρωί δεν χαιρετούσαν έμένα με τόσο σεβασμό, αλλά τό λευκό άλογο του πασά...

Στις έννέα το πρωί της επομένης έφυγα από την Πρέβεζα κι' επειδή δεν φούσσε καθόλου αέρας, μόλις κατά τις έννέα το θράδυ, έφτασα στη Βόνιτσα.

(Ακολουθεί)

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΛΕΑΝΔΡΟΣ, Η ΗΡΩ, ΚΙ' Ο ΒΟΣΚΟΣ

ΟΜΙΖΩ ότι όλος ο κόσμος ξέρει τον θρύλο της 'Ηρώς και του Λεάνδρου. 'Ασφαλώς όμως, πολύ λίγοι ξέρουν την αληθινή ιστορία των θρυλικών αυτών έραστών, όπως την διηγούνται μέχρι σήμερα ακόμη οι γηραιότεροι Έλληνες της Ανατολής.

Ο Λεάνδρος λοιπόν ζούσε στη μία άκρη του Έλλησπόντου, σε μία πόλη έλληνική, ή οποία λεγόταν 'Αβυδος. Η 'Ηρώ πάλι, ζούσε στην πόλη Σηστό, στην μικρασιατική άκρη του Έλλησπόντου κι' ακριβώς απέναντι από την 'Αβυδο.

Ο Λεάνδρος ήταν έρακυστός αθλητής, άκατανίκητος στην πάλη, στο τρέξιμο, στο κολύμπι, στη διακοβολία και στο τόξο. Η 'Ηρώ πάλι ήταν ή πιο όμορφη ή πιο νέα έβρεια στον ναό της 'Αρτέμιδος.

Κάποια ημέρα, στους αθλητικούς αγώνες της 'Αβύδου, ο ώριος Λεάνδρος κ' ή θελκτική 'Ηρώ γνωρίστηκαν για πρώτη φορά στο στάδιο της πόλεως κι' αγαπήθηκαν τρυφερά από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους.

Και το ίδιο θράδυ, μόλις τελείωσαν οι μεγαλοπρεπείς αγώνες, οι δυο έραστοι άναζητήσαν τη μοναξιά. Κρύφτηκαν σ' ένα πυκνό και μυρωμένο δασύλλιο από πορτοκαλιές, μακριά από τα βλέμματα των άδικα κριτών κι' εκεί... εκεί άλλάσαν τα πρώτα γλυκά λόγια της αγάπης και τα πρώτα άθωα έρωτικά χάδια...

Μά δεν υπάρχει ούτε μία χαρά σ' αυτόν τον κόσμο, που να μην κρύβη μέσα της και μία σαγόνια φαρμακίου.

Δηλαδή, σ' αυτό το πρώτο ακόμα τρυφερό ραντεβού τους, κατάλαβαν οι δυο νέοι, ότι δεν μπορούσαν να παντρευτούν. Η 'Ηρώ, σαν έβρεια της αμείλιχτης και παρθένου θεάς 'Αρτέμιδος, δεν μπορούσε να φύγει απ' το ναό της και να παντρευθεί, αν δεν γινόταν πρώτα εικοσιπέντε χρόνων. 'Επίσης, έπρεπε ως τότε, να παραμείνη παρθένη...

Ο πατέρας του Λεάνδρου πάλι, ένας ευγενής άριστοκράτης, ο πλουσιώτερος της 'Αβύδου, είχε αποφασίσει άμετάκλητα να παντρεύει σε λίγους μήνες τον γιό του με την κόρη ενός θαυπολόγου έμπορου της Κορίνθου...

Έτσι, ανάμεσα σε θαθείς στεναγμούς και σε άτελειωτα φιλήματα, οι δυο άτυχοι έραστοι άποφάσισαν να περιμένουν υπομονετικά, μήπως ή δυο μεγάλες θεές—ή θεά της 'Αγάπης κ' ή θεά της Τύχης—εὐδοκήσουν να τους ενώσουν για πάντα.

Ναι, ως την ημέρα εκείνη που θα μάς σπλαγχνιστούν ή δυο μεγαλόδυνამες θεές, θ' αγαπούνε τρυφερά και πιστά, ο ένας τον άλλον!... ψιθύρισε ο Λεάνδρος με φωνή θλιμμένη. Πώς θα βλέπωσαστε όμως κρυφά, άφου κ' οι δυο μας είμαστε γνωστοί και στις δυο πόλεις;

— Θα βλέπωσαστε τη νύχτα, αγαπημένε μου! είπε δειλά ή 'Ηρώ.

— Ω! ψυχή της ψυχής μου, πώς θα γίνω αυτό; ξανάπε ο Λεάνδρος άπελπισμένος. Δεν ξέρεις ότι και τα δυο λιμάνια της 'Αβύδου και της Σηστού φράζονται τη νύχτα με χονδρές άλυσίδες;... Κι' ότι ούτε θάρκα, ούτε πλοίο επιτρέπεται να άποπλεύσουν μετά το βασίλειμα του ήλιου;

Η 'Ηρώ πονηρή, σαν γυναίκα, χαμογέλασε κι' άπάντησε:

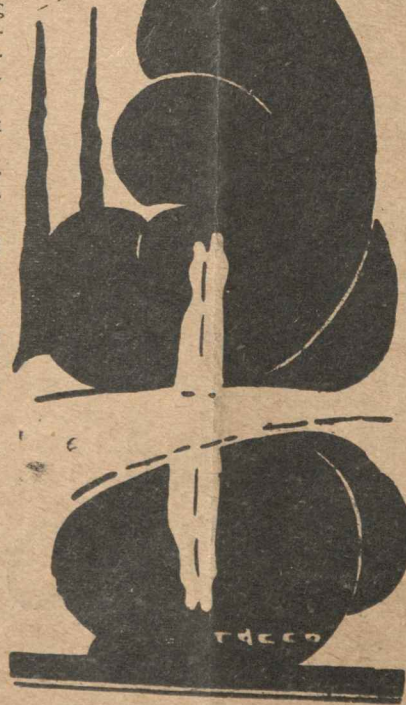
— Και τί μ' αυτό, Λεάνδρε;... Μήπως δεν είσαι ο καλύτερος κολυμβητής της 'Αβύδου, κι' ολόκληρης φυσικά της 'Ελλάδος;

Ο Λεάνδρος κατάλαθε... 'Εβγάλε μία κραυγή χαράς, και φίλησε με πάθος την τρυφερή έρωμένη του, λέγοντάς της:

— Σωστά μιλάς, μικρούλα μου!... Δεν το είχα σκεφθεί αυτό... Θάρχωμαι κολυμπώντας να σε βρίσκω, γιατί μπορώ τρεις και τέσσερες φορές συνέχεια να διαπλέω τον Έλλησποντο χωρίς να κουράζωμαι καθόλου!

Και χάρισαν, άφου συμφώνησαν να πάη κολυμπώντας ο Λεάνδρος και να την δει την έπομένη θραδιά...

Την άλλη ημέρα, άργά κατά το σούρουπο, ή όμορφη 'Ηρώ γλύστρησε κρυφά έξω απ' τον ναό της 'Αρτέμιδος. Τρέμοντας από φόβο, από κρύο κι' από έρωτική λατάρια, πήγε και κάθισε στα έρείπια κάποιου παραλιακού παλιού πύργου—χτισμένου πρό αίωνων από έναν πανίσχυρο Κύκλωπα—κι' εκεί υπομονετικά περίμενε τον αγαπημένο της.

Ξαφνικά, ένας θοσκός πέρασε τη στιγμή εκείνη πλάι της, γυρίζοντας με τα πρόβάτα του απ' το λιβάδι. Ήταν ένας ψηλός, νευρώδης και λιγνός γέρος. Τα καταρά κι' άχτίστια μαλλιά του, και τα θωμικά μπερδεμένα γένεια του, τον έκαναν να μοιάζει με σάτυρο.

— Ε, κοπέλλα μου! είπε στην 'Ηρώ με ύπουλη αγαλή φωνή, μόλις την είδε. 'Αδικα περιμένεις, μά την άλλη!... Ο καλός σου, ή θάρβη πολύ άργά, ή δεν θάρβη καθόλου... Μην κάθεται λοιπόν στα ψυχρά αυτά μάρμαρα, κι' άρπάξής κανένα κριά... Τούλάχιστον, πάρε τη μάλλινη κάπα μου, και τυλίξω καλά μ' αυτή!

— Φύγε!... Φύγε, παλιάνθρωπε! του φώναξε θυμωμένη ή 'Ηρώ, Ούφ!... Και μακριά που βρίσκεσαι, μυρίζεις κοπριά!

— Όχι δά! μουμούρισε με έιρωνεία ο γεροθοσός. 'Αλλοστε κοπέλλα μου, που ξέρεις αν είμαι κανένας θεός μεταμορφωμένος σε θρωμό θοσκό;... Λοιπόν, μη με άποπαιρίεις!... Επίσης δεν θέλω να φοβάσαι... Με το ζόρι, τίποτα δεν κινά έγω!... Θέλεις να σου παίξω με τη φλογέρα μου έναν όμορφο ύμνο;... Έτσι, θα περάση ή ώρα σου καλύτερα, δίχως να νιώσής!

Και χωρίς να περιμένη την άπάντησή της ο γεροθοσός κάθισε κοντά της κι' άρχισε να παίζει διαφόρους σκοπούς με τη γλυκόλαλη φλογέρα του. Η 'Ηρώ είχε μαγευθεί, άδελά της. Σηπσιγά, είχε ξεχάσει έντελως τον αγαπημένο της, άπορροσμένη στα γλυκά, τρυφερά και σαγηνευτικά τραγούδια του θοσκού. Σε μία στιγμή μάλιστα, του είπε:

— Ω, μην παύεις να τραγουδάς, καλέ γέροντα!... Παίξε με τη φλογέρα σου κι' άλλους ύμνους!...

Κ' ή ώρα περνούσε γρήγορα. Τα μεσάνυχτα ήρθαν κι' έφυγαν. Τα θαθεία χαράματα άρχισαν να σκορπίζουν πεία το πικτυόμορο σκοτάδι της νύχτας...

— Γέροντα, δώσε μου την κάπα σου! ψιθύρισε τότε ή 'Ηρώ. Τρέμω πεία απ' το κρύο, αλλά δεν θέλω και να φύγω... Θέλω ν' ακούω τ' ά γλυκά τραγούδια σου ως την αυγή!

— Ήρθε κ' ή αυγή. Ήταν επικίνδυνο πεία για την 'Ηρώ να μένη έξω απ' το ναό της. 'Αποχαίρετσε με θλίψη τον γεροθοσκό, έσκυψε το κεφάλι της κι' άπομακρύνθηκε σιγά-σιγά προς την πόλη...

Κατά το μεσημέρι της ίδιας ημέρας έφτασε ένα γοργοπόδαρο κυράβι απ' την 'Αβυδο. Κι' ένας έμπιστος υπηρέτης του Λεάνδρου, έφερε στην 'Ηρώ μία μικρή σανιδένια πλάκα, άλειωμένη με κερύ, άπάνω στο όποιο ήσαν χαραγμένα με καρφή τα έξης:

«Αγαπημένη μου,

»'Αλλο πράγμα είχε να κοιμητώ κανένας την ήμερα κι' άλλο το νύχτα... 'Ολονυχτίς κολυμπούσα χθές, αλλά πλανήθηκα απ' τα σκοτάδια κι' έχασα το δρόμο... Έτσι, δεν μπορώ να έρθω να σε δω. Γι' αυτό σε παρακαλώ, ν' ανάβης απόψε μία φωτιά στην κορυφή του έρωτικού πύργου... Έτσι, βλέποντας το φώς, θα μπορώ να κολυμπάω δίπλα σου, αυτό και δεν θα χάνω πάλι το έρώιο μου... Υγίαινε, αγαπημένη μου... Λοιπάρα νά σε δω και νά σε σφιέω στα μεράκια μου, απόψε».

Υπάκουη ή θελκτική 'Ηρώ στις συμβουλές του αγαπημένου της, πήγε στον πύργο, μόλις η νύχτα σκοτεινιάσε τη γη. 'Ανεμοθελία είχε έσπασει όμως, ή θάλασσα φουρτούνασε, ή βροχή έπεφτε ραγδαία και τα κύματα μόλυναν ξετρελλαμένα...

Φοβισμένη ή 'Ηρώ, άνακουσίτηκε μόλις είδε εκεί έναν τον γεροθοσκό να την περιμένη...

— Είσαι φριχτός στην όψη, γέροντα! του είπε, μόλις τον είδε. Μά είσαι πολύ καλός, κι' έπαφα πεία να σε φοβάμαι!... Βοήθησέ με, παρακαλώ, ν' ανάψω μία φωτιά στην κορυφή του πύργου!

— Φωτιά, έ; είπε γελώντας έιρωνικά ο θοσός. Τη θέλεις για σινιάλο στον καλό σου... Έστω!... Ποτέ μου δεν στάθηκε ζηλιάρης στις έρωτικές υποθέσεις των άλλων, και γι' αυτό θα σε βοηθήσω πρόθυμα!

Χωρίς να το θέλη ή όμορφη νέα, άναγκάστηκε να θαυμάση την ταχύτητα και την έπιτηδείότητα του άλλόκοτου εκείνου γέρου. Τόση δύναμη φανέρωναν ή κινήσεις του, ώστε ούτε τέσσερα γερά και ρωμαλέα παλληκάρια δεν θα μπορούσαν ν' άναμετρηθούν μαζί του!

Σε λίγο μία τεράστια φωτιά, κομωμένη από όγκωδη έβλα ναυαγίων, ριγμένων στην άκρη πέταξε άμέσως πανώηλες φλόγες. Από πολλά χιλιόμετρα μακριά, θα μπορούσε κανένας να άδηγηθί από το φώς της...

Η βροχή δυνάμωνε άράνταστα, όμως, και—πράγμα παράξενο!—άντι να σβήνη τη φωτιά, τη φούντωνε περισσότερο... Η 'Ηρώ κι' ο γεροθοσός είχαν μουσκέψει ως τα κόκκαλα απ' τον

ΤΟΥ ΚΥΡΡΙΝ

μαγδαίο αυτόν κατακλυσμό, κ' ή δύστυχη κοπέλλα έτρεμε σφύκορη απ' το κρύο: Η διαβολική φωτιά, φώτιζε μά ούτε ζεσταίνε, ούτε στέγνωσε καθόλου!

— Άκουσε τί θα σου πώ, άράτο μου και τρυφερό κορίτσι! είπε τότε ο θοσός, με ύπουλο και κρυφό μαχόγελο. Έτσι και εσύ στεκόμαστε εδώ και θρέχεσαι, θα καταντήσης σαν σφουγγάρι νεροπιεσμένο!... Θέλεις λοιπόν νάρβη ο καλός σου, και να σε θρή σ' αυτά τα χάλια;... Έλα μαζί μου!... Ξέρω έδώ κοντά, ένα ζεστό και σίγουρο σπήλαιο... Εκεί, θα μείνουμε ώσπου φανή ο αγαπημένος σου...

— Έρχομαι! άποκρίθηκε ή νέα, ύστερα από λίγους διαταγμούς, θα καθήσης όμως φρόνιμα, γεροθοσκέ;

— Στο υπόσχομαι! άπάντησε εκείνος.

Το σπήλαιο ήταν πολύ άνετο. Το έδαφός του ήταν άκεπασμένο με παχύ στρώμα από φύλλα ξερά κι' από φύκια. Η 'Ηρώ έστρωσε την μάλλινη κάπα, μισοξάπλωσε άπάνω της με γλυκιά άνεση, κι' ο θοσός κάθισε σε μία γωνίτσα της κάπας.

Και τώρα, αγαπητό μου κορίτσι, θα σου διηγηθώ μερικά όμορφα παραμύθια... Έτσι, δεν θα πλήξουμε καθόλου!

Άχ, τί ώραια που διηγόταν, ο τραχύς αυτός γέρος!... Άν το παίξιμο της φλογέρας του ήταν σαν δνερνο μαγευτικό, τα παραμύθια του ήσαν γοητευτικά σαν φαντασμαγορία!... Μιλούσαν όλα για μακρινούς άκεανούς, για παραδεισένια νησιά, για ήρωικά κι' έρωτικά κατορθώματα ήμείνων και για όλες τις λεπτομέρειες της εὐδαίμονος ζωής των θεών του 'Ολύμπου!

Κι' όλα αυτά τα όπεροχα παραμύθια, είχαν μέσα τους μία σκεπασμένη, μία καλοκρυμμένη—άλλά και φανερή συγχρόνως στις φράσεις—έρωτική γοητεία, και μία άκαταμάχητη έλξη για χάδια και φιλήματα ήδονικά...

Η 'Ηρώ άκούε, λαχανιασμένη και ξετρελλαμένη!

— Έλα πιο κοντά! του είπε σε μία στιγμή, μ' έκστασι. Τα λόγια σου δεν άκούγονται καλά, τόσο μακριά που κάθεται, κι' έγω δεν θέλω να χάσω ούτε μία συλλαβή τους!

Πιο κοντά ή 'Ηρώ, αλλά δεν θέλω και να φύγω... Θέλω ν' ακούω τ' ά γλυκά τραγούδια σου ως την αυγή!... Ήρθε κ' ή αυγή. Ήταν επικίνδυνο πεία για την 'Ηρώ να μένη έξω απ' το ναό της. 'Αποχαίρετσε με θλίψη τον γεροθοσκό, έσκυψε το κεφάλι της κι' άπομακρύνθηκε σιγά-σιγά προς την πόλη...

Από καιρό σε καιρό μονάχα ψιθύριζε σαγηνευμένη:

— Άχ, πές μου κι' άλλες ιστορίες!... Μή σταματάς, καυμένη!... Διηγώσου μου κι' άλλα παραμύθια, να χαρής!

Θάλεγε κανένας, έτι όσο ο θοσός μιλούσε τόσο ή 'Ηρώ διψούσε σε μία έκστασι γλυκιάς υπερφυσικής!

Σε μία στιγμή, ο θοσός σπείρισε στη μέση κάποιου όμορφου παραμυθιού του, και κτύπησε προς τα έξω τροσχετικά...

— Κοντεύει να σβύση ή φωτιά! ψιθύρισε. Πρέπει να πάω, να νά ρίξω έύλα... 'Αλλοιώς, θα χάσω το δρόμο του πάλι ο καλός σου!

— Α, όχι! μουμούρισε παρακλητικά ή 'Ηρώ. Μη φεύγεις! Δεν έχει φόβο να σβύση ή φωτιά!... Τη θέλω να λαμπυρίζη ακόμα!

Ο γεροθοσός χαμογέλασε κρυφά και πονηρά. Έτρεξε γοργός ως τη φωτιά, δυνάμως τη λάμψη της και γυρίζοντας άμέσως ξανάρχισε τα σαγηνευτικά παραμύθια του...

Η 'Ηρώ ύπνωτιζόταν πεία ύπνωση...

— Νά!... Άρχισε να σβύνη πάλι ή φωτιά και θα πλανηθί ο καλός σου! μουμούρισε πάλι σε λίγο ο θοσός.

— Όχι!... Όχι!... Μη φεύγεις! Έκανε τώρα με ζοηρότητα, ή 'Ηρώ. Η φωτιά είν' έν-σ-σ-σ, ακόμα... Έλα πιο κοντά μου, γιατί κρύωνω... Και μην παύεις να μιλάς, γιατί με μέθυσε ή ώ-ω-ω φωνή των παραμυθιών σου! Μά τη στιγμή εκείνη, μία μα-

κρυνή αδύναμη φωνή άντήχησε μέσα στο σκοτάδι.

— Ηρώωωω!... Αγαπημένη μου, πού είσαι;

Ήταν ή φωνή του Λεάνδρου, αυτή που άντηχούσε έτσι.

Η 'Ηρώ κατάπτε κάποιο στεναγμό δυσφορίας και στενοχώριας. Ο θοσός, με τεντωμένα τα χέλια του από σαρκαστικό μάθος γέλιο, τη συνάδευσε ως την άκρη της παραλίας, όπου την περίμενε ο καλός της.

Κι' άμέσως ύστερα, έσβυσε σαν φάντασμα μέσα στο σκοτάδι, προλαθώντας να της ψιθυρίσει:

— Άν θέλεις ν' ακούσης κι' άλλα παραμύθια αγάπης, νάρχεσαι τη νύχτα να με βρίσκεις!... Κάθαινε στο έξοχικό εκείνο σπιτάκι, το όποιο έχει άπάνω απ' την πόρτα του μία κεφαλή θαλασσωμένη τράγου!

Η 'Ηρώ δεν τόλμησε τότε να μουμούριση ούτε ναι, ούτε όχι. Μονάχα, σκυφή και συλλογισμένη, ώδηγησε τον Λεάνδρο της στο ζεστό και προφυλαγμένο σπήλαιο. Ήταν θανάσιμα κουρασμένος ο δύστυχος κολυμβητής κι' άγρια θαλασσοδαρμένος από την πολύωρη τρικυμία...

Καθώς ξάπλωσε άπάνω στα ζεστά φύλλα με ήδονική έξαντληση, πρόλαβε να μουμούριση μονάχα τ' όνομά της:

— Ηρώ μου...

Κι' άμέσως, γυρίζοντας απ' το άλλο πλευρό του, θυτίστηκε σε ύπνο θαρύ, μακάριον, άνακουφιστικό!

Η 'Ηρώ έμεινε κοντά του, κάπου μία ώρα σχεδόν. Βλέποντας όμως, ότι ο καλός της εξακολουθούσε να... κοιμάται γαλήνια και θαθεία, στέναζε από άνια κι' από πλῆξι. Κατόπιν σηκώθηκε σιγά-σιγά, φίλησε με αδιάφορη ψυχρότητα το μέτωπο του κοιμισμένου έραστου της, και βγήκε απ' το σπήλαιο άθρόυα... Τράβηξε κατ' ευθείαν στο σπιτί του γέρο θοσκού.

Την έπομένη ημέρα, οι κάτοικοι της Σηστού δεν είδαν καθόλου την 'Ηρώ, την παρθένη αυτή έβρεια της σεβάστης θεάς 'Αρτέμιδος. Έξαφανίστηκε μυστηριώδως και για πάντα, ή θελκτική αυτή νέα και κανένας πεία, δεν την ξανάειδε!

Είχε πάει κοντά στο θοσκό που ήξερε να λήη τόσο γοητευτικές ιστορίες και που ήταν ένας Σάτυρος μεταμορφωμένος.

Όσο για τον Λεάνδρο, εκείνος έψυψε απ' τον θαύ του ύπνου μονάχα κατά τη χαραυγή. Θυμήθηκε τότε ότι το περασμένο θράδυ, καθώς είχε ξαπλώσει πλάι στην ποθήτη 'Ηρώ του, μέσα σ' ένα σκοτεινό κι' άπόμωρο σπήλαιο άποκοιμήθηκε άμέσως σαν ήλιος, δίχως καθόλου να σφίξη το φλογερό κορμί της στην εύρωστη άγκαλιά του. Και τότε, μία πίκρα άνέκφραστη και μία ντροπή θαθεία, δάγκασαν άγρια την ψυχή του!

Θέε μου!... Μενώλτερη γκάφα απ' αυτή κανένας άλλος δεν είχε κάνει ποτέ σ' ολόκληρη τη λαμπρή 'Ελλάδα!

Γι' αυτό, καταπικραμένος κι' άπελπισμένος ο δύστυχος νέος, πήρε τα μάτια του κι' έξαφάνιστηκε από την πατρίδα του...

Μανάχα, ύστερα από λίγα χρόνια, ένας πολυταξιδεμένος πλούσιος της 'Αβύδου, διηγόταν πως περνώντας σε κάποιο ταξίδι του απ' την 'Αθήνα, είδε στο θέατρο έναν νεαρό ήθοποιό, ο όποιος έμοιάζε καταπληκτικά με τον Λεάνδρο. Έλεγε επίσης, ότι θέλησε να του δώση γνώριμία, άλλ' αρνήθηκε να δείξη ότι λεγόταν Λεάνδρος κι' ότι κατάγεται από την 'Αβυδο.

Ο λαός όμως, ο εὐφάνταστος και ποιητικός λαός των 'Ελλήνων, δεν άφησε αυτή την άκαιρία να χαθεί! Δημιούργησε—άπάνω στην ειδυλλιακή υπόθεση του Λεάνδρου και της 'Ηρώς—έναν όμοιο θρύλο!...

Και σύμφωνα με τον θρύλο αυτόν, ο Λεάνδρος πνίγηκε σε κάποιο επικίνδυνο κολύμπι του καθώς διέσχιζε την άγρια φουρτουνιασμένη θάλασσα, για να θρή την αγαπημένη του.

Κι' εκείνη, πικραμένη για το χαμό του καλού της, γρήγορα παρηγορήθηκε σ' άλλες μέρες στην άγκαλιά ενός άσχημου αλλά έπιτηδεωτάτου τσαχπλητή σατύρου—δήθεν θοσκού!...

Ηρώ και Λεάνδρος

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Το μυθιστόρημα

Των Περιόρων

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε και πάλι ο κρότος που έκαναν η άλυσσίδες με τις οποίες ήταν δεμένος ο Δάσκαλος.

— Άκου τον ! Άκου τον ! Έκανε σαρκαστικά η Κουκουβάγια. Ξεπεταρίζει σαν πεταλούδα που την έχουν δειμένη από το πόδι... Καλά να πάθης, φουρλίνη μου!... Ποιός σου είπε να μ' εμποδίσω να χαλάσω το πρόσωπο της κουκουβάγιας ;... Πολύ πονόμυχος μου έγινες τελευταία... Σιγά-σιγά θα γινούσαν και καταδότης μας... Γι' αυτό κι' εγώ σ' άλυσσόδεσα και σ' έρριξα σ' αυτό το ύπνο... Φάε τώρα τα κρέατά σου, στραβούλιακα !

— Δεν πειράζει αν φάει και τα δικά σου κρέατα, στρίγγλα Κουκουβάγια ! Φώναξε σαρκαστικά ο Στραβοπόδης. Καί συγχρόνως έσπρωξε ξαφνικά μ' όλες του τις δυνάμεις τη γρηά μεγαίρα.

Η Κουκουβάγια άναποδογύρισε, θάζοντας μια τρομερή κραυγή και κατακύλησε στη σκάλα...

— Χαί ! Χαί ! Χαί ! έκανε ο Στραβοπόδης. Πιάσ' τηνε, γέρο ! Πιάσ' τηνε, Δάσκαλε στραβούλιακα !

Έπειτα, άρπαξε το ζεμπιλάκι της Κουκουβάγιας από τη γωνιά της σκάλας, όπου το είχε κρύψει και της φώναξε :

— Σού άρρεσε, Κουκουβάγια ; Σού το έκανα αυτό, για τους μπάτσους και τις δάγκες που μου έχεις δώσει ως τώρα... Τι λοιπόν!... Νόμιζες πως δεν σου το φύλαγα ;

— Την κρατάω !... Την κρατάω !... Την έχω στα χέρια μου !... φώναξε ο Δάσκαλος από το θάθος της φυλακής του.

— Βοήθεια, για το Θεό ! ούρλιαξε συγχρόνως κ' η Κουκουβάγια με φωνή ανθρώπου που τον πνίγουν.

— Σ' ευχαριστώ, Στραβοπόδη, σ' ευχαριστώ ! ξαναείπε ο Δάσκαλος. Καί σε συγχωρώ για τα κακά που μου έκανες ως τώρα... Τώρα θα γελάσεις... Θ' ακούσης τα τελευταία σκουξήματα της Κουκουβάγιας !...

— Μπράβο ! Θάχουμε θέατρο, καθώς μυρίζει το πράγμα!... Εγώ κάθησα κιόλας στα πρώτα θωρεία ! είπε ο Στραβοπόδης, ο οποίος είχε καθήσει στο πέτρινο σκαλοπάτι.

Καί συγχρόνως ύψωσε το κερί του για να παρακολουθήσει τη φρικιαστική σκηνή που διαδραματιζόταν στο θάθος του ύπνογείου. Μά το άσθενικό εκείνο φως δεν μπορούσε να φωτίσει τα πυκνά σκοτάδια του ύπνογείου κι' ο γυιός του Κοκκινόχερη δεν διέκρινε τίποτε...

— Άκουγε μόνο το θόρυβο της πάλης του Δασκάλου με την Κουκουβάγια, μιας πάλης αγρίας, λυσσώδους, μέχρι θανάτου...

— Άκουγε τις λαχανιασμένες ανάσες τους, τις πνιγμένες κραυγές της μεγαίρας, τα θριαμβευτικά ξεφώνητά του κακούργου.

— Κάθε φορά που η κραυγές τους έπαυαν, ο Στραβοπόδης ξεφώνιζε :

— Δυνατώτερα ! Δυνατώτερα !... Δεν ακούγεστε...

— Μωρέ όσο κι' αν με δαγκώνεις, δεν μου ξεφεύγεις πειά ! ακούστηκε να φωνάζει σε λίγο ο Δάσκαλος... 'Α ! ωραία ! καλά σε κρατάω τώρα.

— Στραβοπόδη, για το Θεό ! φώναξε τον πατέρα σου ! τραύλισε η Κουκουβάγια με φωνή που μόλις άκουγόταν. Πήγαινε να τον φωνάξεις και θα σου δώσω το ζεμπιλάκι μου που είνε γεμάτο διαμαντικά... Το έχω αφήσει εκεί στη σκάλα.

— Ευχαριστώ, Κουκουβάγια, ευχαριστώ ! απάντησε σαρκαστικά ο Στραβοπόδης. Νομίζεις πως άφησα το ζεμπιλί σου εκεί που το άφηρες ;... Το πήρα κιόλας...

— Άκου, Κουκουβάγια, είπε με θραυνή φωνή ο Δάσκαλος. Με θασάνισες, θα σε θασάνισω ! Πριν σε σκοτώσω θα σε κάνω να υποφέρεις... Ξέρεις, έδω μέ-

— Έφτασε η τελευταία σου στιγμή, Κουκουβάγια !

σα που μ' έκλεισες δεν έκανα άλλο παρά να αυτολογίζωμαι την περασμένη μου ζωή και συγχωρόν τον εαυτό μου... Νοιώθω τώρα πως δεν είμαι αυτόν που ήμουν άλλοτε... Είμαι τώρα καλύτερος... Έκανα πολλά εγκλήματα ως τώρα μαζί σου και γι' αυτά θα τιμωριέμαι αιώνια στην κόλαση... Θα κάνω ένα ακόμα εγκλημα, μά αυτό είμαι βέβαιος, πως ο Θεός δεν θα μου το λογαριάσει για εγκλημα... Θα σε σκοτώσω, Κουκουβάγια !... Δάγκανε ! Δάγκανε όσο θέλεις !... Δεν μου ξεφεύγεις πειά...

Εκείνη τη στιγμή η Κουκουβάγια έθγαλε μια φωνή τόσο φριχτή, ώστε ο Στραβοπόδης πετάχτηκε τρομαγμένος από την περνή σκάλα που καθόταν.

Η φωνή του Δασκάλου αντίηχε τότε τρομερή :

— Έφτασε η τελευταία σου στιγμή, Κουκουβάγια ! φώναξε. Κι' άρχισε να ούρλιαζε σαν θηρίο ιαυμένο.

Συγχρόνως αντίηχε ο ρόγχος της Κουκουβάγιας. Κι' έπειτα τίποτε πειά...

Ήταν ολοφάνερο πως ο Δάσκαλος είχε πνίξει την αντίπαλό του.

Έξαφνα από την άνοιχτη πόρτα του ύπνογείου έλαμψαν φάτα. Καί συγχρόνως φάνηκαν στο άνοιγμα της μερικοί άσττυνομικοί με τον Μπορέλ επί κεφαλής, οι οποίοι συνέλαβαν τον Στραβοπόδη, πριν εκείνος προφτάσει να συνέλθει από την έκπληξή του.

Κατόπιν οι άσττυνομικοί κατέβηκαν στη φυλακή του Δασκάλου κι' εκεί στάθηκαν κατάπληκτοι μπρος στο φριχτό θέαμα που αντικρύσαν.

Άλυσσοδεμένοι στον τοίχο από τα πόδια, τρομεράς, τερατώδους, ο Δάσκαλος με την πυκνή γενειάδα του και τα καρκαριασμένον ρούχα του, κρυτόσε ακόμα στα χέρια του από το λαμύ τη νεκρή Κουκουβάγια.

Οι άσττυνομικοί δυσκολεύτηκαν πολύ ν' άποσπασουν το θύμα του από τα χέρια του και να τον μεταφέρουν επάνω στην αίθουσα του κατηλείου.

Εκεί θρισκόντουσαν δεμένοι και υπό τη φρούρηση χωρικών λάκων ο Τριγιάκης, ο Νικόλας, η αδελφή του ή Πλωσσά κι' η μητέρα τους. Είχαν συλληφθή έπ' αυτοφώρμω, τη στιγμή που έβλινσαν να σκοτώσουν τη γρηά Μυτιέ, τη μερίττα των διαμαντιών. Ο Κοκκινόχερης τους είχε προδώσει.

Ο καταδότης στέκταν παράμερα, κοντά στους άσττυνομικούς.

Τη στιγμή που οι άσττυνομικοί έτοιμάστηκαν να τους πάρουν έξω, η γρηά Γκαργιάνη ριξε προς τον Κοκκινόχερη και του είπε με φωνή γεμάτη μίσος :

— Τό ήξερα ότι έσύ ήσου, Γιούδα, που πρόδωσες και το γυιό μου που τον έχουν τώρα στα κάτεργα της Τουλάν... Έσύ πουλίσες τώρα και τα κεφάλια μας... Μά θα δεις ποση παλληκαρία θ' αντικρύσουμε το θάνατο...

Ο' Η ΝΕΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΖΑΚ ΦΕΡΑΝ

Λίγες μέρες μετά τον θάνατο των δύο μεγαλών, της Σεραφίνας και της Κουκουβάγιας και την σύλληψη των άλλων κακούργων στο καμπιλά του Κοκκινόχερη, ο Ροδόλφος διευθύνθηκε προς την πολιτοκία της οδού Τέμπλου.

Όπως είδαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο ο πρίγκιπς έβλινοντας ν' άποκαλύψει τα εγκλήματα του Ζάκ Φεράν, άν φέρει στο Παρίσι από μια φυλακή του κράτους του ημεραιοία και καταχθονία Κησίλλη, την πρώην σύζυγο του μαρκαίου Ιατρού Δαυίδ.

Η σατανική αυτή γυναίκα είχε φτάσει στη γαλλική πρωτεύουσα την περασμένη μέρα κι' είχε λάβει από το θρόνο

νέ Γκρόουν τις κατάλληλες οδηγίες για το τί έπρεπε να κάνει, και έβρουμε από μια συνομιλία του Ροδόλφου με τη θυρωρή της πολυκατοικίας κυρά Πιπελέτ, ότι η τελευταία με πολλή πολυπρά είχε προτείνει στην κυρά Σεραφίνα να προσλάβει ως ύπηρετρία την Κησίλλη στο σπίτι του συμβολαιογράφου κι' ότι εκείνη της είχε υποσχεθί πως θα φροντίσει να την ευχαριστήσει. Ο Ροδόλφος λοιπόν πήγαινε τώρα στην θυρωρή για να μάθει τι είχε γίνει σχετικώς.

Με μεγάλη του άπορία όμως, καθώς μπήκε στο θυρωρείο, είδε ότι, μολοντί η ώρα ήταν έντεκα, ο Πιπελέτ ήταν κατάκοιτος στο κρεβάτι του κι' η γυναίκα του, θρήνα κοντά του το έδινε έστια.

Καλώς την κορώνα των νοικατόρων μου ! φώναξε η κυρά Πιπελέτ μόλις είδε το Ροδόλφο να μπαίνει μέσα, χαιρετώντας τον συγχρόνως στρατιωτικά. Μην τὰ ρωτάς, ψυχή μου... Είμαι άνω-κάτω... Ο Άλφρεδος μου είνε κατάκοιτος από χτές...

— Καί τί έγινε για την Κησίλλη ;

— Άκουσε, άκουσε... Χθές το θράδυ κατά τις έφτά, πήρα την Κησίλλη και πήγα στο σπίτι του Ζάκ Φεράν για να ρωτήσω την κυρά Σεραφίνα. Μά μόλις είπα στο θυρωρό, πως ήθελα να είδα την οίκονόμο του συμβολαιογράφου, εκείνος με κύταξε ξαφνιασμένος και με ρώτησε μ' άπορία: «Πώς ; Δεν ξέρεις τί έπαθε η δυστυχισμένη κυρά Σεραφίνα;... Πνίγικε στο ποτάμι καθώς πήγαινε να περάσει την ημέρα της στην έξοχη με κάποια συγγένισά της!...

— Πνίγικε ! Έκανε ο Ροδόλφος. Πήγαινε στην έξοχη χειμώνα καιρό ;

— Ναι, πνίγικε, απάντησε η κυρά Πιπελέτ. Καί μένα με έάφνας αυτό... Μά δεν την λυπήθηκα καθόλου, γιατί δεν τη χώνεσα από τότε που ο άφέντης της φυλάκισε τη δυστυχισμένη τη Λουίζα Μορέλ.

— Καί ο Ζάκ Φεράν ; ρώτησε ο Ροδόλφος.

— Ο θυρωρός μου απάντησε στην άρχή ότι δεν θα μπορούσα να δώ τον άφέντη του. Μά εγώ επέμεινα και ανέθεσα άπάνω να τον ρωτήσω... Κατέθηκε σε λίγο πάλι κάτω και με πήρε και μ' άδήγησε κοντά στον κυρίό του... Έννοείται, ήρθε μαζί μου κ' η Κησίλλη... Δεν είχα δει ποτέ μου το Ζάκ Φεράν. Άβλεια, τί άσχημάνθρωπος ! Μόλις μ' άς είδε ή καλύτερα μόλις τα μάτια του έπεσαν άπάνω στην Κησίλλη πετάχτηκε από τη θέση του... Παρ' όλα τα παληόρρουχα που φορούσε, είχε κάνει στο γέρο κολασμένο έντύπωση ή άνωρριά της.

— Σού κάνει, άφέντη μου, για ύπνοέτρια ; τον ρώτησα. Γι' αυτόν είχα μιλήσει χθες στην κυρά Σεραφίνα.

— Γιατί να μη μου κάνει ;... απάντησε εκείνος, κυττάζοντάς μας πάνω άπ' τα ματογυάλια του. Καί του λόγου σου είσαι συγγένισ της ;

— Ναι, ναι, άφέντη μου... του απάντησα. Δεν μ' άκούει όμως καθόλου ή άνηψιά μου και θέλει να γυρίσει στην πατρίδα της κι' όχι να πάσει δουλειά σ' ένα σπίτι τίμιο σαν το δικό σας...

— Η Κησίλλη άρχισε τότε να κλαίει κάνοντας τάχα ότι φοβάται τον συμβολαιογράφο.

— Ο Ζάκ Φεράν την πλησίασε και της είπε : «Άκου, κορίτσι μου, πρέπει ν' άκουσ τη θεία σου... Έννοια κι' αν έρθης στο σπίτι μου και είσαι καλή και τίμια, θα προκόψης... Ο μισός σου θά είνε λίγος στην άρχή, αλλά αν είσαι προκομμένη, θα σου τον μεγαλώσω. Σκέψου, κοπέλλα μου, ως αβριο το θράδυ κι' αν θέλεις να δουλέψης σε μένα ξαναέλα με τη θεία σου. Θα σου δίνω είκοσι φράγκα το μήνα και το φαγητό σου.

— Τέλος, εξακολούθησε ή κυρά Πιπελέτ, ή Κησίλλη, κλαίγοντας πάντοτε, έκανε πως δέχεται...

— Περιήμφα, κυρία Πιπελέτ !... Καί ή Κησίλλη που θρίσκειται, τώρα ;

— Σε μία από τις κάμαρες που είνε διπλά στο διαμέρισμα του «στρατηγού». Δεν το κουνάει καθόλου άπό κεί... Φαίνεται ύπνοέτρια σαν άρνάκι, αν και έχη κάτι μάτια...

— Τι μάτια !...

Εκείνη τη στιγμή, ή Γελασίνα φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας.

— Καλώς ήρθες, καλή μου γειτόνισσα ! της φώναξε ο Ροδόλ-

Οι άσττυνομικοί συνέλαβαν το Στραβοπόδη.

φος μόλις την είδε. Κι' εγώ σκόπευα ν' άνέβω στην κάμαρή σου να σε ιδώ... Περίμενε μια στιγμή...

Καί, άπευθυνόμενος προς την κυρά Πιπελέτ, πρόσθεσε :

— Μην ξεχάσης να πιάς άποψε την Κησίλλη στο Φεράν...

— Έννοια σου, κύρ Ροδόλφε μου, μην άνησυχής καθόλου γι' αυτό. Στις έφτά θα είμαστε εκεί...

— Πόση χαρά νοιώθω που σ' άναθλώπω, καλέ μου γείτονα, είπα ή Γελασίνα στο Ροδόλφο, όταν εκείνος θγήκε από το θυρωρείο. Έχω να σ' άς πολλά... πάρα πολλά πράγματα... Ξέρεις, είδα την Κηλαϊδίστρα...

— Την Κηλαϊδίστρα ; έκανε ο Ροδόλφος ξαφνιασμένος.

— Ναι, προχτές καθώς πήγαινα στη φυλακή του Άγίου Λαζάρου, για να ιδώ τη Λουίζα Μορέλ, την απάντησα στην έξοδο της φυλακής...

— Την Κηλαϊδίστρα !... Στη φυλακή το Άγίου Λαζάρου ; έκανε ο Ροδόλφος, του οποίου ή έκπληξής μεγάλωνε ολοένα.

— Ναι, έφευγε από κεί, μαζί με μια γρηά...

— Άδύνατον ! φώναξε ο Ροδόλφος. Η Κηλαϊδίστρα στο Παρίσι, χωρίς εγώ να ξέρω τίποτε... Καί τί είχε πάει να κάνει στη φυλακή του Άγίου Λαζάρου...

— Πήγε ίσως να δει κάποια φίλη της φυλακισμένη... Δεν πρόφτασα να τη ρωτήσω... Η γρηά που τη συνόδευε, μια κακόμοιτρη κι' άντιπαθητική γυναίκα, φαινόταν πολύ θιαστική. Ώστε την έβρετε και σεις την Κηλαϊδίστρα ;

— Βέβαια.

— Τότε δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία ότι σεις είσατε ο κ. Ροδόλφος για τον όποιο μου μιλούσε.

— Σού μίλησε για μένα ;

— Ναι... Όταν της έξιτόρησα τα παθήματα της Λουίζας Μορέλ και του Φρανσουά Ζερμαίν άπ' αυτόν τον άχρειό τον Ζάκ Φεράν, ή Κηλαϊδίστρα γύρισε και μου είπε πως έρεις κάποιον, ο οποίος προστατεύει τους αδυνάτους και τους άδάμους κατά των δυνατών και των σκληρών. Τη ρώτησα τότε πως ονομάζεται το άτομο αυτό και μου ανέφερε τ'ονόμα σ'ας!...

— Εκείνη είνε ! έκανε ο Ροδόλφος κατάπληκτος. Εκείνη είνε !

— Φαντασθήτε, εξακολούθησε ή Γελασίνα, πόσο ξαφνιαστήκαμε θλέποντας ότι έβρουμε κ' οι δύο κάποιον κύριο Ροδόλφο. Γι' αυτό υποσχεθήκαμε να γράψη ή μία στην άλλη αν ο Ροδόλφος μας είνε ο ίδιος... Καί φαίνεται, καλέ μου γείτονα, πως είσατε σεις...

— Ναι, εγώ είμαι... απάντησε ο πρίγκιπς. Συμπάθησα πολύ αυτήν τη φτωχή νέα και θέλησα να την προστατέσω... Άλλά αυτό που μου είπες μ' άναγκάζουν να σ' άφήσω... Πηγαίνο να ιδώ για την Κηλαϊδίστρα. Άντίο...

Μη μπορώντας ο Ροδόλφος να καταλάβη πως ή κυρία Γεωργία, χωρίς να τον ειδοποίησε, έπήγε ή έστειλε τη Μαριάνθη στο Παρίσι, διευθύνθηκε προς την κατοικία του για να στείλει έναν άνθρωπο στο άγρόκτημα του Βουκεβάλ. Τη στιγμή όμως που έφτανε εκεί, είδε ένα ταχυδρομικό άμάλι να σταματά μπροστά στο μέγαρο του. Μέσα στο άμάλι αυτό θρισκόταν ο Μοϋρφ που έλαιαύριζε από την Νορμανδία, όπου είχε πάει για να ματαίωση τα καταχθονία σχέδια της μητριάς της μαρκισσίας να ματαίωση το άπαίσιο σύναγμα τους Βραδαμάντ ή Πολυντόρ.

Η γρηά έλαμπε στο πρόσωπο του σερ Ουάιτερ Μοϋρφ και σε λίγο, όταν θρέθηκε μόνος του με το Ροδόλφο στο γραφείο του τελευταίου, φώναξε :

— Φέρνω ευχαρίστες ειδήσεις, Ύψηλότητά... Εύτυχώς που με έστειλες έγκαιρώς να σε σώσω από την κόμηττα ντ' Ορβάνω. Μία ώρα αν άργοόσα, ένα νέο φριχτό εγκλημα θα συνετελεότο.

— Καί ή Μαριάνθη ντ' Αρβίλ ;

— Είνε γεμάτη χαρά για το ενδιαφέρον που δείξατε γι' αυτήν, γιατί, χωρίς στην έπέμβασή σας, ο πατέρας της σώθηκε από οίγυρο θάνατο... Άλλά τί φριχτή γυναίκα που είνε, Ύψηλότητά, ή μητριά της... Κι' αυτός ο άντάτιος σ'έννοχος της ο Πολυντόρ ή Βραδαμάντ!... Είσα κι έπαθα ως ότου να τον πιάσω και να τον φέρω μαζί μου.

(Ακολουθεί)

ΣΙΤΑΡ, έχω μία ευχάριστη ειδησι να σου αναγγείλω.

Η νεαρή δασκάλα μόλις είχε γυρίσει απ' το σχολείο. Τραγουδούσε γλυκά με την ώμορφη φωνή της μέσα στην μικρή κάμαρη που θρισκόταν κοντά στην είσοδο. Τό τραγούδι ήταν γι' αυτήν μία παλιά συνήθεια που της είχε μείνει από τον καιρό που ήταν μαθήτρια στο δημοτικό σχολείο. Κάθε βράδυ, μόλις δρασκέλιζε το κατόφλι του σπιτιού της, πετούσε τη σάκκα της ψηλά την ξανάπιανε στόν αέρα κι έπειτα άρχιζε το τραγούδι.

Από τότε είχαν περάσει δεκαπέντε χρόνια κ' η Σιτάρ είχε γίνει τώρα η ίδια δασκάλα στο δημοτικό σχολείο. Όπως κάθε σπίτι, έτσι και το δικό τους, είχε δεχτή σκληρά χτυπήματα, στο διάστημα των χρόνων αυτών από τον πόλεμο. 'Ο πατέρας της, ένας φημισμένος δικηγόρος, είχε σκοτωθή τον πρώτο χρόνο του πολέμου κι' ο μεγαλύτερος αδελφός της σκοτώθηκε έπειτα από δυο χρόνια στόν Καύκασο. 'Ο μικρότερος πάλι αδελφός της, μη μπορώντας να βρή δουλειά στην πατρίδα του, είχε φύγει για την Αίγυπτο, πριν από χρόνια κι' εκεί εργαζόταν ως υπάλληλος στόν έμπορικό οίκο κάποιου φίλου του πατέρα του.

Όσο για τη Σιτάρ, που είχε μεγαλώσει με χίλια χάδια, είχε γίνει δασκάλα στο δημοτικό σχολείο, όπως είπαμε. Για να μπορεί να βοηθή την άρρωστη μητέρα της, ύπόφερε από το πρωί ως το βράδυ τις διαβολιές και τις πονηριές πεινήντα τρελοκρίτσων.

Όλ' αυτά θέβαια είχαν αφήσει τα σημάδια τους στην ψυχή της. 'Αυτόσο διατηρούσε πάντα την παιδιατική ευθυμία της και, κάθε φορά που γύριζε στο σπίτι της, ξανάρχιζε το τραγούδι.

Η μητέρα της αγαπούσε τη φωνή της και την άκουγε κάθε φορά με μία γλυκεία θλίψη. Αυτή η φωνή την ξανάφερνε για μερικές στιγμές στις ώμορφες μέρες του παρελθόντος.

Επειδή δυσκολευόταν ν' ανεβείν και να κατεβείν τις σκάλες, περιέμενε πάντα την Σιτάρ στην κάμαρή της. Μά εκείνο το βράδυ, είχε κάποια σπουδαία ειδησι να της αναγγείλει. Γι' αυτό κατέβηκε την σκάλα και άνοιξε την πόρτα της μικρής κάμαρης, όπου η κόρη της συνήθιζε ν' αλλάζω ρούχα τραγουδώντας.

— Σιτάρ, έχω μία ευχάριστη ειδησι να σου αναγγείλω.

Η ηλικιωμένη γυναίκα δεν υπόρεε ν' αποτελειώση τα λόγια της. Αυτό που είχε δει, την έμπόδιζε ν' άρθρωση, έστω και μία λέξη.

Η Σιτάρ ήταν μουσκεμένη από το κεφάλι ως τα πόδια, σάν να είχε κάνει μία βουτιά στη θάλασσα. Τα μαύρα της μαλλιά ήταν κολλημένα στο πρόσωπό της και στο λαιμό της, όπως και τ' ανάλαφρα ρούχα ήταν κολλημένα στο σώμα της. Μά η νέα, μη θρικόοντας σ' αυτό καμιά άφορη για να χάση το κέοι της, τραγουδούσε, ενώ έβγαζε απ' το ντουλάπι πλυμένα άσπρόρουχα.

Μονομιάς έπαψε το τραγούδι της, καθώς είδε τη μητέρα της και τη ρώτησε:

— Μιά ειδησι, μαμά; Ποιά είν' αυτή η ειδησι;

Μά η ηλικιωμένη κυρία είχε ξεχάσει αυτό που ήθελε να πη και τραύλισε τρουαγμένη μπρός στο χάλι της κόρης της:

— Σιτάρ, τί είν' αυτά; Τί σου συνέθη, παιδί μου.

— Δεν είνε τίποτε, μαμά. Μά έπιασε έξω η θροχή. Μά λέγε γρήγορα, μαμά, τί έχεις να μου αναγγείλεις;

Με τα τρεμάμενα χέρια της, η μητέρα της προσπαθούσε να τη βοηθήση, άνακατεύοντας τα άσπρόρουχα.

— Γρήγορα! Γρήγορα! της έλεγε. "Ω! τρελό παιδί... Θά μου άρρωστήσης..."

Η Σιτάρ έσκασε στά γέλια κι' άπάντησε:

— Μην άνησυχείς, μαμά. Υπόθεσε πως έκανα ένα μανίο.

Μά θέλοντας την άγωνία της φτωχής γυναίκας, ρίχτηκε στην άγκαλιά της, τη φίλησε και στά δυο μάγουλα κι' έπρόσθεσε:

— 'Ηούχασε, ήούχασε, μαμά... Δεν είνε τίποτε... Θ' αλλάξω άμέσως. Μά πές μου την ευχάριστη ειδησι.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ρ. ΝΟΥΡΙ ΓΚΟΥΝΤΕΚΙΝ

Η ΜΠΟΡΑ

τη δώ...

— Μά πώς έγινες έτσι; Πώς βράχθηκες, κόρη μου; την έρωτησε η μητέρα της.

— Άκου, μαμά. Είχα βγάλε τα μικρά περιπάτο. 'Ο κυριός ήταν θαυμάσιος και χωρίς να το κατάλαβουμε, προχώρησε πολύ, μαζεύοντας λουλούδια στόν έξοχικό δρόμο. Έξαφνα τότε, καθώς σήκωσα σέ μία στιγμή το κεφάλι μου, είδα βιραία σινεφά να προχωρούν γρήγορα πρós το μέρος μας. Θέλησα τότε να μαζέψω τα παιδιά, μά, από τη μία στιγμή στην άλλη, η μπόρα ξέσπασε.

Τά μικρά, τρομαγμένα, άρχισαν να κλαίνε και να ξεφύζουν...

Ευτυχώς, ύπρηξε κεί κοντά, σέ δυο θεμάτων απόστασι από μάς ένα έξοχικό καφενείο, από το όποιο δεν έμεινε πεία παρά μόνο η στέγη. Τά πιά μεγάλα από τα παιδιά έτρεξαν άμέσως και κατέφυγαν εκεί, ενώ, εγώ παίρνοντας τα μικρά στην άγκαλιά μου, έτρεχα και τ' άσφάλιζα στό σινουρο αυτό μέρος και κατόπιν ξαναγύριζα για να πάρω και τ' άλλα. Αυτό το παιγνίδι διασκέδαζε τα παιδιά. Γελούσαν κι' έφώναζαν τρελά. Στό τέλος κατέφυγα κι' εγώ στό καφενείο, μούσκεμα πεία. Τά τρελάματα μου είχαν κόψει την άνάσα. Μά έξιψα, έκείνη τη στιγμή άντελήφθην ότι από τότε που μικρούς μου μαθητάς έλειπαν. Νόμιζα πως θάχανα τά λογικά μου κι' άρρωστα έβια στό τρελλά. Έτρεχα πρós όλες τις μεριές κάτω απ' τη μπόρα, φωνάζοντας: «Κεμίλ... Χαλάλ!...»

Είνε δυο δίδυμα πέντε χρόνων που είχαν τη μητέρα τους άρρωστη στό νοσοκομείο. Μένουν με μία θεία τους, μά έπειδή έκείνη εργαζεται όλη την ήμερα, τά έμπιστεύεται στό σχολείο.

Άγαπά πολύ πολύ αυτά τά δυο δίδυμα απ' όλους τους άλλους μαθητάς μου, γιατί δεν έχουν κανένα στόν κόσμο. Τά φροντίζω όχι σάν δασκάλα, μά σάν μητέρα, σάν μία καλή μαμά... Άρρώ λοιπόν έτρεξα έδω κι' έκει έπί δέκα λεπτά, αναζητώντας τα, τα ανακάλυπα τέλος. Είχαν χωθή σέ μία τρύπα, στην άκρη του δρόμου. Άπ' το φόβο τους, δεν τολμούσαν ούτε να κλάουν κι' έτρεμαν στριμωγμένα τό ένα πιά στό άλλο. Τ' άρπιαζα στην άγκαλιά μου και τά μετέφερα στό καταφύγιό μας. Ήσαν μουσικί: τά φτωγά Φοθούσαν μην άρρωστήσουν και πεθάνουν... Δεν μπορούσα να τ' αφήσω έτσι... Μά τί να τους έκανα; Χωρίς να διατάσω καθόλου, έβγαλα γρήγορα τό παλιό μου και τό έσκια στά δυο. Τόλξα την κεμίλ με τό ένα και τό Χαλάλ με τό άλλο. Έν τώ μεταξύ, η θροχή είχε λυγιστέψει και πήραμε τό δρόμο για να γυρίσουμε πίσω. Άείζε να με έως, μαμά... Είχα τό κεφάλι μου έσκέπαστο κι' έτρεχα με τη μουσκεμένη μπλούζα μου πίσω απ' τις μαθητρίες μου. Όσο μ' έβλεπαν γελούσαν μαζί μου. Έναι νεαρός κύριος άρχισε να γέλιε περιπακτικτά.

— Κύριε, του είπα τότε, αυτά τά παιδιά είν' αδελφια μας. Άν έλαιο άδρας θά με βοηθούσε άντί να γελώ.

— 'Ο νέος αυτός δεν ήταν καθόλου κακός. Έτρεξε πρόβημα κοντά μου και μου είπε:

— Πέστε μου, τί θέτε να κάνω και θά τό κάνω εύναρίστως.

— Νά, του είπα. Κρατήστε αυτό τό μικρό.

— Και τό έδωσα τό ένα απ' τά δίδυμα που κλητούσα στην άγκαλιά μου. Έέ άλλο, δεν άπείνασε πεία παρά δυο θήματα απ' τό ανάλειο.

Την άλλη μέρα, η Σιτάρ έύπνισε άρρωστη. Τά μάτια της ήταν κόκκινα και δεν μπορούσε να μιλήσει. 'Ο θάνατος την άφηνε ούτε στιγμή. Κατά τό έσώδυ, ο πυρετός της δυνάμισε κι' άρρωστη.

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

Έκτος των άλλων της έλεγκτών εκδόσεων η διεύθυνσις του «Μπουκέτο» άπεράσισε να προσφέρη στούς άναγνώστες της — δωρεάν σκεδόν — και τό περίσημον άριστούργημα του Πόλ Φεβάλ «'Ο Καπετάν Φάντασμα», τόμον άγ' αόδη έξ 640 σελίδων!...

«'Ο Καπετάν Φάντασμα» θά διανέμεται μόνον εις τά γραφεία μας, με 4 δραχμάς.

Όσοι εκ των έπαρχιών έπιθυμούν να άποκτήσουν τό άριστούργημα αυτό, πρέπει να μάς άποστείλουν 4 έπίσης δελτία και 23 δραχμάς, και τό βιβλίον θά τους ταχυδρομηθεί άμέσως εις την διεύθυνσίν των.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ο ήθοποιός του κινηματογράφου Ουάλας Μπέρνι απέκάλυψε μερικές άγνωστες λεπτομέρειες από τη ζωή του ένδόξου φίλου του Τσάρλυ Τσάπλιν, το περίφημο Σαρλό.

— 'Ο Τσάπλιν, είπε ο Μπέρνι σ' ένα δημοσιευμένο άρθρο, έχει πάντα πιά στό κρεβάτι του ένα «ντικταφόν» (ένα μηχανήμα δηλαδή φωνοληψίας). Την νύχτα λοιπόν κάθε φορά που έυπνεί, έπνιγας μία καινούργια έμπνευσι στό μικρό του, σπεύδει να την... έμπιστευθή στό μηχανήμα του και ξανακοιμάται ήσυχος...

Τό πρωί ο γραμματέας του παίρνει τό «ντικταφόν» τό δάζει σέ λειτουργία κι' έτσι άκούει τις έμπνεύσεις του κυρίου του και τις γράφει. Συχνά όμως κι' ο Σαρλό ο ίδιος δεν ξέρει τί ήθελε να πη με τά λόγια που ύπαγόρευσε στό «ντικταφόν» του τη νύχτα. Ξεχνά την έννοιά τους και... θλαστήμει τό δυστυχημένο μηχανήμα, τό όποιο δεν εύθύνεται, φυσικά... σ' αυτόν.

Κάθε τόσο άκούμε και ξανακούμε ότι η μεγαλύτερη θενέττα της δθόνης η Γκρέτα Γκάρμπο πρόκειται να παντρευτή η παντρευτήκε κιόλας. Έτσι άνηγγέλησαν διαδοχικά οι γάμοι της με τον Τζών Τζιλμπέρτ, τον Τζόρτζ Μπρέντ, και τον περίφημο σκηνοθέτη Ρόμπειν Μαμουλιάν... Μά δεν συνέβη τίποτε απ' όλα αυτά...

Τελευταία λοιπόν, η Γκάρμπο, ένιελώς άγνωστή με τη μαύρη περρούκα της, με τά πρόσνια γυαλιά της και με τό κατέλλο της κατεσπασμένο ως τά μάτια, πήγε σ' ένα διάσημο άστρολόγο για να της πη τό μέλλον της.

Κι' ο άστρολόγος, ο όποιος πληρώθηκε ήνευρικά, της έβγαλε τό άροσκοπίο της.

Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτό, η «θεία» Γκρέτα εύρίσκεται υπό την έπίδρασι του «Άρεως και του Έρμού» κι' έχει χαρακτήρα που παρουσιάζει τερραστία ένεργητικότητα. Είνε επίσης ριψοκλήνη κι' έχει άπέραντη φιλοδοξία.

Επίσης ο άστρολόγος της συνέστησε και τά έξής: Μά μην άνέβη ποτέ σέ άεροπλάνο, γιατί θά κινδυνεύσει θανασίμως, να φοβάται τ' ατυχήματα και γενικά, όλα τά μεταφορικά μέσα που έχουν μοτέρ, καθώς και κάθε είδους όχημα.

Μά — θά ρωτήσετε — ποιά είνε τό όνομα του εύτυχού συζύγου της;

Δυστυχώς δεν θά ίκανοποιήσουμε την περιέργειά σας αυτή, γιατί τά άστρα δεν είναν τίποτε σκετικώς.

Στις 23 'Ιανουαρίου 1931, πέθανε στην Χάγη της Ολλανδίας η μεγαλύτερη χορεύτρια του κόσμου, η «θεία» Παύλοθα. Καί όμως όλος ο κόσμος θά μπορούσε να την δη προσεχώς να χορεύη, από της δθδνης αυτήν τη φορά.

Πώς θά γίνη αυτό; Άπλούστατα. η Παύλοθα είχε κινηματογραφήσει τους περισσότερους από τους χορούς της και τά μαλλέτια της, με τη βοήθεια και τις συμβουλές του Σαρλό, του Ντούγκλας Φάιρμπανκς και της Μάρις Πίκφορντ που ήσαν κ' οι τρεις άφωτισμένοι να παραμιλήν.

Η φτωχή δασκάλα είχε όξεία πνευμονία. Κι' έπειτα από τρεις μέρες πέθανε...

Την ίδια μέρα της κηδείας της, δημοσιεύθηκε στην έφημερίδα της κυβερνήσεως τό διάταγμα της άπολύσεως της από τη θέσι της, γιατί «δεν είχε σεβασθή την άποστολή της όσον άπασχόλητος και όότι, κατά την διδασκαλίαν ενός μαθητικού περιπάτου είχαν έπιτύχει να την συνοδεύσει ένας άγνωστος νέος, μετά του όποιου έπαυρίσκειτο».

νοι της φίλοι.

Όλες λοιπόν αυτές η ταινίες των χορών της Παύλοθας θά παρεντεθούν σέ μία μεγάλη ταινία που «γυρίζεται» αυτές τις ήμέρες με τον τίτλο «Παύλοθα, ο Άθάνανος Κύκνος». Τά χρήματα που θά εισπραχθούν από τό φίλμ αυτό, θά διατεθούν για να πληρωθή ο περίφημος Σουηδός γλύπτης Κάριλς Μίλλε, στόν όποιο έχει άνατεθή η ανέγερσις ενός μεγαλοπρεπούς μνημείου της Παύλοθας από άττικό μάρμαρο και άρείοαλκο, τό όποιο θά στηθή στό «ετζέντ Πάρκ» του Λονδίνου.

Η ταινία «Παύλοθα, ο Άθάνανος Κύκνος» θά προβληθή συγχρόνως τό ίδιοβράδυ, σέ έξη πρωτεύουσες της Εύρώπης: Στό Λονδίνο, στό Παρίσι, στό Βερολίνο, στή Στοκχόλμη, στή Χάγη και στις Βρυξέλλες.

Ό περίφημος Άμερικανός έπιχειρηματίας του κινηματογράφου, Σάμουελ Γκόλντγουιν, προσέλαβε, τελευταία, ένα νεαρό Άγγλο ήθοποιό, τον Δαβίδ Νίβεν, για να παίξη ρόλο πρωταγωνιστού στό νέο φίλμ «Σπέντορ».

Τό σενάριο του φίλμ αυτός έχει μία λεπτομέρεια πολύ άπλη φαινομενικά: ο πρωταγωνιστής πρέπει σέ κάποια στιγμή ν' άνάψη ένα σιγαρέττο με την φυσικότητα πραγματικού τζέντλεμαν.

Λοιπόν, όταν ήρθε η στιγμή να γυριστή η σκηνή αυτή — η όποία έχει μεγάλη σημασία για τό έργο, ο Δαβίδ Νίβεν πήρε ένα σιγαρέττο κι' ένα κουτί σπίρτα και προχώρησε κρατώντας τα και τά δυο μ' ένα τρόπο πολύ άδέξιο.

Ό σκηνοθέτης τότε τον παρακάλεσε να τά κρατήσει όπως τά κρατάει όλος ο κόσμος. Μά ο Νίβεν του άπάντησε ότι, έπειδή δεν κάπνιζε, δεν ήξερε να τά κρατήσει καλά, και ν' άνάψη με φυσικότητα.

Χρειάστηκε λοιπόν ένα κουτί σιγαρέττα, ένα κουτί σπίρτα και μισή ώρα για να μάθω ο Νίβεν την πολύπλοκη τέχνη, ν' άνάψη τό σιγαρέττο του με φυσικότητα κι' όχι σάν παιδί δώδεκα χρόνων που πρωτοκαπνίζει...

Αυτό όμως τό μάθημα στήνισε γίλια δολλλάρια, γιατί τόσα χρήματα άείζε, η ταινία που γυριζόταν εν τώ μεταξύ και που πήγε χαμένη.

Χίλια δολλλάρια, δηλαδή έκάτον πέντε περίπου χιλιάδες δραχμές!

Η Πόλα Νέγκρι, ο περίφημος κινηματογραφικός άσθρ του παρελθόντος, ξανάγινε πάλι της μόδας με τη νέα της ταινία «Μαζούρκα», την όποία «γύρισε» στην Γερμανία μαζί με τό Βίλλυ Φόρστ.

Όπως λένε όμως η κακή γλώσσα, η άνακατή αυτή θά είνε η τελευταία, γιατί η διάσημη θενέττα δεν έχει πεία την τέχνη που είνε αυτή.

Η περίφημη θενέττα του άμερικανικού κινηματογράφου Ζάν Μούρ έπιασε προ ήμερών στό Παρίσι και κατέπληξε τις παρισινές με τις χαριτωμένες παιδιαστικές τσαυλέττες της που την κάνουν να φαίνεται σάν μαθητριάς 14 — 15 χρόνων.

Την πρώτη μέρα της άφίδεως της, καθώς έγυριζε χαζεύοντας στούς δρόμους των Παρισίων, την έπιασε έξαφνα μία δυνατή ύπόρα που την άνάγκασε να καταφύγη σ' ένα άεροπλάνο.

Έκεί, άγνώριστη, άνάμεσα σέ διάφορες μολιστρούλες κι' εργατρίτσες, έφαγε την πύραυλο και περιέμενε να πάση η θροχή... να φύγη.

Η χαριτωμένη Γαλλίς βενέττα Μαγαλίνη Όσεράι, η όποία παίζει τό ρόλο της Κελαδίστρας στά «Μυστήρια των Παρισίων», είνε υσινώδης γραμμάς τοσημοσφαικτικής. Πρós ήμερών θύσισε 30.000 φράγκα για να αγοράσώ ένα σπάνιο γραμματόσημο του Άγίου Μαυρίκιου που έλειπε απ' τη συλλογή της.

Εύτυχία

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΔΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
Κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ανέκδοτο γραμμένο για το «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ): Η
Εύτυχία Μουρίκου, πολύ
νέα και πολύ όμορφη, από
καλό σπίτι, που δύσκολα
βγαίνει από το σπίτι, πέρα οί-

κοινωνικά, εργάζεται ως δακτυλογράφος στο παραγγελιοδοχικό γραφείο του κ. Σαββίδη και του γιου του, του Πέτρου. Στο γραφείο του Σαββίδη προσλαμβάνεται τον τελευταίο καιρό ένας νέος υπάλληλος, ο Όρεστης Παπαζώης, νέος με καλή καρδιά, ποιητής κιάλας, με άσχημο. Η Εύτυχία και ο Όρεστης εργάζονται στο ίδιο γραφείο και δεν άρουν να γίνουν δύο καλοί φίλοι. Σε λίγες μέρες ο Όρεστης γνωρίζει τον πατέρα της Εύτυχίας και τις αδελφές της, την Άρσινη, που δίνει μαθήματα πιάνου και τη Δανάη. Επίσης η Εύτυχία γνωρίζει την παντρεμένη αδελφή του Όρεστη, την Κατίνα και τους γονείς του. Ο Όρεστης δεν άργει να νιώσει φλογερή έρωτα για την Εύτυχία. Αφίνει μάστιγα να καταλάβει η νέα το αίσθημά του. Μά η Εύτυχία είναι διατακτική, επιφυλακτική... Έπι τέλος της λέει καθαρά και ξάστερα πως την αγαπά και της ζητάει να φύγουν μαζί από το γραφείο το βράδυ για να μιλήσουν. Η Εύτυχία δέχεται. Πηγαίνουν πράγματι σ' ένα ζαχαροπλαστείο κι ο Όρεστης της προτείνει να γίνει γυναίκα του. Μά η Εύτυχία διατάζει. Την θέλουν τάχα κ' οι δικοί του; Ο πατέρας της Εύτυχίας μόλις μαθαίνει τί συνέβη, θυμώνει, γιατί ο Παπαζώης δεν μίλησε από ευθείας σ' αυτόν κι απαγορεύει στην κόρη του να ξαναδεί τον Όρεστη. Ούτε στο γραφείο θα ξαναπατήσει ποτέ! Μά ο Όρεστης είναι τρελλά έρωτευμένος. Κι αρχίζει ν' αλληλογορηθεί με την Εύτυχία, στέλνοντάς της τα γράμματά του κρυφά, με το παιδί του γραφείου.

(Συνέχεια εν τούτοις προηγούμενων)

«Σήμερα ή αύριο, ο πατέρας μου θα βρῇ τον κ. Μουρίκο και θα του πῇ ὅ,τι πρέπει. Πόσο άδικοὺς τοὺς δικούς μου, όταν ἔλεγε πὼς θ' ἀντιστάθουν στὴν ἔνωσί μας ἢ θὰ σὲ περιφρονήσουν! Οἱ καὺμένοι, τ' ἄκουσαν με τόση χαρὰ καὶ τὸ δέχθηκαν με τόση προθυμία! Μὰ ἦταν δυνατό νὰ μὴ ἀρνηθοῦν νὰ πάρω ἐκείνην πὺ ἀγαπῶ καὶ ἐκτίμω καὶ θέλω; Ἀμέσως κατὰλάβαιν, σὰν ξεψυνοὶ ἀνθρώποι πὺ εἶνε, πὼς αὐτὸ θὰ τῶκαν καὶ παρὰ τὴ θέλησί τους.

«Ἐννοεῖται ὅτι, γιὰ νὰ τοὺς μιλήσω ὅπως τοὺς μίλησα, θεοῖσθηκα στὴν ἀγάπη σου. Μοὺ εἶπες πὼς καὶ σὺ μ' ἀγαπᾷς τὸ πιστέψα καὶ τὸ πιστεύω. Γι' αὐτὸ εἶμαι θέβαιος πὼς καμμιὰ ἀντίρρηση δὲν θάχεις, ὅταν θὰ σὲ ρωτήσῃ ὁ πατέρας σου γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὸν δικό μου. Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς, θὰ δεχθῶν κ' ἂν ἀκόμα ἤξερες πὼς οἱ γονεῖς μου δὲν τὸ θέλουν με τὴν καρδιά τους. Πόσο μάλλον τώρα πὺ σὲ θεβαίνω — καὶ σὲ λίγο θὰ θεβαίωθῃς καὶ μόνη σου — πὼς θὰ σὲ δεχθοῦν με ὀλάνοιχη ἀγκαλιά, γιὰτὶ ξέρουν πὼς θὰ εἶσαι — ὄνομα καὶ πρᾶγμα — ἡ Εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ τους.

«Ὅπως ὅποτε, γράψε μου δυὸ λόγια, γιὰ νὰ ξέρω τί σκέπτεσαι, καὶ στείλε μου τὰ ταχυδρομικῶς ἢ δῶσε τὰ, ἂν σοὺ ἐρῇ ὀλοκί, στὸν ὑπὲρ, ὅταν θὰ τὸν ξαναστείλω.

«Ἡ χαρὰ πὺ μου δίνει ἡ ἐλπίδα πὼς σὲ λίγο θάσαι δική μου, δὲν ἀφίνει νὰ αἰσθανθῶ πὺ τὴ λυτὴ τοῦ προσωρινοῦ αὐτοῦ χωρισμοῦ. Ἀλλὰ πόσο ἄδαιο καὶ κρύο μοὺ φαίνεται τὸ γραφειάκι μας χωρὶς ἐσένα, καὶ τί δύναμι πὺ πρέπει νὰ βάζω γιὰ νὰ συγκεντρώνω τὸ μυαλό μου στὴν ἐργασία. Ἐσὺ πὼς περνᾷς; Φαντάζομαι πὼς θάσαι στενωχωρημένη στὸ σπίτι.

«Ἄν μποροῦσες νὰ βγαίνεις λίγο τὸ βράδυ με τὴ Δανάη, τὴν ὡραία πὺ σχολνοῦμε, νὰ σ' ἐβλέπα μιά στιγμὴ στὴν πλατεία τῆς Ἐλευθερίας... Ὅα μ' ἔκανες εὐτυ-

— Πὼς σοὺ φαίνεται αὐτὸ τὸ γράμμα;
— Ψυχρὸ καὶ σχολαστικὸ!...

χιμένο!... Καταλαβαίνω ὅμως πὼς δὲν πρέπει νὰ ἐπιμειν. Ἀς κάμω ὅπομον. Σὲ λίγο, γιὰ μᾶς, παντὺ θὰ εἶνε... πὺ τείει ἐλευθερίας.

«Χίλια φιλιὰ.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μονάχη στὴν κάμαρά της, ἀφοῦ διάβασε καὶ ξαναδιάβασε τὸ καὶ αὐτὸ γράμμα, συλλογίσθηκε λίγο τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Νὰ κοπῇ διόλου τὸν ἐρχομὸ τοῦ Θανάση; Δὲν ἦταν σωστὸ. Ἐπρεπε νὰ ξέρει πὼς ρωτᾷται ἀπ' τοῦ Σαββίδη γιὰτὶ δὲν πῆγαν. Κ' ἀποφάσισε νὰ πῇ.

Βῆκε λοιπὸν με ὀρεμὴ, ἔτρεξε ἐκεῖ πὺ ἦταν ἡ ἀδερφὴς της καὶ κἀνοντας τὴ στενωχωρημένη καὶ τὴ συγχυσμένη, φώναξε:

— Τὴν ἔπαθα!... Ὁ Θανάσης, πὺ τὸν ἐστῆσαν ἀπ' τοῦ Σαββίδη νὰ ρωτήσῃ γιὰτὶ δὲν πῆγα, με εἶδε στὸ παράθυρο!... Δὲν ἦταν κακὸς νὰ κοπῇ καὶ νὰ βγῇτε σὲς νὰ τοῦ πῆς πὼς ἦμουν ἀρρωστὴ στὸ κρεβάτι. Ἐτοί ἀνεγκλίθηκα νὰ τοῦ πῶ μόνη μου, ἀπ' τὸ παράθυρο, πὼς δὲν πῆγα χτὲς γιὰτὶ ἦμουν πὺ ἀρρωστὴ, πὼς σήμερα μὰ λίγο καλύτερα μὰ ἔχω δυνατό ποναίφαλο, καὶ πὼς αὐτὸ... ἔτσι νὰ πῶ!...

— Καλὰ τὰ μὲν ἔλεγε, εἶπε ἡ Ἀρσινὴ.

Ἀδελφὴς τῆς γνώμης ἦταν κ' ἡ μητέρα, πὺ ἔκανε ἀπ' τὴν κορμὴν τῆς φωνῆς τῆς Εὐτυχίας κ' ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τί ἔπαθε.

— Καλὰ, ντὲ! πὼς κάνεις ἐτοί; τῆς εἶπε. Ἀς ἐρχοῦν χτὲς, νὰ σ' εὐχαριστήσω... στὸ κρεβάτι. Σήμερα εἶσαι καλύτερα καὶ σὲ ὅρμη στὸ παράθυρο. Δὲν θὰ φαντασθῇ κανεὶς πὼς εἶπες ψέματα. Ὅσο γιὰ τὸν πὺ ξέρει, ἂς φαντασθῇ ὅ,τι θέλει!

Ἐτοί! Ἀὐτὰ θάλεγον ἕτερα καὶ τοῦ πατέρα, πὺ θὰ ρωτοῦσε. Ἡ Δανάη ὅμως ἔπρεπε νὰ μὴ τὴν ἀλήθεια. Κ' ἡ Εὐτυχία τὴν πῆρε με τρόπο στὴν κάμαρά, τῆς διηγῆθηκε ὅλη τὴ κορμὴ με τὸ Θανάση καὶ τῆς ἔδωσε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα τοῦ Όρεστη.

— Τί; ἔκανε ἄσχημα καθὼς διάβασε ἀπὸ μέσα τῆς ἡ Δανάη πὺ εἶπες πὼς τὸν ἀγαπᾷς καὶ σὺ; Ἀὐτὸ μὲν τὸν ρωτοῦσε. Ἀλλὰ ὅσο τὸ ἔλεγε καθαρά...

— Ἐ, καλὰ! τοῦ εἶπα πὼς τὸν ἀγαπῶ κ' ἐγὼ.

— Στ' ἀλήθεια; ἢ ἐτοί... ἀπὸ εὐγένεια;

— Εὐγένεια δὲν χωρεῖ σ' αὐτὰ, Δανάη. Διάβασέ το ὅλο κ' ἕτερα τί λέει...

Ἡ Δανάη ἐξακολούθησε νὰ διαβάσῃ ἀπὸ μέσα τῆς, ἀλλὰ πὺ δὲ κοινὴ κ' εἶπε:

— Ὅα τοῦ ἀπαντήσῃς;... Θέλει νὰ τοῦ γράψῃς...

— Ὅχι! μὰ τελειώνω τὸ πρῶτο! Ὅα σοὺ πῶ.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τρίτη φορὰ ἡ Δανάη διεκώλη:

— Ἀ!... θὰ πῶς ἀπὸ τὴν πλάτη; Σοὺ γράφει νὰ πῶ!

— Ἐ, μὰ εἶσαι ἀνθρώπος! Τελειώσε τὸ, χωριστὴν μου, σὺ λέω, νὰ μιλήσουμε ἕτερα γιὰ ὅ,τι...

Ἡ Δανάη ἐξακολούθησε, ὅσο πὺ τελείωσε.

— Ἐ, τί λές, λοιπὸν; ρώτησε ἡ Εὐτυχία.

— Λέω... πὼς ἔχουν μεγάλη σκητὴ στὸ σπίτι του, με τὴ μητέρα του καὶ με τὸν πατέρα του. Φαντάσου τί θὰ τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τοῦ καταφέρῃ! Ὁρμημένος θὰ τοῦ σὲ βερίσε πὼς θ' ἀποστήσει!

— Ἐτοί, λές ἐσὺ τώρα;

— Ἐτοί;

— Δὲν πιστεύω νὰ πῶς ἔχει. Τὸ πὺ πὺ δὲν θὰ τοῦ ἐπῆλθε πὼς, ἂν δὲν με ἤθελεν, θὰ μ' ἔπαρνε καὶ θὰ κατόλισσε χωρὶς. Κ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἤθελεν νὰ τὸν στερεθῇ, ἔκαμαν τὴν ἀντίκην αἰσθητὴ καὶ τοῦ εἶπαν: «Φύγε! θὰ τὴ δεχτοῦμε μ' ἀναγκὴ ἀγκάλες!»

— Ἐ, ὀλάνοιχη ἀγκάλας!...

— Ἀὐτὸ ὑποθέτω ἐγὼ. Καὶ νὰ σοὺ πῶ τὴν ἀλήθεια... Ἀφοῦ τὸν εἶ-

παρὸν τόσο, εἰσαὶ νὰ μ' ἀγαπήσουν καὶ μὲνα. Δὲν θὰ μοὺ κάνουν πὼς πάντων, πὺ καὶ ἐγὼ. Ὅα τὴν ὑποφέρω.

— Ὅστε τὸ ἀποφάσισες;

— Ναι, Δανάη. Ἄν θέλῃς κ' ὁ μπαμπᾶς, θὰ δεχτῶ. Καὶ ξέρεις πὺ;

— Ὁ, ξέρω!... Γιατὶ δὲν τοῦ εἶπες στὰ ψέματα πὼς τὸν ἀγαπᾷς...

— Ναι, Δανάη, τὸν ἀγαπῶ. Δὲν ἤξερα, μὰ τώρα τὸ θέλω. Καὶ τὸ ὅλο ἀσφάλος τὴ στιγμὴ πὺ τοῦ τὸ εἶπα... χωρὶς νὰ θέλω... μένα στὸ ἀσφάλος πὺ μᾶς γύριε ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστείο...

— Καὶ δὲν σὲ νοιάζει πὺ γιὰ μᾶς, πὺ θὰ... μᾶς ἐγκαταλείνῃς;

— Δὲν εἶνε ἐγκαταλείνῃς, ὅταν πῶς τὸν ὀρέσῃ. Ὁ ὀρέσῃς δὲν εἶνε Ἀσπρέας.

— Νομίζεις πὺς θὰ σ' ἀρῇσῃ νὰ ἐργάζεσαι ἀσφάλος στὸ Σαββίδη καὶ νὰ δῇς τοῦ μπαμπᾶ τὸ μισθὸ σου;

— Κ' ἂν δὲν μ' ἀρῇσῃ, οἱ Παπαζώηδες θὰ ὑποστηρίξουν τὸ μπαμπᾶ, καὶ εἶνε καλύτερο.

— Δὲς οἱ ὁ Θὰς πὺ ἔβαλες μυαλό, Εὐτυχία! Ἀὐτὰ δὲν σοὺ ἐγὼ μ' ἐγὼ πάντα; Ἐὰν τώρα νὰ ἰδοῦμε... θὰ βροῦμε τὸ θράδι γιὰ νὰ τὴν στανήσουμε;

— Ἀ, ὅχι! Φοβόμην!

— Μὰ πρῶτο... Ὅα τοῦ δειξῇς ἐτοί πὺς τὸν ἀγαπᾷς, πὺς τὸν ἐμπαίστεις, ν' εἶνε ἀνάγκη νὰ ξέρῃ τὴν ἀγάπην σου καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην σου.

— Φοβόμην τὸ μπαμπᾶ. Δὲν μποροῦμε νὰ τοῦ τὸ κοῦσουμε, καὶ θὰ ἀποστήσῃ ὅλη μὴν πὺς βγῇκα ἔξω...

— Ὅα προλαβαίνω τὰ μαγαζιά... Ἐὰν ἀνάγκη ν' ἀγοράσω...

— Πῆγαν με τὴν Ἀρσινὴν. Ἐ, νὰ δὲν μπορῶ. Νὰ σοὺ πῶ, ὅλα τὰ γράμματα ἐνὰ θεοῦ γράμμα καὶ πὺ τὸ στείλω με τὸ Θανάση, αὐτὸς πὺ θὰ ξαναβῇ, δὲν εἶνε τὸ ἔτσι;

— Δὲν εἶνε ἐντελὸς τὸ ἔτσι, ἀλλὰ, ἀφοῦ εἶσαι τόσο φοβητικὸς, πῶς τοῦ πῶς τὸν πῶς...

— Καὶ νὰ ἰδῇς πὺ δὲν ἔχω χαρὰ... ὅτε φέλλω.

— Ἐπρεπε τῆς Ἀρσινὴς... ἔχει...

— Ἀ, μὰ! θὰ με ρωτῇ σὲ πὺ θὰ γράψω...

— Νὰ πῶς μὰ στιγμὴν, νὰ σοὺ πῶς ἀπὸ τὸ ἐμπιστοσύνη;

— Ὅα σὲ ἰδοῦν... καὶ τί θὰ πῇ;

— Ἀ, σὺ σὺ! Βοήθα καὶ νὰ...

— Ὁ σὺ σὺ ἀνάγκη τὰ μένα θὰ πῶς... Ναι, θὰ πῶς τῆς Ἀρσινὴς μὰ καλὰ χαρὰ κ' ἂν φέλλω!

Ἀπὸ αὐτὸ ἔγινε. Κ' ὅς τὸ μισθὸν, ἀπὸ αὐτὸ, με χίλιες προσηνιὰς καὶ με χίλιες προσηνιὰς πὺς πὺς ἀναγρᾶται μὰ νῦν, πὺς πὺς ἔπρεπε ἕνα στέδιο, πὺς πὺς γράμματα τὸ ἔτσι ἐνὸς τραγουδιοῦ — ἡ Εὐτυχία κατὰφερε νὰ τελειώσῃ τὸ καὶ τὸ γράμμα.

Ἐπρεπε καλὰ. Μίλησα, ὅπως εἶχα χρεός, στὸ σπίτι γιὰ τὴν πρόσας, κ' ὁ πατέρας μου εἶπε πὺς δὲν πρέπει νὰ ξαναρθῶ στὸ γραφείο. Αὐτὸ, ἐννοεῖται, θὰ τὸ ἔξερε μόνο σὲς. Οἱ ἄλλοι ἂς νομίζουν πὺς εἶμαι ἀρρωστὴ ἢ ἀδιάθετη. Ἀλήθεια, ὁ Θανάσης με εἶδε στὸ παράθυρο κ' ἐτοί κατέβηκα μόνη μου καὶ τοῦ ἀνοίξα — καὶ μαντέψατε βέβαια γιὰτὶ φύλαγα στὸ παράθυρο... — ἀλλὰ καλύτερα, γιὰτὶ μπορεῖς νὰ πάρω, χωρὶς νὰ ἰδῇ κανεὶς, τὸ ἀγαπημένο σου γράμμα. Ἄν τὸ εἶπε ὅμως στὸ γραφείο — καὶ τοῦ εἶπα νὰ μὴ τὸ πῇ — πὺς θὰ δικαιολογήσω καὶ τὴν αὐριανὴν μου ἀπουσία καὶ τὴν μεθαυριανὴν;... Μπορῶ νὰ ἐξακολούθησῶ νὰ κάμω τὴν ἀρρωστὴ ἢ τὴν ἀδιάθετη; Ἐπειτα κ' οἱ ἀνθρώποι χρειάζονται δακτυλογράφο καὶ πρέπει νὰ μάθουν πὺς δὲν θὰ ξαναρθῶ, γιὰ νὰ με ἀντικαταστήσουν. Γι' αὐτὸ θάρρη ὁ πατέρας μου, καὶ εἶπε, νὰ τὸ πῇ τὸ κ. Σαββίδη. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἀναρῶσῃ καὶ αὐτὸς γιὰ ποιά αἰτία ἀποφάσισε νὰ με ἀποστήσει θὰ εἶναι καμμιὰ πρόφασι.

Ἀς εἶνε, ἐλπίζω ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα, ὅταν ὁ πατέρας σου θὰ μίλησῃ στὸν δικό μου. Καὶ λέω ἔ λ π λ ζ α, γιὰτὶ κ' ὁ πατέρας μου ἔχει τίς ἰδιεσ ἰδέες καὶ ποτὲ δὲν θάδινε τὴν συγκατάθεσίν του, ἂν δὲν ἦταν βέβαιος πὺς αὐτὸν τὸν γάμο του θάλεον, τὸν ἐγκρίνουν κ' οἱ δικοί σας. Ὅσο γιὰ μὲνα, ἀφοῦ μοὺ τὸ γράφετε σὲς, τὸ πιστεύω, κ' εἶνε περιττὸ νὰ σὰς πῶ πὺς χαρὰ θὰ πῶς τὸ δεχόμην, ὅταν ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐρωτῇ, κ' αὐτὸ μόνον γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη μοὺ δίδει ὅ,τι θέλω, καὶ τὸ πῇ τὸ κ. Σαββίδη. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἀναρῶσῃ καὶ αὐτὸς γιὰ ποιά αἰτία ἀποφάσισε νὰ με ἀποστήσει θὰ εἶναι καμμιὰ πρόφασι.

Ἀς εἶνε, ἐλπίζω ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα, ὅταν ὁ πατέρας σου θὰ μίλησῃ στὸν δικό μου. Καὶ λέω ἔ λ π λ ζ α, γιὰτὶ κ' ὁ πατέρας μου ἔχει τίς ἰδιεσ ἰδέες καὶ ποτὲ δὲν θάδινε τὴν συγκατάθεσίν του, ἂν δὲν ἦταν βέβαιος πὺς αὐτὸν τὸν γάμο του θάλεον, τὸν ἐγκρίνουν κ' οἱ δικοί σας. Ὅσο γιὰ μὲνα, ἀφοῦ μοὺ τὸ γράφετε σὲς, τὸ πιστεύω, κ' εἶνε περιττὸ νὰ σὰς πῶ πὺς χαρὰ θὰ πῶς τὸ δεχόμην, ὅταν ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐρωτῇ, κ' αὐτὸ μόνον γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη μοὺ δίδει ὅ,τι θέλω, καὶ τὸ πῇ τὸ κ. Σαββίδη. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἀναρῶσῃ καὶ αὐτὸς γιὰ ποιά αἰτία ἀποφάσισε νὰ με ἀποστήσει θὰ εἶναι καμμιὰ πρόφασι.

Ἀς εἶνε, ἐλπίζω ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα, ὅταν ὁ πατέρας σου θὰ μίλησῃ στὸν δικό μου. Καὶ λέω ἔ λ π λ ζ α, γιὰτὶ κ' ὁ πατέρας μου ἔχει τίς ἰδιεσ ἰδέες καὶ ποτὲ δὲν θάδινε τὴν συγκατάθεσίν του, ἂν δὲν ἦταν βέβαιος πὺς αὐτὸν τὸν γάμο του θάλεον, τὸν ἐγκρίνουν κ' οἱ δικοί σας. Ὅσο γιὰ μὲνα, ἀφοῦ μοὺ τὸ γράφετε σὲς, τὸ πιστεύω, κ' εἶνε περιττὸ νὰ σὰς πῶ πὺς χαρὰ θὰ πῶς τὸ δεχόμην, ὅταν ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐρωτῇ, κ' αὐτὸ μόνον γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη μοὺ δίδει ὅ,τι θέλω, καὶ τὸ πῇ τὸ κ. Σαββίδη. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἀναρῶσῃ καὶ αὐτὸς γιὰ ποιά αἰτία ἀποφάσισε νὰ με ἀποστήσει θὰ εἶναι καμμιὰ πρόφασι.

Ἀς εἶνε, ἐλπίζω ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα, ὅταν ὁ πατέρας σου θὰ μίλησῃ στὸν δικό μου. Καὶ λέω ἔ λ π λ ζ α, γιὰτὶ κ' ὁ πατέρας μου ἔχει τίς ἰδιεσ ἰδέες καὶ ποτὲ δὲν θάδινε τὴν συγκατάθεσίν του, ἂν δὲν ἦταν βέβαιος πὺς αὐτὸν τὸν γάμο του θάλεον, τὸν ἐγκρίνουν κ' οἱ δικοί σας. Ὅσο γιὰ μὲνα, ἀφοῦ μοὺ τὸ γράφετε σὲς, τὸ πιστεύω, κ' εἶνε περιττὸ νὰ σὰς πῶ πὺς χαρὰ θὰ πῶς τὸ δεχόμην, ὅταν ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐρωτῇ, κ' αὐτὸ μόνον γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη μοὺ δίδει ὅ,τι θέλω, καὶ τὸ πῇ τὸ κ. Σαββίδη. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἀναρῶσῃ καὶ αὐτὸς γιὰ ποιά αἰτία ἀποφάσισε νὰ με ἀποστήσει θὰ εἶναι καμμιὰ πρόφασι.

Ἀς εἶνε, ἐλπίζω ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα, ὅταν ὁ πατέρας σου θὰ μίλησῃ στὸν δικό μου. Καὶ λέω ἔ λ π λ ζ α, γιὰτὶ κ' ὁ πατέρας μου ἔχει τίς ἰδιεσ ἰδέες καὶ ποτὲ δὲν θάδινε τὴν συγκατάθεσίν του, ἂν δὲν ἦταν βέβαιος πὺς αὐτὸν τὸν γάμο του θάλεον, τὸν ἐγκρίνουν κ' οἱ δικοί σας. Ὅσο γιὰ μὲνα, ἀφοῦ μοὺ τὸ γράφετε σὲς, τὸ πιστεύω, κ' εἶνε περιττὸ νὰ σὰς πῶ πὺς χαρὰ θὰ πῶς τὸ δεχόμην, ὅταν ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐρωτῇ, κ' αὐτὸ μόνον γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη μοὺ δίδει ὅ,τι θέλω, καὶ τὸ πῇ τὸ κ. Σαββίδη. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἀναρῶσῃ καὶ αὐτὸς γιὰ ποιά αἰτία ἀποφάσισε νὰ με ἀποστήσει θὰ εἶναι καμμιὰ πρόφασι.

Ἀς εἶνε, ἐλπίζω ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα, ὅταν ὁ πατέρας σου θὰ μίλησῃ στὸν δικό μου. Καὶ λέω ἔ λ π λ ζ α, γιὰτὶ κ' ὁ πατέρας μου ἔχει τίς ἰδιεσ ἰδέες καὶ ποτὲ δὲν θάδινε τὴν συγκατάθεσίν του, ἂν δὲν ἦταν βέβαιος πὺς αὐτὸν τὸν γάμο του θάλεον, τὸν ἐγκρίνουν κ' οἱ δικοί σας. Ὅσο γιὰ μὲνα, ἀφοῦ μοὺ τὸ γράφετε σὲς, τὸ πιστεύω, κ' εἶνε περιττὸ νὰ σὰς πῶ πὺς χαρὰ θὰ πῶς τὸ δεχόμην, ὅταν ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐρωτῇ, κ' αὐτὸ μόνον γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη μοὺ δίδει ὅ,τι θέλω, καὶ τὸ πῇ τὸ κ. Σαββίδη. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἀναρῶσῃ καὶ αὐτὸς γιὰ ποιά αἰτία ἀποφάσισε νὰ με ἀποστήσει θὰ εἶναι καμμιὰ πρόφασι.

Ἀς εἶνε, ἐλπίζω ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα, ὅταν ὁ πατέρας σου θὰ μίλησῃ στὸν δικό μου. Καὶ λέω ἔ λ π λ ζ α, γιὰτὶ κ' ὁ πατέρας μου ἔχει τίς ἰδιεσ ἰδέες καὶ ποτὲ δὲν θάδινε τὴν συγκατάθεσίν του, ἂν δὲν ἦταν βέβαιος πὺς αὐτὸν τὸν γάμο του θάλεον, τὸν ἐγκρίνουν κ' οἱ δικοί σας. Ὅσο γιὰ μὲνα, ἀφοῦ μοὺ τὸ γράφετε σὲς, τὸ πιστεύω, κ' εἶνε περιττὸ νὰ σὰς πῶ πὺς χαρὰ θὰ πῶς τὸ δεχόμην, ὅταν ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐρωτῇ, κ' αὐτὸ μόνον γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη μοὺ δίδει ὅ,τι θέλω, καὶ τὸ πῇ τὸ κ. Σαββίδη. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἀναρῶσῃ καὶ αὐτὸς γιὰ ποιά αἰτία ἀποφάσισε νὰ με ἀποστήσει θὰ εἶναι καμμιὰ πρόφασι.

Ἀς εἶνε, ἐλπίζω ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα, ὅταν ὁ πατέρας σου θὰ μίλησῃ στὸν δικό μου. Καὶ λέω ἔ λ π λ ζ α, γιὰτὶ κ' ὁ πατέρας μου ἔχει τίς ἰδιεσ ἰδέες καὶ ποτὲ δὲν θάδινε τὴν συγκατάθεσίν του, ἂν δὲν ἦταν βέβαιος πὺς αὐτὸν τὸν γάμο του θάλεον, τὸν ἐγκρίνουν κ' οἱ δικοί σας. Ὅσο γιὰ μὲνα, ἀφοῦ μοὺ τὸ γράφετε σὲς, τὸ πιστεύω, κ' εἶνε περιττὸ νὰ σὰς πῶ πὺς χαρὰ θὰ πῶς τὸ δεχόμην, ὅταν ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐρωτῇ, κ' αὐτὸ μόνον γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη μοὺ δίδει ὅ,τι θέλω, καὶ τὸ πῇ τὸ κ. Σαββίδη. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἀναρῶσῃ καὶ αὐτὸς γιὰ ποιά αἰτία ἀποφάσισε νὰ με ἀποστήσει θὰ εἶναι καμμιὰ πρόφασι.

Ἀς εἶνε, ἐλπίζω ν' ἀλλάξουν

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

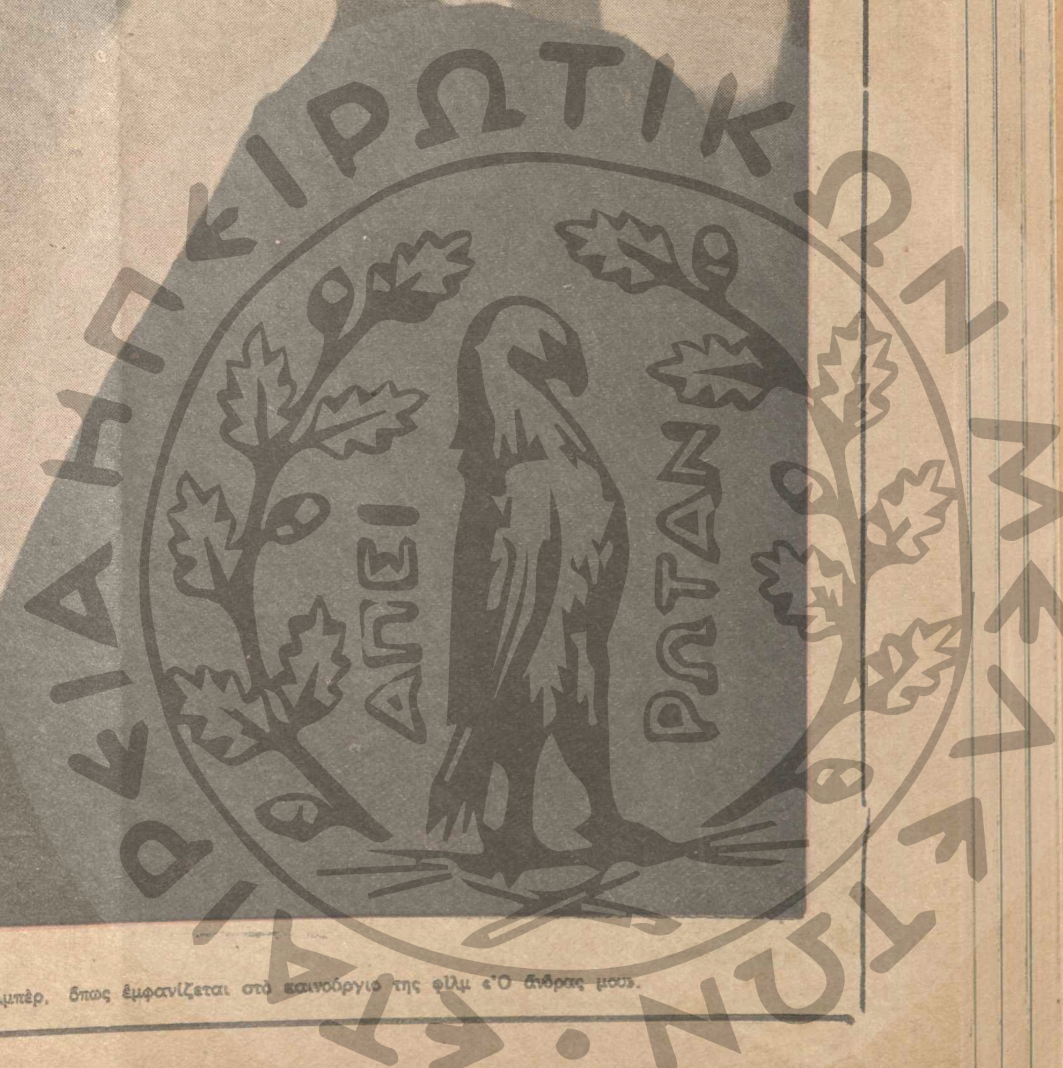

Οι δύο περίφημοι κωμικοί ηθοποιοί του κινηματογράφου "Ολίβερ Χάρντι και Στάν Λόρελ, ο «Χονδρός» και «Λιγνός», όπως έινε στην πραγματικότητα και όπως εμφανίζονται στο καινούργιο τους φιλμ «Οι Ίππότες της Φλόγας».

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η περίφημος θαντίττα του Χόλλυγουντ Κλοντέτ Κολμπέρ, όπως εμφανίζεται στο καινούργιο της φιλμ «Ο Άνδρας μου».

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

TOY C. LETAILLIER

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ.

(ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΣΕ ΠΡΟΛΟΓΟΥ Μ. Ε. ΝΟΥ). Η νεαρά Παρισινή Ντενίλ, Φαβρέν, μένοντας ορφανή, πηγαίνει κι' εγκαθίσταται κοντά στο θείο της Σουλθαίν Φαβρέν.

Η καίτη θεία της 'Αδριανή, στο έδαφός της σπιτιού στο Μολαί, ένα σπιτί απομονωμένο κι' έρημο, Έκεί όμως, από την πρώτη κιόλας ημέρα της άφιξής της, συμβαίνουν πολύ περίεργα και τρομακτικά γεγονότα. Μυστηριώδεις, άρατοι και σχεδόν υπερφυσικοί έχθροι απειλούν την οικογένειά της 'Αδριανή. Το πρώτο θράδυ, η Ντενίλ με τη θεία της 'Αδριανή βρίσκουν ένα κομμάτι άσπρου χαρτί, άπάνω στο οποίο είνε χαραγμένος ένας μαύρος, πένθιμος σταυρός... Καί την επομένη, το θράδυ πάλι, καθώς η Ντενίλ με τη θεία της γυρίζουν από ένα περίπατο, αντιλαμβάνονται πως ο Σουλθαίν Φαβρέν έχει εξαφανιστεί από το σπίτι... Ψάχνουν παντού και τέλος τον βρίσκουν κρεμασμένο έξω από το παράθυρο του γραφείου του. Έπειτα από λίγες στιγμές, το πτώμα του κρεμασμένου εξαφανίζεται μυστηριωδώς. 'Ανάστατες, περίτρες, η δύο γυναίκες ζητούν την επέμβαση των αρχών κι' άμέσως φθάνουν επί τόπου ο άνακριτής Φεγιέ και ο αστυνομικός επιθεωρητής Ταβερνιέ, οι οποίοι του κάκου προσπαθούν να θρουν ένα ίχνος που να τους οδηγήσει στην λύση του τρομακτικού μυστηρίου. Συνεχίζοντας τώρα την έρευνά τους, έπισκέπτονται το άτελιέ του κρεμασμένου, ο οποίος καταγινώταν έρρατεχνικός με τη ζωγραφική και τη γλυπτική.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Ναί, έχεις δίκιο, κόρη μου, άπάντησε η θεία 'Αδριανή στη Ντενίλ. Όλοι θα τρελλαθούμε έδω μέσα... Τά μάτια μας αρχί-

σανε κιόλας να θέλουνε φαντάσματα και θρυκόλακες γύρω μας. Θεέ μου! Θεέ μου!... Τι θ' άπογίνουμε!...

Είπε τά λόγια αυτά μ' ένα ύφος τρελλής. Μά σχεδόν άμέσως συνήλθε κι' έπρόσθεσε με τόνο γαλήνιο:

— Έλα, κόρη μου, ν' άνέθου- με έπάνω... Ταραγμένη καθώς είσαι, τά μάτια σου σέ ξεγέλασαν και νόμισες πως είδες τό φάντασμα του θείου σου!... Δεν υπάρχουν έδω φαντάσματα! Υπάρχουν ζωντανοί δολοφόνοι που σκοτώνουν!...

Και πιάνοντας από τό χέρι τη Ντενίλ που έτρεμε άκόμα, την τράβηξε προς τη σκάλα που οδηγούσε στο έπάνω πάτωμα.

Όταν η δύο γυναίκες άνέβηκαν, τράβηξαν σάν να τις έσπρωχνε κάτι, κατ' ευθείαν στην κάμαρη του Σουλθαίν Φαβρέν και στάθηκαν μπρος στην πόρτα του, χωρίς ώστόσο να τολμήσουν να μπουν μέσα. Κύτταξαν με τρόμο και μ' άγωνία, μά τίποτε τό άνόμοιο δεν τράβηξε την προσοχή τους. Το παράθυρο ήταν κλειστό. Έξω είχε αρχίσει ν' άπλώνεται η νύχτα, μά μέσα τό σκοτάδι ήταν θαύ.

Η θεία 'Αδριανή παρέσυρε κατόπιν τη Ντενίλ προς την κάμαρη του θείου Φλοράν. Τόν θρήκαν στο κρεβάτι τους. Η άναμμένη λάμπα ήταν άκουμπισμένη στο τραπέζι πλάι του. Το άπηύθυναν διάφορες έρωτήσεις. Μά αὐτός ούτε είχε δει, ούτε είχε άκούσει τίποτε.

Έπισκέφθησαν κατόπιν και τά άλλα δωμάτια, χωρίς ν' άντιληφθούν τίποτε και ξαναγύρισαν στην κάμαρη του Σουλθαίν

Η Σουλθαίν έτρεξε σάν τρελλή προς την πόρτα...

Φαβρέν. Η θεία 'Αδριανή άπόθεσε τη λάμπα που κρατούσε έπάνω στο τραπέζι και είπε:

— Η άναχώρησις της Σουλθίας θα μάς βάλει σέ μεγάλη στενοχώρια. Ίσως, άν της μιλήσω, να την πείσω να μείνι...

Μά έπαψε έξαφνα να μιλά.

Η Ντενίλ, ξαφνιασμένη και τρομαγμένη, παρακολούθησε τό θλέμμα της που ήταν γεμάτο άγωνία.

Άπάνω στο κρεβάτι, μόλις ξεχωρίζοντας στο άσπρο σενι, ένα φύλλο χαρτί ήταν άπλωμένο.

Η θεία 'Αδριανή άπλωσε τό χέρι της που έτρεμε και τό πρε. Η Ντενίλ στάθηκε μιά στιγμή άκίνητη. Μά έπειτα, θέλωτας την ταραχή της θείας της που μεγάλωνε όλοένα, την πείσισε και κύτταξε...

Ήταν ένα φύλλο έπιστολικού χαρτιού, έπάνω στο οποίο πολλά σημάδια ήταν χαραγμένα. Μιά οριζόντια γραμμή τά χωρίζε έκρινώς σέ δύο ίσα μέρη. Στό άπάνω μέρος, φαινόταν ένας σταυρός, περιστοιχισμένος από δέντρα, άδέξια ζωγραφισμένος. Στό κάτω μέρος πάλι ύπήρχαν πολλοί σταυροί, πολλά δέντρα και μιά κιγκλιωτή πόρτα. Κι' από κάτω δύο φέρετρα, τό ένα δίπλα στο άλλο, σηματομεμένα μ' ένα σταυρό.

Η δύο γυναίκες κυτάχτηκαν χωρίς να καταλαβαίνουν τίποτε.

Ποιάς λοιπόν είχε βάλει άπάνω στο κρεβάτι αυτό τό χαρτί με τ' άλλόκοτα σημάδια;

Έξαφνα άναπήδησαν κ' οι δύο άκούγοντας μιά φωνή βανατή:

— Κυρία!... Κυρία!...

Έτρεξαν έξω και είδαν τη μένη να τρέχει προς αυτές...

Σουλθαίν, έξαλλη κι' άναστατα αούτρη.

— Τι είνε πάλι, Σουλθαίν; ρώτησε η θεία 'Αδριανή κατ' αούτρη.

— Ό! κυρία! άπάντησε η ύπηρέτρια, άκουσα πάλι θόρυβο στο άτελιέ!... Κάποιος γυρούσε στο παράθυρο επί πολλή ώρα! Δεν μπορώ να μείνω πειά έδω... Φεύγω, κυρία! Άλλο θάρρος να πάρω τά πράγματά μου... Άντιο!... Κυρία, κλείστε την πόρτα πίσω μου.

Και άφού κατέθηκε πάλι τή σκάλες, έτρεξε σάν τρελλή προς την πόρτα της έδρας, την άνοιξε και θήκε έξω...

Η δύο γυναίκες ξαναέβλεψαν την πόρτα και πίσω από τά τζάμια την είδαν ν' άνοιγνόνταν και να γάναται μέσα στη νύχτα που είχε αρχίσει ν' πέφτι...

— Να που μείνανε τώρα μόνες, Ντενίλ! είπε η θεία 'Αδριανή.

Η Ντενίλ δεν μπόρεσε να άπαντήσει.

Η θεία της θόδισε μπρος της, κρατώντας τη λάμπα, και τό μπράτσο της άπλωνε άν' ίσκιό του στον τοίχο, δεξιά.

VII

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΓΩΝΙΑ

Μπήκαν μέσα στην κουζίνα. Η θεία 'Αδριανή άπόθεσε τη λάμπα στο τραπέζι και κύτταξε τη Ντενίλ.

— Είμαστε μόνες, ξαναείπε. Δεν έξω τί πρέπει να κάνω με... Άν ο θεός Φλοράν δεν ήταν έδω... Δεν θέμινα ότι μιά στιγμή περισσότερο σ' άπό τό σπίτι.

Η νέα κόρη, για πρώτη φορά, την έβλεπε πραγματικά συντηρημένη, έντελώς έκμηδενισμένη. Κι' αὐτό της άφαιρούσε κι' έκαίγης τη λίγη ψυχραιμία που είχε κατορθώσει να διατηρήσει άπό...

Δοκίμασε την άνάγκη να πη κάτι, ό,τι δήποτε. Άπό τό παράδορ της κουζίνας δεν ξεχώριζε κανέναν πειά τά πρώτα δέντρα τό δάσους, τά όποια ώστόσο ήταν πολύ κοντά.

— Η Σουλθαίν πρέπει να τρέξει για να μη τη θρή τό σκοτάδι στο έδαφ.

Η θεία 'Αδριανή της άπάντησε με φωνή σθεσμένη.

— Αὐτό δεν έχει καμιά σημασία γι' αὐτήν... Νοιώθει τόν έαυτό της περισσότερο άσφαλισμένο μέσα στο δάσος τή νύχτα, παρά μέσα σ' αὐτό τό σπίτι...

Η Ντενίλ σκέφθηκε ό,τι κι' αὐτή τό ίδιο θα ένιωθε, μά δεν έπε τίποτε.

— Μοῦ φαίνεται ό,τι πρέπει να έπισκεφθούμε δλα τά δωμάτια, ξαναείπε σέ λίγο η θεία 'Αδριανή.

Και πρόσθεσε με φωνή τόσο σιγανή, ώστε η Ντενίλ μόλις την άκουσε:

— Αὐτό είνε ίσως έπικίνδυνο, μά φαντάζομαι ό,τι κι' έσύ όπως γλ' θα προτιμάς τόν κίνδυνο από την άβεβαιότητα... Πρέπει να μάθουμε άν ήμαστε μόνες μέσα σ' αὐτό τό σπίτι.

— Ναί, θεία μου, άπάντησε η νέα, μοῦ φαίνεται ό,τι είνε προτιμότερο να μάθουμε...

Κι' άρχισαν την έπιθεωρήσή τους.

Άνέβηκαν και σ' αὐτήν άκόμα τη σοφίτα. Έκεί η θεία 'Αδριανή έκλεισε τό φεγγίτη, που είχε μείνει μισάνοιχτος από την άρα της έπισκέψεως του άνακριτού.

Στό πρώτο πάτωμα έπισκέφθηκαν διαδοχικά δλα τά δωμάτια υπάκουστας τά πάντα λεπτομερώς, και σ' αὐτά άκόμα τά ντουλάπια, κι' έπειτα ξανακατέβηκαν στο ίσόγειο και μπήκαν μέσα στο μικρό σαλόνι.

Αὐτό τό δωμάτιο ήταν παγωμένο. Όλα εκεί μέσα φαινότανταν παράκικρα, πολύ παλιά, από τις στενές πολυθρόνες τις στρογγυλές με γκρενά θελοῦδο ως τά άσπρα όβάλ κάδρα. Φαινόταν στη Ντενίλ πως μί' άπέραντη θλίψη ξεχνούνταν άπ' αὐτά τά πολλά έπιπλά, η θλίψη μιάς εποχής που από καιρό έχει χαθή.

Όσο προχωρούσαν στην έπίσκεψι των δωματίων, τόσο η νεοκρήσις τους μεγάλωνε. Η νέα κόρη είχε σχεδόν τη θεοαίσθητα πως ήταν άδύνατον να είνε μόνες τους μέσα στο σπίτι. Κι' όμως τίποτε που να φανερώνει την παρουσία ενός άγνώστου δεν τράβηξε την προσοχή τους πουθενά, άν και είχαν κυτάξει σ' όλο τό σπίτι. Δεν τους έμενε τώρα παρά να μπουν στο άτελιέ.

Τη στιγμή όμως που θα έμπαιναν και σ' αὐτό, η Ντενίλ διηλέθη πως η θεία 'Αδριανή έβίαζε ν' άνοίξει την πόρτα του.

Την είδε να άναγκυρ' ί ζ η προς αὐτήν κατ' έπ' αὐτήν και την άκουσε να ψιθυρίζει:

— Δεν έξω... έν πρέπει να μπειν έδω μέσα... Κι' όμως... πρέπει να μπειν... Δεν είν' έτσι...

Αλλά, η νέα έπισκοπία της νύχτας της.

Η θεία 'Αδριανή τότε άπλωσε άργά την πόρτα του άτελιέ κι' έκανε δύο-τρία θήματα μέσα σ' άπ' αὐτό τό δωμάτιο.

Η Ντενίλ θεώρησε καθήκον της να την άκολουθήσει.

Η λάμπα μόλις φώτιζε τά πό κον τ' νά τους άγάλματα τά οποία...

Η Ντενίλ δεν ήξερε τί να τό άπάντησε.

οι ίσκιόι άπλώνόντουσαν παραμορφωμένοι άπάνω στο πάτωμα. Τά άλλα άγάλματα, τά πιά άπομακρυσμένα, αὐτά που ήταν στίς γωνίες, παρέμεναν πάντα στο σκοτάδι.

Η Ντενίλ, χωρίς να θέλη ύπακούοντας σέ κάποιο ένστικτο, άναήτησε τό άγαλμα του Σατανά, τό όποιο τόση έντόπωσι της είχε κάνει πρό όλίγων ώρών, αὐτό τό έργο στο όποιο η θεία 'Αδριανή άπέδιδε μιά δύναμι σχεδόν διαβολική.

Είδε μπροστά της τότε έναν όγκο μαρμάρου, κάποιο σύμπλεγμα άτελείωτο. Τρομαγμένη, σκέφθηκε άμέσως ό,τι ένας άνθρωπος θα μπορούσε περίφημα να είνε κρυμμένος πίσω άπ' τόν όγκο αὐτό. Συγχρόνως, η θεία 'Αδριανή γύρισε προς αὐτήν και ψιθύρισε:

— Δεν έξω άν πρέπει να προχωρήσουμε περισσότερο...

Η Ντενίλ την κύτταξε και με μιά κινήσι των ματιών της έδειξε τόν μαρμαρίνο όγκο που ήταν σ' άπόστασι πέντε μέτρων μπροστά τους.

Η 'Αδριανή Φαβρέν κατάλαβε άμέσως και με τη σειρά της κύτταξε κι' αὐτή την άνηψιά της σάν να τή ρωτούσε τί έπρεπε να κάνη.

Η νέα κατάλαβε ό,τι έβίαζε, ό,τι φοβόταν...

Σιγά-σιγά ώστόσο η δύο γυναίκες προχώρησαν, παραμερίζοντας λίγο προς τ' άριστερά.

Πραγματικά, μεταξυ του μαρμαρίνου όγκου και του τοίχου ύπήρχε χώρος ένός μέτρου περίπου, μέσα στον όποιο χωρούσε περίφημα ένας άνθρωπος.

Άσυναίσθητα, η θεία κ' η άνηψιά γλύστρησαν προς τόν τοίχο κ' η λάμπα φώτισε τό κενό διάστημα, όπου κανέναν δεν ήταν κρυμμένος.

Μετακινήθηκαν λίγο δεξιά κ' η 'Αδριανή είδε τότε κοντά της, άπάνω στο ύψηλό θάβρο του τό Σατανά με τά μακριά άπλωμένα χέρια. Η λάμπα φώτιζε όλη την προτομή του και τό κάτω πρόσωπό του φαινόταν άναγλυφικά, με τό δυνάτο πηγούνι του, με τό παχύ στόμα του και τό πλατύ πρόσωπό του.

Μιά ρυτίδα σαρκαστική, κακή και ύπουλη, σηματοζίζονταν στα χείλη του και τό χέρι με τό όποιο η 'Αδριανή κρατούσε τη λάμπα, καθώς έτρεμε, έκανε τούς ίσκιους να παίζον άπάνω στη μορφή του και να της δίνουν ζωή.

Η νέα, μη μπορώντας να κυτάξει περισσότερο, γύρισε τό πρόσωπό της αλλού.

— Έλα! της είπε τη στιγμή έκείν η θεία της. Έχουμε πειά τη θεοαίσθητα πως είμαστε μόνες.

Η Ντενίλ την άκούσθησε έξω, θιάζοντας τό θήμα της, γιατί δεν της άρεσε να αισθάνεται πίσω της αὐτά τά άκίνητα κι' άμύλητα άγάλματα που ώστόσο είχαν στα χείλη τους και στα μάτια τους κάτι από τη ζωή.

— Θα έγω γρήγορα, φτωχό μου παιδί, κι' έπειτα θα κλειστοῦμε άπάνω στίς κόμαρές μας.

— Ο θεός Φλοράν δ' ε ν τρώει τίποτε; είπε η Ντενίλ.

— Ναί, ένα ποτήρι γάλα και λίγο ψωμί.

— Θα τόῦ τό πάω έγώ.

— Άν θέλεις, έχω είμαι σ' ποκαωμένη.

Δέν μίλησαν πεά και πήγαν στην κουζίνα. Όταν τό γάλα έστράφηκε, η νέα τό πήρε κι' άνέθηκε έπάνω.

Ξαφνιασμένη, πάλι προσέχοντας ό,τι μόλις άκούγονταν καθώς περπατούσε. Άπό την προηγούμενη ημέρα τό είχε προσέξει αὐτό.

Η θεία 'Αδριανή παρούσαζόταν σάννά πλάι της, χωρίς να την άκούση να περπατά.

Σύστησε την πόρτα του δωματίου τ' ο θείου Φλοράν και ο γέρος της άπάντησε άμέσως.

(Άκολουθεί)

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ!

ΥΜΩΜΕΝΟΣ ο συνταγματάρχης Μπράουν, αρχηγός του σώματος των «Μαυροπεδίων» 'Ινδών», χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι και μούγκρισε:

— Φωτιά να τους κάψω, τους κατεργάρηδες!

Χώνοντας ύστερα, ο τσιμπούκι του στο στόμα, άρχισε να καπνίζει μανιασμένος.

— Ναί, φωτιά να τους κάψω, σέρ! Ήπε-ροκίμασε με σεβασμό ο ταγματάρχης Σμώλ-γοντ. Κι' εγώ το είπα αυτό, πολλές φορές!...

Είπε η τρίτη κλεψιά μέσα σ' ένα μήνα, ή ση-μερινή!... «Ω! άς μπορούσα ν' ανακαλύψω τον κλέφτη και...»

Ο συνταγματάρχης δεν έδειξε προσοχή στην προσποιητή αγανάκτηση του ύψστα-μου του κι' ούτε άκουσε τις τελευταίες φρά-σεις του. Καπνίζοντας διαρκώς, στάθηκε στην ανοιχτή πόρτα της μεγάλης σκηνής και κύταζε αβριμμένη έξω

προς τα αντίσκηνα των στρατοπεδευμένων στρατιωτών.

— Νά τους πάρη ο διάολος, τους παληολωπιδότες! Ξανα-μούγκρισε σε λίγο. Κανένας άλλος δεν φταίει, παρά μονάχα ή κυβέρνησις!

— Η κυβέρνησις; Έκανε έκπληκτος ο ταγματάρχης Σμώλ-γοντ, πνι/οντας με δυσκολία ένα άνευλαθέ, κι' αντιπεριστοχικό ξεσπασμα γέλιου. Καί τι φταίει ή κυβέρνησις, σέρ, αν από σύν-ταγμα μας υπάρχουν και μερικοί λωποδύτες;

Ο έντιμος συνταγματάρχης σέρ Έδουαρδ Μπράουν, λι-γο έλειψε να πάθη απόπληξια. Δάγκασε με μανία τον τσιμπούκι του κι' ύρλιασε ανάμεσα απ' τα δόντια του:

— Μερικοί... Μονάχα «μερικοί» λωποδύτες υπάρχουν στο σύνταγμα μου;... Και δεν λένε καλύτερα, ότι ολόκληρο το κα-ταραμένο σύνταγμα μου άποτελείται από λωποδύτες κι' από κλέφτες;... Ναί, ή κυβέρνησις φταίει!... Αυτή με άρπαξε απ' το ώραιο μου λονδίνο και μ' έστειλε εδώ στο θρωμο-Βαζιρι-στάν, έδώ στα σύνορα των 'Ινδιών και του 'Αφγανιστάν!...

Και για πούλο λόγο, παρακαλώ;... 'Απλούστατα, για να διοικήσω ένα σύνταγμα άπειροχρήτων, κακομαθημένων και στραβοξύλων ιθαγενών, γεννημένων μονάχα για την κλεψιά και για το πλιά-τσικο!

Ο ταγματάρχης Σμώλγοντ, δάγκασε θίαια τά χείλη του, για να μη χαμογελάσει. Και προσπαθώντας να πάρη ύφος υπηρεσια-κό κι' αδιάφορο, είπε:

— Ωστόσο, σέρ, άς μην τους άδικοϋμε και πολύ, αυτός τους καυμένους ιθαγενείς!... Μπορεί να είναι, θέβαι, λίγο στραβόξυ-λα, αλλά κανένας δεν άποδείχτη-κε ως τώρα κλέφτης!... Ναί, ξε-ρω τί θα μου πής: Θα μου πής πώς σάς έκλεψαν το ρολόγι το χεριού σας, σήμερα το πρωί κι' ότι ή κλεψιά αυτή είναι ή τρί-τη που μ' άς συμβαίνει μέσα σ' ένα μήνα...

— Άλλά στίς προηγού-μενες δυό κλεψιές, άποδείχθηκε, ότι οι ένοχοι δεν ήσαν στρατιώ-τες!... Το πιστόλι του λοχία 'Α-χμέτ Γκούλι, τόκλεψε ένας πολί-της απ' το κοντινό χωριό Βάνα!...

Τις δεκαπέντε λίρες του ύπολοχα-γού Μπλάκομιθ, τίς έκλεψε ο ά-γωνιάτης του, ο όποιος τούφερε τίς άποσκευές απ' το χάνι του Μαρδάν!... Και για το ρολόγι το χεριού σας, ακόμα δεν...

— Ακόμα δεν... Τι έννοεί, με αυτό το «άκόμα δεν»; διέκο-ψε έρεθισμένος, πού άγριεμένος, ο συνταγματάρχης.

—...άκόμα δεν πιάστηκε ο κλέ-φτης! έξακολούθησε άτάραχα και σταθερά, ο Σμώλγοντ. Αφ' ή-στε πρώτα να τον ανακαλύψουμε σέρ!... Και τότε θα δοϋμε, αν είναι ή όχι φαντάρος!

— Τίποτα δεν έχουμε να δοϋ-με! Ξεφώνισε ο συνταγματάρχης με μανία. Κάποιος απ' τους θρω-μιάρηδες αυτούς στρατιώτες μού-κλεψε το ρολόγι!... Άκούς έ-κει, θράσος!... Άκούς εκεί, α-ναίδεια!... Άκούς εκεί, να κλέ-

ψουν τον ίδιο τον διοικητή τους!... Μπορεί λοιπόν νάχη κανέ-νας έμπιστος, σε τέτοιου είδους τρισάθλια όντα;

Κι' έξω φρενών, θηματίζοντας τώρα νευρικά, πρόσθεσε:

— Μά έννοια τους!... Θα τους δείξω εγώ ποιόν έχουν συνταγ-ματάρχη!... Θα τους άλλωξω τον άδόξαστο!... Θα τους κάνω να φύσουν αίμα!...

Ο τραχύς στρατιωτικός στάθηκε κατόπιν στο κατώφλι της σκηνής του, χτύπησε τίς παλάμες του κι' είπε στον αρχιφύλακα της ιδιαιτέρας φρουράς του:

— Ο σαλπικτής να σημάνη άμέσως «συγκέντρωσι διοικήτων των λόγων», έδώ!... Μπρός, γρήγορα!... Πήγαινε!

Σαλπισματα δυνατά άκούστηκαν σε λίγο. Οι λοχαγοί παρα-ξενεμένοι, θιάστηκαν να καταφθάσουν στην άπροσδόκητη αυτή πρόσκλησι του διοικητή των. Κι' εκείνος, άποφασισμένος ανά-λυσή μια για πάντα το ζήτημα του «αίσιχους της λωποδυσίας» απ' το σύνταγμα του, είπε ξερά-ξερά στους συγκεντρωμένους λοχαγούς:

— Κύριοι, μούκλεψαν το μικρό ρολόγι το χεριού!... Είναι ή τρίτη φορά, που συμβαίνει κλοπή στο σύνταγμα μέσα σ' ένα μήνα!... Κ' είναι ή πρώτη φορά — κι' ασφαλώς όχι ή τελευταία, αν δεν χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα — που σημειώνεται μιάς τόσης θρασυτήτος κλοπή!... Λοιπόν, οι στρατιώται του κάθε λόχου, θα μαστιγώσουν άνηλέστατα, όσο να ανακαλυφθ ή λω-ποδύτης...

— Η θα όμολογήση μόνος του την πράξι του, ή θα τον άποκαλύψουν οι συνάδελφοί του!... Από τριάντα μαστιγώ-σεις, θα τρώη ο κάθε στρατιώτης... Κι' αν θγονένη δίχως άποτέ-λεσμα, αυτές ή μαστιγώσεις, «φτού κι' απ' την άρχή» πάλι: Το ξύλο δεν θα σταματήσει όλημερίς, αν πρώτα δεν λυθ ή ζήτη-μα μια για πάντα!

Είπε συνηθισμένη τιμωρία ή μαστιγώσις, στους άποικιακούς στρατούς, και δεν παραξενεύτηκαν γι' αυτό οι διοικηταί των λόγων. Παραξενεύτηκαν όμως, για τον όμαδικό «ξύλοδραμο» των άνδρων ολοκληρου του συντάγματος και μάλιστα για να θρεθ ή ένα τιποτένιο ρολόγι το χεριού.

— Ωστόσο, ο διοικητής τους δεν άστενεύταν... Και πρην πε-ράση μισή ώρα, το πανηγύρι της «γενικής μαστιγώσεως» είχε άρχισει: κιόλας, διωσκεδαστικό, άλλόκοτο, κι' άνατριχιαστικό μαζύ!

Ξαφνικά, κι' ενώ ο συνταγματάρχης Μπράουν μαζύ με τον ταγματάρχη Σμώλγοντ παρακολουθούσαν — συνηγέ κι' άμεί-λιχτος ο πρώτος και λυπημένος και πειραγμένος ο δεύτερος — αυτές τίς θλιβερές σκηνές, φάνηκε από μικρυά ένα σινεμάκι σκόνης...

— Διάβολε! μούγκρισε συνα-φρωμένος ο συνταγματάρχης. Ο ύπνρέτης μου θα είναι εκείνος ο καθ'άλληρος πουρξαίει και κά-τω!... Απ' τα ήμερώματα έφυ-νε για την πόλη, και τώρα πόλιν άποφάσισε να γυρίση!

— Τι πήγε να κάνει; ρώτησε ο Σμώλγοντ.

— Τον κακό του τον καιρό! ά-πάντησε ο συνταγματάρχης. Σα-πούνι και πούδρα για το έυρι-σμα, τον έστειλα να μου αγορά-ση!... Μά έννοια του: Τόσο άνο-πόρησε, που θα φά κι' αυτός άρ' «τές μαστιγώσεις»!

— Έν τω μεταξύ, ο έφιππος ύ-πηρέτης — γιατί αυτός ήταν — έφτασε και ξεπέριψε γοργός. Πλησίασε με σεβασμό στο διοικη-τή του, έκανε να του άναφέρη σχετικά, μά' εκείνος τον δέκονε ούρλιζοντας:

— Πλησίασε έδώ, θρέ γουρού-νι!... Γιατί άργησες τόσες ώ-ρες;

— Μόλις δυό ώρες έχω που λείπω, κύριε συνταγματάρχα! τραύλισε ο φτωχός φαντάρος, τρομοκρατημένος.

— Δυό ώρες;... Δυό ώρες μο-νάχα λείπεις, θρέ ζών;... Έφυ-γες απ' τα ήμερώματα και τώρα κοντεύει μεσημέρι...

— Μεσημέρι; Ξανατραύλισε ο φαντάρος.

— Ναί!... Κι' άνοιξε τα τυφλά σου!... Γιατί να νάς!

Και λέγοντας αυτά ο έξω φρε- (Η συνέχεια εις την σελ. 2305)

Από της 6 Νοεμβρίου άρχισε

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

του Άλεξ. Δουμά - πατρός

Επίσης συνεχίζεται ή διανομή των Α' Β', Γ', Ε', ΣΤ' και Ζ' βιβλίων μας:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΛΕΡΕΣ», του

Άλφ. Κάρε, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑ-

ΜΕΛΙΑΣ» του Δουμά υιού, ή «ΜΑΝΟΝ

ΛΕΣΚΩ» του Άββα Πρεβό, ή «ΓΚΡΑ-

ΤΣΙΕΛΛΑ» του Δαμαρτίνου ή «ΜΙΜΗ

ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ ή «ΕΡΩΣ ΘΡΙ-

ΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλύ και «ΔΥΟ

ΚΑΡΑΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του

Άλεξάνδρου Δουμά-πατρός «ΑΠ' ΤΟ

ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της Ντελλύ.

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να εύχαριστήσουν τους πολυλήβεις άνα-γνώστες των, άπεφάσισαν, έκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τους διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τα άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσοι από τους άναγνώστες μας παρουσιάζουν τα τέσ-σερα βιβλία, τα όποια χρειάζονται για να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θα δύνανται να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ ή την «ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΑΙΩΝ» του Ίουλιου Βέρν, πληρώνοντας ό κ' ό βραχυτά για το καθένα απ' αυτά, άν-τί των 20 που τιμώνται έκαστον.

ΤΟΥ ΓΑΝΡΑΤ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΔΙΣΤΕΥΟΜΕΝΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Έσύ, έξακολούθησε ο Μασλέν, είσαι ή προσωποποίηση του κακού, ενώ εγώ προσπαθώ να έπανορθώσω με άγαθοεργίες τα ήγρήματα που έκανα στο παρελθόν... Δεν θα σ' ένοχλήσω... Μη σ' ένοχλεις λοιπόν και σύ!... Ξεχνάω ποιός πραγματικά είσαι... Όμαζέσαι Φραγκιάν και λέγομαι Μασλέν... Αυτό φτάνει... Τώ-ρα πήγαινε! Ίέχουσε και σύ ποιός είμαι.

Τότε ο άγνωστος είπε περιφρονητικά:

— Ησουν πάντοτε περήφανος, κακούργε Σανσέλμο...

Ο Σανσέλμο, γιατί αυτός ήταν ο Μασλέν, μούγκρισε με θυμό κι' άποκρίθηκε:

— Ησουν πάντοτε άτιμος, Βενεδέττο!

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Άμέσως οι δυό άντρες σηκώθηκαν άπότομα και στάθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλον.

Κατάζωντουσαν μέσα στα μάτια, όπως και άλλοτε, όταν το ήγλημα τους συνέδεσε για πρώτη φορά στίς φυλακές της Μπι-ατρες.

Ναί, ο Μασλέν ήταν ο Σανσέλμο, ο ίδιος, ο άθλιος, ο κακούργος που είχε διαπράξει ένα σωρό ήγκλήματα κι' ο όποιος μι-λούσε σήμερα τόσο περιφρονητικά στον παλαιό συνένοχό του, το Βενεδέττο.

Στην άρχή, έμειναν κι' οι δυό σιωπηλοί, άλλα, σιγά-σιγά, μια μεσοβλή έπήλθε στη φουσιονωμία τους. Ο Σανσέλμο, που φαί-νταν στην άρχή, θρασύς κι' άγέρωχος, χαμήλωσε το κεφάλι του, ενώ άπέναντί του, τα χαρακτηριστικά του Βενεδέττο πήραν μια ήρωική έκφρασι.

— Άς καθήσουμε και άς μιλήσουμε, είπε τέλος.

— Για ποιο ζήτημα; φώναξε ο Σανσέλμο, προσπαθώντας να διατήρησε το άγέρωχο ύφος του. Τι κοινό μπορεί να υπάρξη με-ταξύ μας;

— Ποιάς ξέρει; Έκανε ειρωνικά ο Βενεδέττο.

— Ό! άκούστε με! Άκούστε με! έξακολούθησε ο Σανσέλ-μο, παίρνοντας τώρα ύφος σχεδόν ίκετευτικό. Άκούστε με μια στιγμή μόνο. Πρέπει να έξακαθάρουμε τίς θέσεις μας μια για πάντα. Μία άπαισιά τύχη μας συνέδεσε κάποτε... και ν' άποστή-σουμε υπό συνθήκες ακόμα πιο άπαισιές. Δεν έχω καμιά έπι-μέλεια ν' ανακαλώσω το παρελθόν... Άσφαλώς δε και με σ' άς συμβαίνει το ίδιο... Έσείς έξακολουθήσατε το δρόμο σας κι' έ-

πάρω το δικό μου... Θέλω λοιπόν να σας πω με έξοχιστο, όπως λέγομαι κι' εγώ...

Ο Βενεδέττο έβαλε το χέρι του στον όμο του Σανσέλμο και του είπε:

— Κι' αν εγώ δεν θέλω να έξοχιστώ, έξοχιστείτε εσείς.

Ο Σανσέλμο άνατρίχιασε και τον κύταζε σχεδόν με φόβο.

— Έγώ άπεναντίς σου θα έύ-ρωστούμι, έξακολούθησε ο Βενεδέττο, αν ήνακολουσάτε να το βάθος της μνήμης σας να τα περιστατικά που μ' άνα-μνήσαν άλλοτε...

— Δεν άς καταλαβαίνω, κύριε ο Σανσέλμο. Για τί θέλετε να μιλήσουμε; Μήπως να την ήμέρα που σ' άς είδσ άναμνησμένο;

— Όχι.

— Μήπως για την ήμέρα που έπάρω το δνίμου μ' άς έδεσε την ίλια άλυσίδα;

— Όχι... Ψάξε, Ψάξε ακόμα να αναμνήσεις σου...

Ο Σανσέλμο άνατρίχιασε.

— Εξαστρώη αυτή στο παρελ-

— Κι' αν εγώ δεν θέλω να μι-λήσω, είπτε άγρια ο Βενεδέττο.

θόν τον έτρόμαξε.

— Λοιπόν, ρώτησε, μήπως θέλεις να θυμηθώ την στιγμή εκεί-νη της τρομερής άποκοτιάς που ριχτήκαμε στη θάλασσα κι' οι δυό;

— Όχι, άγαπητέ Σανσέλμο, υπάρχει και κάτι άλλο ακόμα...

Ο Σανσέλμο είχε γίνει πελιδνός. Άφθονος ιδρώτας κυλού-σε από το μέτωπό του.

— Δεν ξέρω τίποτε πειά! τραύλισε με θρανή φωνή.

— Έλα δά! Έκανε ειρωνικά ο Βενεδέττο. Μήπως ήπιες από τό νερό της λήθης. Λοιπόν, δεν θυμάσαι τη συνάντησί μας στο Βωσέ;

Μόλις άκουσε την έρώτησι αυτή, ο Σανσέλμο πετάχτηκε έπί-νω και φώναξε περίτρομος:

— Όχι! Όχι! Μη μου μιλάς πειά γι' αυτή τη συνάντησι...

— Και όμως πρέπει να μιλήσουμε σχετικώς, έξακολούθησε ο Βενεδέττο. Μονάχα γι' αυτό, άποκλειστικά γι' αυτό, ήρθα και σε ήρθα έδώ τέτοια ώρα, έκθέτοντας σε κίνδυνο τη ζωή μου...

Μου χρειάζοταν ένας μάρτυς των γεγονότων που συνέβησαν στο Βωσέ και ο μάρτυς αυτός είσαι σύ.

— Άλλά το θέλεις λοιπόν; Τό άπαιτείς; φώναξε ο Σανσέλμο μ' άπελπισία. Άν μιλήσω, ή λαμπτόμος θα...

— Μπα! Έκανε σαρκαστικά ο Βενεδέττο. Αυτό δεν άφορά έ-μένα... Καθένας έχει τίς όποθέσεις του... Άπάντησε λοιπόν στίς έρωτήσεις μου... Ναί ή όχι, θυμάσαι τη νύχτα της 24 Φεβρουα-ριου του 1839;

— Ό! Τι ρωτάς; είπε ο Σανσέλμο, χαμηλώνοντας το κεφάλι του.

— Στο Βωσέ, έξακολούθησε ο Βενεδέττο, πίσω απ' την έκκλη-σία όπρηξε ένα μικρό σπίτι...

— Μάλιστα... Έξακολούθησε.

— Λοιπόν, εκεί έμεινε μια γυναίκα που είχε φυλαγμένα ένα έκατομμύριο μέσα στο σπίτι... Μά το διάβολο! Άέλιξε τον κό-πο το κόπο!... Ένα έκατομμύριο ήταν...

— Δεν πήρα ούτε πεντάρα από το έκατομμύριο αυτό! φώνα-ξε ο Σανσέλμο.

— Είμαι σύμφωνος! Τό ξέρω άλλωστε πώς είσαι ή άφιλο-κέρδεια προσωποποιημένη. Λοιπόν, είχαμε μπει μέσα στο σπίτι, ήρθαμε τα χρήματα και τα πήρα εγώ... Κανένας δεν μ' άς έ-νόχλησε κι' είμαστε έτοιμοι να φύγουμε, όταν έξαφνα ήρθαν να μ' άς χαλάσουν τα σχέδιά... Η γυναίκα, στην όποια ήλθε το έκατομμύριο, έφτασε εκεί κι' ανέβαινε τη σκάλα απ' την όποια έτοιμαζόμαστε να κατεβούμε έμεις...

Εγώ κρύφτηκα τότε πίσω από μια πόρτα. Μόλις λοιπόν εκείνη πρόλαβε και άνοιξε την πόρτα, τη χτύπησα με το μαχαίρι μου. Κι' ένοιασα τη λεπίδα του μαχαίριού να θυθίζεται ως τη λαβή μέσα στο στήθος της...

— Άλλά, άτιμε, φώναξε ο Σανσέλμο, το στήθος αυτό ήταν της μητέρας σου!

— Περίφημα! Έκανε ο Βενε-δέττο. Βλέπω πως το μνημονικό σου ξαναρχεται. Ναί, ήταν ή μητέρα μου. Άλλά έσύ πώς το ξέρεις αυτό;

— Μου το είπε ή ίδια.

— Καί, ρώτησε ο Βενεδέττο με κάποια άνησυχία, σου άμω-λόγησε τά πάντα;

— Δεν μου έκρυψε τίποτε... Μου είπε ότι το παιδί της ήταν καρπός ένόχου έρωτος.

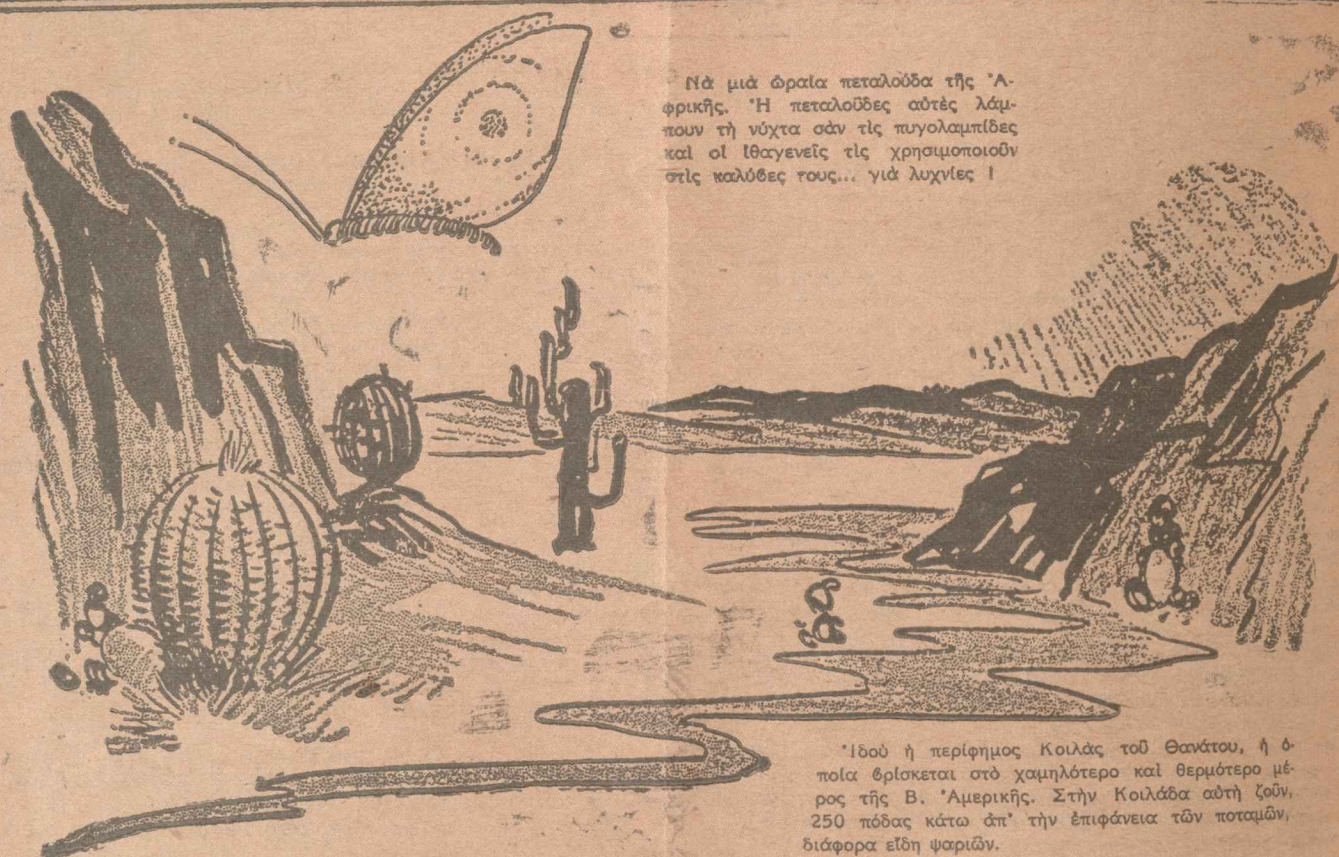
— Όρα! Σο έλεπε και τ' έ-νομά της;

— Ναί, μου το είπε και μ' έ-βαλε να όρκισθώ πως δεν θα το πω ποτέ σε κανένα...

— Έξαιρέτα! Έκανε ο Βενε-δέττο. Και πιστεύει εκείνη στον όρκο ενός κακούργου;

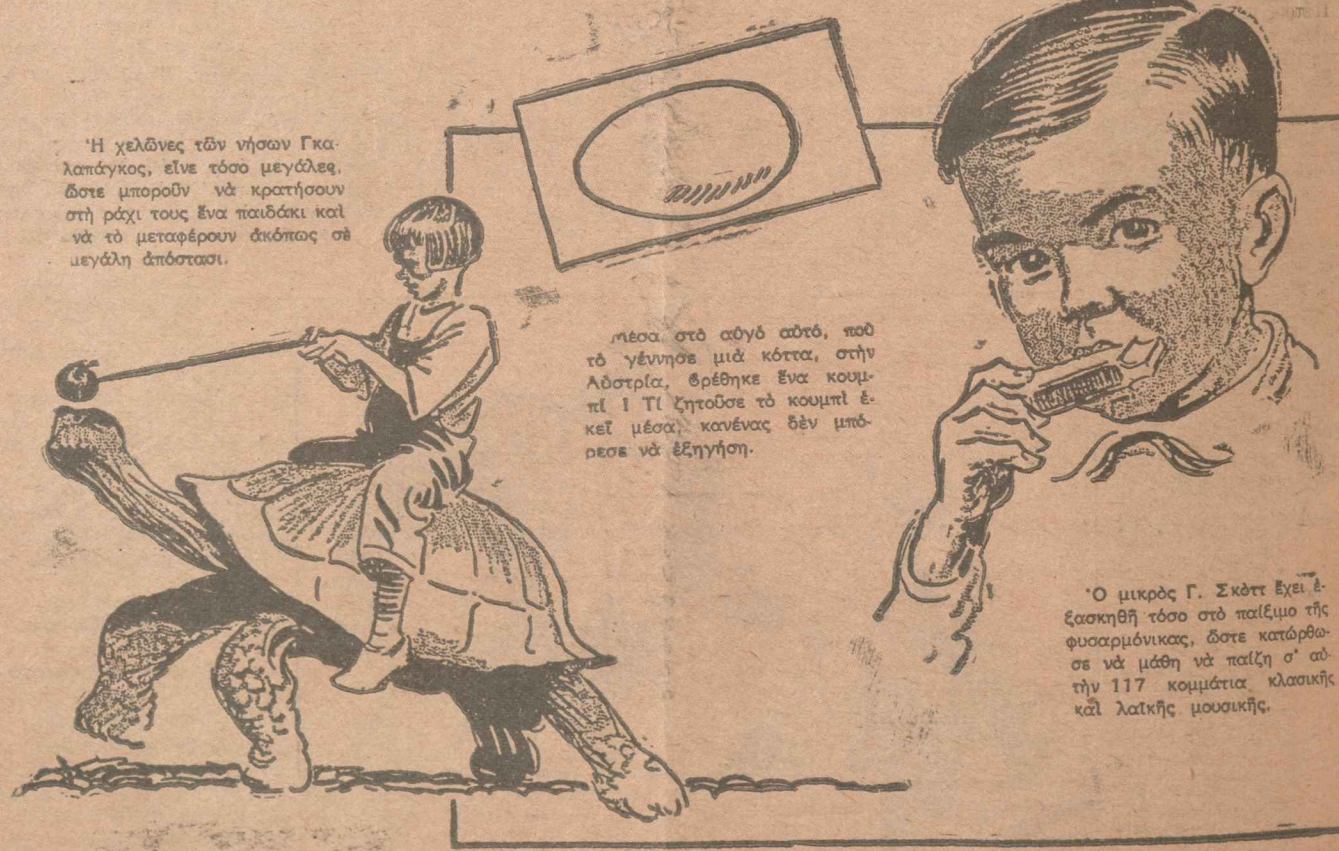
— Κράτησα τον όρκο μου και ποτέ δεν μίλησα σχετικώς σε κανένα. Άν θέλεις τώρα έσύ να μάθεις το βήμα αυτό, τόπο σπινάει πως βέβαια να κάνει κάποια καινούργια άτιμία. Μά δεν θα σου το πω ποτέ.

Ο Βενεδέττο φώναξε καγχά-ζοντας: (Άκολουθεί)

Να μιὰ ωραία πεταλούδα τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ πεταλούδες αὐτές λάμπουν τὴ νύχτα σὰν τὶς πυγολαμπίδες καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τὶς χρησιμοποιοῦν σὲ καλὲς τοὺς... γιὰ λυχνίς !

*Ιδού ἡ περίφημος Κοιλὰς τοῦ Θανάτου, ἡ ὁποία θρίσκεται στὸ χαμηλότερο καὶ θερμότερο μέρος τῆς Β. Ἀμερικῆς. Στὴν Κοιλιάδα αὐτὴ ζοῦν, 250 πόδας κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῶν ποταμῶν, διάφορα εἶδη ψαριῶν.

Ἡ χελῶνες τῶν νήσων Γκα-
λαπάγκος, εἶνε τόσο μεγάλες,
ὥστε μποροῦν νὰ κρατήσουν
στὴ ράχι τοὺς ἑνα παιδάκι καὶ
νὰ τὸ μεταφέρουν ἀκόπως σὴ
μεγάλη ἀπόστασι.

μέσα στο αλγό αυτό, που
το γέννησε μια κόττα, στην
Αδελφία, θρέθηκε ένα κουμπι
1 Τι ζητούσε το κουμπι έ-
κει μέσα, κανένας δεν μπο-
ρούσε να εξηγήσει.

Ο μικρός Γ. Σκότι έχει εξασκηθῇ τόσο στὸ παίξιμο τῆς φουααρμόνικας, ὥστε κατάρθω-
σε νὰ μάθῃ νὰ παίξῃ σ' αὐ-
τὴν 117 κομμάτια κλασσικῆς
καὶ λαϊκῆς μουσικῆς.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΤΟΣ;... - ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΤΟΣ:

(Τὶ ἅπαντοῦν αἱ δεσποινίδες καὶ οἱ νέοι)

EB

Τὸ «ΑΡΑΠΑΚΙ» (Πείραμα) ἀπαντᾷ:
«Ἀγαπημένο μου περιοικὸ «Μπουκέτο». Ἦθελα νὰ ξέ-
ρω ἂν μπορεῖς νὰ ἀνταπεφθῇ ἰσοδυναμικὰ σὲ γυναικὶ, χω-
ρὶς ἀρσεν. Πάντως θὰ τὸν ἤθελα νὰ εἶχε
γυναικὶ καὶ νὰ ἦτο καλὸς καὶ νὰ εἶναι ἀντικε-
ματὶ μου».

Ἡ δὲ «ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΛΗ» (Περσικὴ) μᾶς γράφει:

«Αγαπώ μου ελπιούετο. "Αν κ' εμένα μιά ἀπ' τὶς καλύτερές σου
μὲς—κ' ἐγὼ χωρίς νὰ θέλω νὰ σέ κακοποιήσω— ἀγέρῃ, ὁμολογῶ
ὅτι τίπο, σὴν τόση πρωτότυπη καὶ διασκεδαστική ἐρώτησή σου.
Ἐπὶ αὐτό, ἔχ' ἀπὸ ἀδιαφορία, πλάτεισά με ! "Αλλὰ σκέψθηκα: Μὰ,
ἐὰν τὴν ἐπιθυγίαν τοῦ διαγινωσκόμεν ἑξατάτῃ ἀπὸ τῆς δικῆς μου γνώμης;
"Αποκρίσθαι τότε; ἀγαπᾷ με πῶς; "Αν ἀπαντοῖσαι μὲ τὰ
ἐν τῇ τῆς ἐκείνου χρόνους, θάχρηζα κ' ἐγὼ, διαφωτίζ; ὅπως τόσες
κι; Καρδία Ἀλέξανδρος, ἐλάμνα Ναταλιόντσα, μὴτ' ἀρχαία ἑλλαν-
τικὰ, ἀποκρίσαι τὰ δέξαινα βατράχου (!), ποῖκα ἀνάλογα ἐπὶ συνε-
ρίσῃ; σὺ δὲ ἔχῃς... "Ας ἐξακούσῃς ὅμως, γιὰ λίγες στιγμὲς, πῶς
εἰς αὐτὰ Μαίον.

Πολύς θυμός, γιατί και σεις θα παραδέχεσθε ότι αυτό λέει ένα και
το ίδιο σημαντικό. 'Ελάτε, τώρα, μαζί μου α' α' προσέμονε λίγα χρο-
νιά με μουσικά, Εθιμοτάμιδια λαπτόν στο 1950 ! Ήμουν μιά
καταπν 35 χρόνων. Σίαν να λέμε: γεροντοκοσύνη ! Πώς το
αποφασίσει ; Γυρίοντας να δω το ιδανικό μου. Στόν όρι-
σμό μου el θαμινιστά, στανίζουν.

Σ: «Αν ήμουν είκοσι χρόνων, είχα κι' εγώ τις έπιταγίες... Δεν ήμουν δα και κομμάτι ασχματούρα...» Αλήθεια, αν ήμουν πενήντα τα χρόνια! Νομίζω πως είναι άσχημη και παλιά η Νίκος την πρώτη έρωτική του έβραση... Ο καπνός ο Νίκος... Πόσον άστεγος μου φαινόταν τότε τα λίγο μακριά σκεπάζει τον και τα σχολαστικό του ή- κι' όμως τότε, ήρ' ένας κύριος πολύ καλώς περπα-...

Ἄν' ὁ Πέτρος ἰσχυρὰ ἐλάλει, ἅπαντες ἔκλυον ἁκούοντες·
 ἔπειτα γὰρ, ἀφ' ἑαυτοῦ, τοῦ προσηλυτισμοῦ τὸ σαστισμένον ἔθνος
 ἐν τῷ κυνέῳ καὶ συναντήθειν αὐτὸν ἐπ' ὀλίγαις, πρὶν δὲν τὸ πε-
 ραίνειν. Ἦσαν τότε νηρησάδων ! Κ' ὅμως αὐτὸν τὸν ἀγαπῶντι-
 καὶ ἄλλ' ἔθνην τὸν ἀνέστη ! Βορσισμένοι, βλῆπτε, στήν
 αὐτὴν καὶ ἡ γυναιξὶς ἀνεγείρονται, τὸ μαγευμένον βασίλειον αὐτῶν·

4350... 51... 52... Καὶ τὰ χρόνια περνοῦν μὲ μιά ἐλευθε-
 ρία μονοτονία. Ἀπὸ γάμους θύοις καὶ κόπῃ ἑλλεί. Ἐβνε
 ὁ κοινότης τῆς γειτονίας (!) Ἄς μὲ συναρκοῦνται τὰ
 ὁμοιοπαθία. Μιῶν γὰρ τὸ γειτόνιο μου. Μά, αὐτὸν πὼς γὰ
 τὸν περιγράφω πὸν εἶνε... ἀνιρίγγοτος ! Μά, καίμενη
 ὁ πὸν ἴσος μερίζε μὲ μεγάλο ἔρωσιμ... τόση κατὰ
 ὁ πὸν ἴσος μερίζε μὲ μεγάλο ἔρωσιμ... τόση κατὰ

ἔστιν ἰσὺς ἡββία, πὼς δὲ τρέξουν καὶ σπὸν πατά.
 ἡ ἀνταρξία, ἄλλως τε, ὅτι με δὴσιν ὑπερστήρῃσαν
 χροία· ἔστιν κ' ὁ εὐνοισμὸς... Τίποτε θῶος - κ' αὐτὸ
 - δὲν δὴ τί ἐπιβολή, νὰ σκέπτονται βίως ἐγὼ
 τὴν ἀνταρξίαν μου χροία, σὰν φθάσιν πραγματικὰ στήν
 ψυχή. Καὶ μετὰ διὰ λόγα: Ὅσο ὑπάρχουν νεύματα, αἱ ἰδε-
 ῖαι ἐκείνων ἀνταρξίαν.

Εχετε υμεις αντιληφθει...

Π.Δ. ΦΡΟΣΩ Σ. ΚΩΤΣΟΠΟΥΛΟΥ (Αμύνταον - Μαιερα)

[illegible]

...αυτήν τον χαρακτήρα σκεπάζει τον. Νά εἶνε ἡθικός, χα-
ριστικός ἀπὸ τὸν συγχρόνιον παλαιότην. Νά κινῶν
τὴν πρὸς ἀνελπίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ μεταχειρίζεται σὺν σι-
γῇ καὶ μὴ αὐτὸ πλεονεξία σὲ δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς

...πρέπει φρόνημα. Νά εἶνε οἰκονόμος καὶ ἐργατικὸς
...πλοῦτος. Εἰς ἐργαζομένη καὶ οἰ δού. Αὐτὸ ἀποβ. ἡ.
...πλοῦτος, ὅπως νά εἶνε οἰ θερμοκλεια καὶ, ἀπορ. προσηγοριῶν γινώ
...καὶ καὶ δημοσιονογική μεταξὺ μας ἀμοιβαία ἐπιτήρησας».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Ἄλλαι ἀπαντή

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Αλλά και απαντήσεις.

NB

Ὁ κ. ΚΩΝΣΤ. ΣΤΕΡΓΕΛΛΗΣ (Μυτιλήνη) μᾶς
ἀπαντᾷ:

«Αξιότιμε κ. Δευθυντά. Στη σημερινή εποχή μας, τη σημερινή από κάθε ιδανικό, δοχεται το ερώτημα: πώς ν' ανοίξη πάλι τα πνεύματά μας για ν' αμύκη αυτό πρόβλημα του γάμου με πότερη προσοχή. Ίδαν οι σύγχρονοι, όταν κοιναρχαίως απ' τον αγώνα της ζωής στην πολιτική και κοινωνική αναστάση της πατρίδας

ἀνὰ χνῶτο της, ἀπὸ τὰ δύο μαῦρα μπατακια της πρὶ ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ πρὸς μέγα τοὺς θ' ἀντιφύκη της γενεαὶ σπορῶν καὶ συμπλοκῶν. Ἰδανικῶς ἔσαν γνωστὴ τῇ θέσῃ της σιγὴν ἀκαταγένηται καὶ τὸ σὰν ὑπὲρ. Δὲν τὴ θέλω ἀμφόραται καὶ με κοινὰ γοῦσα ἀσχυλῶται σποδὸν ἀνέτρα, καὶ φίλο καὶ σὺντροφο, ἰσχυρῶς

κοίτη στις διπλανές σκαμνές της ζωής μας. Κι' αὐτὴ
 δροσερή, ἀποπνέονταν, μακριὰ ἀπὸ κατὰ πηχὶ καὶ π
 γαὶ στὸ δρόμο, ἀόρατα κι' ὅταν θάνατο ἴπτερα. Ἀρκεῖ
 εἰς ν' ἀπελευθύνῃ μὴ λαοφροσύνη, μὴ ἀφρονία ν' ὄχι
 γέννησι γὰ γέννησι εἰς βάρος τῆς φροντίδας γὰ τὰ π
 ἄντρα της, γὰ τὸ νοσηχεῖο της. Τὴ θέλω ἰδανική

παρά σὲν ἡμερῆς τῆς. Ἀπολαλε το ἔθνη
 τέτοια γυναικα ποὺ γενοφάρσια μὲ γενεὲς γο
 νάκη ἀπὸ πλοῦτο, γὰρ εἶνε ἡ ἴδια ἕνα διαμ
 οίση μὰ εὐφρονα εὐτυχία στὸν ἰδανικό της οὐ
 * * *

Ὁ «ΑΠΟΡΟΗΤΕΥΜΕΝΟΣ» μὰς γοάρει
 ὁ Ἀνατόλι «Εὐφροσύνη» Κατὰ τὸ πρῶτο

« Ἀγαπᾷτε τοὺς ἐγγονοὺς ὑμῶν. Κατὰ τὴν ψυχὴν
 γὰρ σήμερον ἀσφαλοὺς δὲν ἐπάρχει. Κί' ἂς λέ-
 ῃ γυνὴ καὶ μοῖρά: με λοιποῖδι! Φαντασθῆτε
 τὴν ἐπαρχίαν μας, λοιποῖδα! ... Μόλις μὰ γυνὴ
 ἀφῆκε, ἑλαιοφάρμακα καὶ ἰδονοῦν. Να, καὶ τὴν ἀ-
 δούλου τῆς νεανίσκου μου καὶ ἂς. Τὴν ἐγγονὴν
 ἑμῆς μὲ ἀνδοῦ ἀποστρέφοντο ἰδονοῦσε σὲ πᾶν

Εἶναι καὶ φεῖ τοῦτο πᾶς κριτῶσε αὐτὸ πρὸ ὑπέρ-
 τῶρα μελετᾷται καὶ ἐκείνη. Ὅτι τῶρα περὶ
 ρεῖ τι γλαυκίαι φωνὴν πού μαγεύει καὶ ἀγγέ-
 λη τέτοια λόγον ἀνεκδομῶν τῶρα πού εἰμι
 γὰρ ἀβύρρο ποτε σπασίμα καὶ πότε εἰδύμα, τ
 σάν καὶ ἐκείνη. Μὲ κατὰμανα ὁλόσονται καὶ

τὰ μακροπρόθεσμα αταξία, στὸνα μακροπρόθεσμα
χρηστικὰ καὶ μελανά. Μα ἔλα πού δὲν με καίσε
καὶ γὰρ καὶ τοῦ πον' »

Ὁ «ΚΙΠΚΙΝΑΤΟΥΣ» (Ὁ «Οὐλο-Ἡλίου. Πόλιν
ΦΡΕ :

«Ὁ «ΚΙΠΚΙΝΑΤΟΥΣ» (Ὁ «Οὐλο-Ἡλίου. Πόλιν
ΦΡΕ :

πεπονητοῖσιν ἐν τῇ ἐκείνῃ πρὸ πολλῶν ποσειδωνίων
 τῶν υἱῶν αὐτῶν τὸ ἔλεον ἔφωρον· τῆς δὲ καὶ
 ψυδαίης· ἀπὸ τοῦτο φησὶ κατὰ τὴν οὐκ ἐκείνην
 ὁδοῖαν· ὅθεν ἐβόησεν αὐτὸ ἀποφάσσειν καὶ αὐτὸς
 αὐτῶν ἐξήγειρεν ἑλλην γεννημένον ἐν τῇ ἐκείνῃ
 ἰλιδά πρὸς ἀνδρομένην γεννημένην πρὸς
 ἑλλήν· ὅθεν ἐβόησεν αὐτὸ ἀποφάσσειν καὶ αὐτὸς

ποσὴν μίσησιν τῆς ἀφ' ἑσέως μου τὴν εὐχὴν τὴν καὶ εὐχὴν ἀπερρυοχρισμένης. Ἄς παύσῃ ὁ κύριος καὶ πολεμήσῃ, διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐπύχον· καὶ ἰδόντες κλέμνοι καὶ ἀνέστησαν ἡμεῖς. Ἄνθρωποι οὗτοι εἰς τὴν ἀμετακλήτῃ Ἑλλάδι οὐ σὲ βλάβει, ὅτι ἔστιν ἀσπαστικὸν καὶ αὐτὸς ἰσχυρὸς ἀνέχων καὶ βλάττει τὸ ἔθνος.

ὁ σφετέρῃς ἡ. Α. Σ. Π. Α. Στήναι) ἀποκρίναι ἐμμέτρον
τῇ φέλλῃ λόγο ὑπόστην τῇ οὐρανῷ μου γῶ,

Kai sti nyx kai sine kathi kt' aphos an' ugaro
Thula na elthei zi' ephynis na' ephatiz yvazata
Kai sti tyxi daryagis kai ma paxi Rebeza
Oelos st' aidi ti tyxi na elv' o Gombos pou
Kai sti xoris kai basara na elv' avarata
Ki' astano at' oi' agra na stenei zode mega,

Χαριστεμένη νοικοκυρά και μια άλλη μητέρα.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άλλω άποψήσιν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ

Ο ΜΟΡΓΚΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΩΝ ΙΝΚΑΣ

Οι πειραταί του 1600 στις Αντίλλες. Ο διάδοχος του «ναυάρχου» Μάνσφιλντ. Μιά επιδρομή στο Πουερτομπέλλο. Οι θησαυροί και το άσχημο των Ινκας. Το χρυσάφι και η ωμορφιά Ισπανίδες του Παναμά. Η κλεψιάς κι' ο τραγικός θάνατος του Μόργκαν κτλ. κτλ.

Ο «Χρυσό Πέταλο», ή παλιά και χαμηλή ταβέρνα του Γκομέζ, θρискόταν στο λιμάνι ενός μικρού κι' άγριου νησιού, απέναντι από τις θραυώδεις ακτές της Αϊτής. Εκεί πέρα, στα 1600, μαζεύονταν δολοί οι πειραταί που άφάνιζαν τις Αντίλλες και τα παράλια της Αμερικής. Το νησί της Τσιουτζίνας ήταν γι' αυτούς μια σύγχυση κι' απόκρυφη φωλιά.

Μέσα στους καπνούς της ταβέρνας του Γκομέζ, μεθοκοπούσαν όλη τη νύχτα ένα σωρό τυχοδιώκτες, απ' όλα τα μέρη της γης, που είχαν γίνει πειραταί για να πλουτίσουν, αφήνοντας τις πιο τραγικές και τις πιο επικίνδυνες περιπέτειες. Μ' ένα κρόκιστο ή μαύρο πουκάμισο κι' ένα πανταλόνι, με μια πλατιά ζώνη στη μέση, φορτωμένη με πιστόλια και μαχαίρια, οι πελάτες του ταβερνιέρη Γκομέζ, δίχως καμιά τύψη, ξεπαστρέυαν έναν άνθρωπο για ένα χρυσό πιάστρο.

Αξίριστοι, με άπαισία μούτρα, ήλιοψημένοι, με χρυσούς χαλκάδες στ' αυτιά, κάθε τόσο γινόταναν άφαντοι απ' το νησί κι' έπειτα ξαναγύριζαν, με το πουνγι φουσκωμένο απ' το χρυσάφι, έφεταν κουρασμένοι σε μια καρέκλα και χτυπούσαν τη γροθιά τους άγρια πάνω στο τραπέζι φωνάζοντας:

— «Ε, Γκομέζ, ταβερνιέρη του διαόλου, φέρε μας να πιούμε!»...

Εκεί πέρα λοιπόν γινόταναν τα μεγάλα «μαζάρια» για το μάζεμα ενός «τσούρμου» κι' εκεί έστελναν τους ανθρώπους τους οι άρχιπειραταί για να στρατολογήσουν έθελοντάς για το έγκλημα, τη λεηλασία, τη σφαγή. Όλοι τους ήταν για κρέμασμα: ψυχές κολασμένες, μ' αναρίθμητα κρίματα, πουλούσαν τη ζωή τους στους μεγάλους άρχηγούς, έτοιμοι πάντα ν' αντικρύσουν το θάνατο με τον σαρκασμό και τη θλαστήμια.

Εκείνα τα χρόνια ή Αμερική πλούτιζε την Ισπανία με τους άμύθητους θησαυρούς της κι' έτσι, ένα σωρό τυχοδιώκτες, ιδίως Γάλλοι, Άγγλοι και Ολλανδοί, τραβούσαν για τα αμερικανικά παράλια, σαν τις πεταλούδες της νύχτας που μαζεύονται γύρω από το φως. Μά, όταν έφταναν εκεί κάτω, έβλεπαν γρήγορα, πως δεν μπορούσαν και τόσο εύκολα να βρουν τις φλέδες του χρυσού και τα διαμάντια που ήταν κρυμμένα μέσα στο χρώμα. Και τότε, χωρίς κανένα δισταγμό, γινόταναν πειραταί και «ζάφριζαν» τον Ατλαντικό Ωκεανό. Επιδρομές στις Ισπανικές γαλίες που κουβαλούσαν στην Εύρωπη τους θησαυρούς της Αμερικής, σφαγές του κάθε «τσούρμου», αίχμαλωσίες των καραβιών. Οι πειραταί κυβερνούσαν τις θάλασσες.

Ένα θρόνο, λοιπόν μπήκε στο «Χρυσό Πέταλο» ένας ξένος. Στην αρχή, οι πειραταί που καθόντουσαν γύρω στα τραπέζια του έφταναν μιά αδιάφορη ματιά. Μά σε λίγο, κάποιο απ' αυτούς γνώρισαν τον ξένο. Ήταν ο Τζών Χάρντυ, ένας τυχοδιώκτης που στρατολογούσε «τσούρμους» τότε για τον ένα και τότε για τον άλλο άρχιπειρατή.

Ο Τζών Χάρντυ ήπιε δυο ποτήρια ρούμι, άστειεύθηκε με τον πύγασκο Γκομέζ κι' ύστερα γύρισε και φώναξε δυνατά σ' όσους μεθοκοπούσαν κι' έπαιζαν ζάρια μέσα στην ταβέρνα:

— «Ε, παιδιά, θέλετε νάρθητε να δουλέψετε κάτω από τη σημαία του Μόργκαν»;

Όλοι οι πειραταί τότε σηκώθηκαν με ούρλιασμα χαράς, εκτός από έναν «παλιό» τον Έρικ Μόνεϊ.

— Κι' εσύ; Δεν θάρης; άπόρησε ο Χάρντυ. Μας κάνεις τόν άρσενη Μόνεϊ;

— Όχι, του άπάντησε ο πειρατής, δεν έχω ούτε πιάστρο. Μά δεν μ' άρέσει να με κοροϊδεύουν. Ξέ-

ρεις πολύ καλά πως ή μοιρασιά, ύστερ' από κάθε επιδρομή, γίνεται με σωστό και δίκαιο τρόπο. Έμιασε κλέφτες, να, με ταξύ μας, πρέπει να θασίλει ή ισότη κι' ή δικαιοσύνη, δεν είναι έτσι;

— Βέβαια! έκανε ο Τζών Χάρντυ. Αυτός είναι ο νόμος των πειρατών.

— «Ε, λοιπόν, δεν έχω έμπιστοσύνη στον Μόργκαν! συνεχίσε ο Μόνεϊ. Έχω δουλέψει μαζί του και ξέρω πως είναι διαβολάνθρωπος! Δεν του έχω έμπιστοσύνη. Μέχρι σήμερα μάλιστα δεν μπόρεσα να καταλάβω πως πήρε τη θέση του καπετάνιου Μάνσφιλντ. Όταν δουλεύα μαζί με τον Μόργκαν, ο καπετάνιος Μάνσφιλντ είχε δεκαπέντε καράβια και 600 πειρατές. Γι' αυτό και λεγόταν απ' όλους «ναύαρχος», τίτλο που δεν άρχισε να τον πάρη με τον πιο επίσημο τρόπο. Ο Μάνσφιλντ ήταν ένας άνθρωπος. Ποτέ του δεν άδίκησε κανένα. Μά δεν συμβαίνει το ίδιο και με τον Μόργκαν, που ήταν τότε άπαρηγόσιος και που σήμερα πήρε τη θέση του «ναυάρχου», γιατί ο Μάνσφιλντ έβλεπε να ξεκουραστή πειά και να χαρή τα εκατομμύρια του. Έτσι, λοιπόν, καθώς βλέπετε, τα πράγματα τώρα έχουν αλλάξει. Ο Μόργκαν είναι σατανάς και παίζει πάντα στους συντρόφους του άσχημα παιχνίδια»...

— Έίσα παράξενος και γκρινιάρης, Μόνεϊ! του άπάντησε τότε ο Τζών Χάρντυ, σηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους του.

Κ' ύστερα άρχισε να γράφει, καθαρά, σ' ένα μεγάλο χαρτί τα όνόματα των πειρατών που ήθελαν να δουλέψουν με τον Μόργκαν. Τελευταία, έφτασε μπροστά στον Μόνεϊ.

— Λοιπόν, θά μείνεις εδώ πέρα, να κάνης συντροφιά του Γκομέζ; Τόν ειρωνεύθηκε.

Ο Έρικ Μόνεϊ συλλογίσθηκε, μιά στιγμή κι' έπειτα, μ' ένα πήδημα θρέθηκε δρθος.

— Έρχομαι κι' εγώ! του άπάντησε.

Τό ήξερα, έκανε γελώντας ο Χάρντυ. «Όλοι σας γκρινιάζετε για τη μοιρασιά και θέλετε δικαιοσύνη κι' έγγησις. Έπειτα όταν περάσει από το νού σας ή παλιά ζωή, οι κίνδυνοι, ή επιδρομές και το χρυσάφι, τα παρατάτε όλα και τρέχετε στο καράβι. Μένετε ευχαριστημένοι με το τίπατα!»...

— «Ε, ούρλιαζε τότε ο Μόνεϊ στον Χάρντυ, αν άγασας το πεισί σου, μη παίζεις με τη μοιρασιά! «Όσο για μένα, έρχομαι για να δώ αν είναι τίμιος ο Μόργκαν. Και τώρα, φτάνουν πειά τα λόγια!»...

Κι' ο Μόνεϊ, με μιά άποφασιστική χειρονομία, τράβηξε το μαχαίρι του και το κάπωσε στη μέση του χαρτιού του Χάρντυ, που ήταν γεμάτο τζίφρες και όνόματα.

— «Υστερ' από δέκα μέρες, ο Μόνεϊ κι' οι σύντροφοί του έφτασαν στο καράβια του Μόργκαν, που είχαν ρίξει άγκυρα στο λιμάνι της Ζαμαίκας: ένένα καράβια κι' άπάντα από 400 πειραταί. Εκεί πέρα, όμως, τους περίμενε μιά μεγάλη έκπληξις. Ο Μόργκαν δεν είχε σκοπό να αίχμαλωτίσει καμιά Ισπανική γαλιέρα. Άργάνωσε μιά επιδρομή στη στεριά... Ο Μόνεϊ και πόν, πράσινος από τη λύσσα του, θλαστήμωσε απ' το θρόνο. Μά δεν μπορούσε πειά να φύγ. Είχε δώσει το λόγο του. Κάθε τόσο όμως φώναζε στους συντρόφους του:

— Τι νας έλεγα! Ο Μόργκαν είναι άλεπος! Δεν του έχω έμπιστοσύνη!»...

Παρ' όλα αυτά, ο Μόργκαν είχε καταστρώσει ένα σατανικό σχέδιο. Ο σκοπός του ήταν να λεηλατήσει το Πουερτομπέλλο, που ήταν στα χέρια των Ισπανών κι' όπου ο ναύφρουριό ήταν φυλαγμένοι οι θησαυροί των Ινκας και τα άσχημα λικά τους: μεταλλεία. Η επιδρομή αυτή ήταν δύσκολη, μά ο Μόργκαν το είχε πάρει άπόφασι κι' ήθελε με

Ο περίφημος πειρατής Μόργκαν

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Με 4 δελτία του «Μπουκέτου» και 8 δραχμές αποκτάτε τα έξις άριστουργήματα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ” ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ” ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ” ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥΜΥΣ

Στον τόμον της «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται και ή γεμάτη πάθος έρωτική ιστορία της «ΦΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ» και οι παθητικοί «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ»

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ” ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Επίσης το 7ον διθλίον του «Μπουκέτου» — «Οικογενείας», το όποιον περιέχει τα δύο άριστουργήματα:

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ” ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ” ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Καθώς και το 8ον διθλίον:

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ” ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

Όμοίως με τα ίδια δελτία και δραχμές 8 αποκτάτε και την «ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Όνορε Μπαλζάκ και την «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΙΑΓΩΝ» του Ίουλιου Βέρν.

Προεσχώς θά κυκλοφορήσει το ένατον διθλίον:

“ΟΙ ΜΗΗΣΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ”

ΤΟΥ ΕΤΕΝΣΕΛ.

Από τας παλαιότερας εκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τούς αναγνώστας μας με τα ίδια δελτία και δραχμές 5 διά τας Αθήνας και 6 δραχμές διά τας έπαρχίας τα έξις διθλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΗΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΞΟΝΙΑ ΤΗΣ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥ

ΡΟΥ ΓΟΡΔΕΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι, έκαστος δραχ. 5 διά τας Αθήνας)

και 6 διά τας έπαρχίας)

Και τα όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

που τιμώνται δραχ. 25, προς 5 δραχ. έκαστον διά τας Αθήνας και 6 διά τας έπαρχίας έλεύθερα ταχυδρομικών τελών. Διά το Έξωτερικόν επί πλέον τα ταχυδρομικά έξοδα.

Ειδοποιούνται όμως οι αναγνώσται μας, ότι τα διθλία αυτά πρέπει να τα ζητήσουν απ' εθείας από τα γραφεία μας, καθ' όσον δεν θά σταλδών εις τα κατά τόπους Πρακτορεία των έφημερίδων.

κάθε τρόπο να πραγματοποιήσει το σχέδιό του.

Οι πειραταί, λοιπόν, ένα πρωί, θήηκαν στη στεριά και τράβηξαν για το φρούριο του Πουερτομπέλλο. Η Ισπανική φρουρά άρχισε άνέως τούς κανονιοβολισμούς για να τούς σταματήσει. Μά ο Μόργκαν είχε μιά διαβολική έμπνευσι. Άδειασε τα γύρω μοναστήρια από τούς καλογέρους και τις καλόγριες, τούς φόρτωσε τις σκάλες της έφόδου και τούς έβαλε μπροστά στους πειρατάς του. Οι Ισπανοί, για μιά στιγμή, έίστασαν να ρίξουν πάνω στους μοναχούς και τις μοναχές. Έπειτα, όταν είδαν τούς πειρατάς να πλησιάζουν, άρχισαν πάλι τις κανονιές. Πολλοί τότε καλόγεροι και πειραταί σωριάστηκαν καταγής αιμόφυρτοι, νεκροί, μά ή σκάλες στηρίχτηκαν πάνω στο φρούριο κι' οι πειραταί, σαν αλλουροί, εκσφάλωσαν γρήγορα κι' άρχισαν να σφάζουν αλύπητα και να θάζουν φωτιά στα σπίτια του Πουερτομπέλλο.

Ο Μόργκαν με το έπιτελείο του, ώρμησε μέσα στην κάμαρη του φρουράργου. Μά ο πειρατάργης Καστιλιάνος δεν ήθελε να παραδοθή, όσο κι' αν τον παρακαλούσαν ή ώμορφες κόρες του κι' ή γοητευτική γυναίκα του, μιά άρχόντισσα από τη Σεβίλλια. Η μόνη άπάντησις του ήταν να τρώξήη το σπαθί του και να τον κερφή στην καρδιά ενός πειρατού, που θρισκότανε κοντά του. Την ίδια στιγμή όμως ο Μόνεϊ με μιά πιστολία του τίαξε τά μυαλά στον άέρα. Ο Μόργκαν κι' οι σύντροφοί του είχαν κυριέψει πειά το Πουερτομπέλλο. Άμύθητοι θησαυροί και πεντάμορφες γυναίκες κουβαλήθηκαν την ίδια νύχτα στα καράβια. Κ' οι πειραταί μεθυσμένοι από το κρασί, το αίμα και το χρυσάφι ξαναγύρισαν στο λιμάνι της Ζαμαίκας. Ο Μόνεϊ λοιπόν είχε άδικο. Ο άρχιπειρατής Μόργκαν ήταν τίμιος στη μοιρασιά...

Υστερ' από το Πουερτομπέλλο, ήρθε ή σειρά του Μαρακάιμπο. Μά τά λάφυρα εδδ δεν ήταν πολλά. Μονάχα πενήντα χιλιάδες χρυσά πιάστρα. Ο Μόργκαν, που δεν είχε μείνει ευχαριστημένος, μάζεψε τότε 2.200 πειρατάς, άρμάτωσε σαράντα καράβια κι' άρχισε μιά σειρά από ιστορικές επιδρομές: Κυριέψη την Προβιλέντσια, λεηλάτησε τον Σάν Λορέντο κι' ύστερα από μιά έξανθητική πορεία ανάμεσα σε παρθένα δάση και σε βάλτους γεμάτους κροκοδείλους, έφτασε στον Παναμά κι' άρπάξε τούς θρυλικούς θησαυρούς του. Άνάμεσα στις ώμορφες γυναίκες του Παναμά, ήταν και μερικές Ισπανίδες, τόσο υπερφανες, που προτιμούσαν ν' αυτοκτονήσουν παρά να πέσουν στα χέρια των πειρατών. Μιά από αυτές, φοβερίζοντας τον Μόργκαν μ' ένα μαχαίρι, του φώναξε:

— Η ζωή μου είναι δική σου, όχι όμως κι' εγώ!...

Ο Μόργκαν, θαμπαμένος από την ώμορφιά της δεν την κακομεταχειρίσθηκε. Την κράτησε μαζί του όχτώ μέρες κι' ύστερα την έστειλε πάλι στον Παναμά, μ' ένα σωρό πολύτιμα δώρα.

Αυτή ήταν ή τελευταία ευγενική πράξις του. Όταν άρχισε ή μοιρασιά, κράτησε το περισσότερο χρυσάφι για τον εαυτό του κι' έδωσε τ' άπομεινάκια στους συντρόφους του. Πολλοί πειραταί δεν πήραν ούτε ένα πιάστρο!

Ο Έρικ Μόνεϊ, επί τέλους, είχε θριαμβεύσει. Δεν τούς είχε προειδοποιήσει δλους; Δεν τούς είχε πει να μη δίνουν πίστι στον Μόργκαν; Τώρα τι έπρεπε να κάνουν; Οι πειραταί, έξαλλοι, άρμωσαν μιά νύχτα για να κομμάτιασουν τον άρχηγό τους. Μά ο Μόργκαν είχε γυρίσει κρυφά στη Ζαμαίκα.

Ο Μόνεϊ τότε, πήγε να σκάση από τη λύσσα του κι' άεφανα άρχισε να χορεύη και να τραγουδάη. Είχε τρελλαθή!...

Τα παλιά ναυτικά χρονικά αναφέρουν ότι ο Μόργκαν παντρεύθηκε άργότερα την ώμορφη κι' υπερήφανη Ισπανίδα του Παναμά, που την είχε έρωτευθή παράφορα κι' έζησε ως τα 1688 εύτυχισμένος, άπολαμβάνοντας τ' άμύθητα πλούτη του. Έπειτα, παράτησε, μιά ημέρα την ειδυλλιακή ζωή της Ζαμαίκας και ξαναγύρισε στις επιδρομές, ετις σφαγές και στις λεηλασίες. Μά ήταν γέρος πειά και δεν είχε την έμπιστοσύνη των συντρόφων του. Κι' έτσι, ύστερ' από δυο χρόνια, έπεσε στα χέρια των Ισπανών και κρεμάστηκε στο λιμάνι του Πουερτομπέλλο.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΓΚΡ

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΛΥΤΡΩΜΟΣ

Μονότονα, λυπητερά διαβαίνει πάλι ο χρόνος. Φορτίο μούγινε άφόρητο του βίου μου ο ρυθμός. Δεν έμεινε πειά τίποτε παρά μονάχος ο πόνος. Ο πόνος κι' ο άστεϊρευτός έρωτικός καύμός!...

Θέλω να τρέξω στα βουνά, στη θάλασσα, στα δάση. Ίσως και έρω τη λημονιά μ' άδύνατο άλλο!...

Γιατί δεμένο με σχοινί πού δεν μπορεί να σπάση, Μ' έχουν δυο μάτια καστανά κι' ένα γλυκό φιλή...

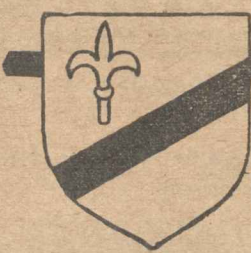
Δεν βρίσκεται πειά τίποτε να με παρηγορήση.

Έκτός από το θάνατο που τόσο πειά καιρό.

Τον περιμένο για νάρθη και να με οδηγήση

Σε κάποια έρώσι που θά πιώ της λήξης το νερό!...

Α. Ο. Ν.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και ή υπηρέτρια είπε στο Λουδοβίκο Ρισελιέ:

— Άν ο κύριος επίσκοπος θέλει να μάθ' τί άπόγινε αυτή που ζητάει, άς μ' άκολουθήσει...

Ο Ρισελιέ άφησε το άλυσό του σ' έναν υπηρέτη κι' άκολούθησε την καμαριέρα, ή όποία του είπε, όταν μπήκαν μέσα:

— Κύριε, ή κυρία μου διέταξε, όταν έλθετε, να σάς περιποιηθώ, όπως θά περιποιόμουν την ίδια...

— Μήπως διατρέχει κανένα κίνδυνο;

— Όχι, όταν έφυγε από το Παρίσι πρό ξέη ήμερών, δεν φαινόταν να διατρέχει κανένα κίνδυνο. Μου έδωσε να σάς έγχειρίσω αυτήν την έπιστολή.

Ο επίσκοπος πήρε το γράμμα που του έδωσε ή υπηρέτρια και διαβάσε άνυπόμονα τά εξής:

«Ο βασιλεύς φέρνει από το Παρίσι, και υποτίθεται, ότι θά σταθμεύσει από Μπλουά. Έχει λοιπόν πηγαίει με' εγώ. Συγχωρήσατε με που δεν σάς περιέφερα.

»Σεις, που αγαπήσατε τη μητέρα μου, θά καταλάβετε ότι εκεί που παγαίνει ο άδελφός σας, πρέπει να πάει κι' ή Άνναίς ντε Λεσπίσ. Εάν ευδοκίσητε να έγκατασταθήτε στο μέγαρό μου, θά έχω την ευτυχία να σάς ξαναβρω, όπως θά γυρίσω. Ω! ποικρατώτατε, περιμενιάτε με, σάς έσπεύω, γιατί ή ψυχή μου είναι περίλυπη και έχω μεγάλη ανάγκη της παρουσίας σας στοργής».

— Τό φτωχό κορίτσι! είπε ο αρχιεπίσκοπος, ριγώντας από συγκίνηση. Άκολουθεί το Πεπρωμένο της... Και το Πεπρωμένο του άδελφού μου ποιά θά είναι; Μήπως του είναι γραφτό να σκοτωθώ από μία γυναίκα, στο ίδιο μέρος, όπου ο Έρρίκος Γκιζ σκοτώθηκε από τους δολοφόνους;... Άλλά ο Γκιζ δεν είχε κάνει ποτέ κακό σε κανένα... Ένώ ο άδελφός μου!... Ω! χωρίς άλλο, ο Θεός οδηγεί την κόρη του θύματός μου...

Κι' έπρόσθεσε, άπευθυνόμενος προς την υπηρέτρια:

— Κόρη μου, θά ξαναφύγω άμέσως.

— Πώς, πανιερώτατε; Έκανε εκείνη ξαφνιασμένη. Δεν θά δεχθώ τη φιλοξενία που σάς προσφέρει ή κυρία μου; Δεν θά τιμήσετε καθόλου το γεύμα που με τόσο φροντίδα σάς έτοίμασε;

Ο Λουδοβίκος Ρισελιέ χαμογέλασε και είπε:

— Όσο για τό γεύμα, θά τό τιμήσω ευχαρίστως. Όμολογώ ότι πεινώ πολύ. Φρόντισε, σε παρακαλώ, κόρη μου, και για τους δύο μου υπηρέτες...

— Βρίσκονται κιάλας στο τραπέζι, πανιερώτατε, και τά άλογά σας στο σταύλο...

— Με περιμενάτε λοιπόν;

— Από την ήμέρα που έφυγε ή κυρία μου σάς περιμένουμε και κάθε πρωί ξαναρχίζουμε τις προετοιμασίες για την ύποδοχί σας...

Εκείνο όμως που άγνοούσε ο καρδινάλιος ήταν ότι ή νεαρή υπηρέτρια που τον περιποιείτο τόσο ευγενικά δεν ήταν άλλη από τη Ρόζα Ουδάρ, την αγαπημένη του Μπλουί.

Η περιποίηση της ήταν τόσο λεπτές, ώστε ο Λουδοβίκος Ρισελιέ ξαφνιασμένος τη ρώτησε:

— Εσύ ποιά είσαι, κόρη μου;

— Πανιερώτατε, του απάντησε εκείνη μ' άπλόητητα, ονομάζομαι Ρόζα και είμαι κόρη της Ροζαλίας Ουδάρ, ή όποία έχει ένα πανδονείο με την έπιγραφή «Η Ώραία Πεταλωτριά»...

Ο αρχιεπίσκοπος εξεπλάγην πολύ, μαθαίνοντας ποιά ήταν

αυτή που τον υπηρετούσε, αλλά σαν ευγενής που ήταν, έκραξε την έκπληξί του.

— Ρόζα! είπε. Αυτό τό όνομα σου πηγαίνει θαυμασία... Δεν θά σε ξεχάσω ποτέ, δεσποινίς Ουδάρ. Και σύ, άν χρειαστείς ποτέ τίποτε, νάρθης να με θρήξ ή να με καλέσης κοντά σου...

— Όταν έπειτα από λίγη ώρα, ο αρχιεπίσκοπος τελείωσε τό γεύμα του, σηκώθηκε από τό τραπέζι και ρώτησε τη Ρόζα:

— Μήπως έχεις τίποτε άλλο να μου πής;

— Εκείνη έγινε κατάχλωμη και χαμήλωσε τό κεφάλι της.

Ο επίσκοπος της έπιασε με συμπόνια τό χέρι και της είπε:

— Λέγε, κόρη μου, μη φοβάσαι. Έχει έμπιστοσύνη σε μένα...

— Άγαπώ, πανιερώτατε! τραύλισε τότε ή Ρόζα, άφηνοντας να της ξεφύγει ένας λυγμός. Άγαπώ έναν άνθρωπο που δεν μπορεί να μ' αγαπήσει... Είναι ευγενής, είναι κόρη, πανιερώτατε...

Και, αλλοίμονο! δεν είμαστε πειά στην έποχή που τά βασίλεια άγαπούσαν θοσκοπούλες...

— Καί ποιάς είν' αυτός που αγαπάς;

— Ο κόμης ντε Μπλουί... Καθώς θλέπει, μία ολόκληρη άδυσσος μάς χωρίζει.

— Ο κόμης ντε Μπλουί! Ξαναείπε ο επίσκοπος μηχανικά. Ναί, είναι από μεγάλη ράτσα. Και που θρίσκεται τώρα ο κόμης ντε Μπλουί;

— Έφυγε πηγαίνοντας μαζί με τον κ. Τραγκαθέλ να χαρητήση την Άνναίδα.

— Μαζί με τον κ. Τραγκαθέλ; Έκανε άνασκιρτώντας ο καρδινάλιος. Τον λαμπρό και γενναίο αυτό σπαθιστή που ήρθε να με θρή στη Λυόν;

— Μάλιστα, πανιερώτατε...

Ο Λουδοβίκος Ρισελιέ, που ήταν χαρκτηήρος ρομαντικός, σκεφτόταν τώρα τά περίεργα παιχνίδια της μοίρας. Ο Τραγκαθέλ, ένας άπλος όπλοδιδάσκαλος άγαπούσε μία κόρη βασιλέως κι' ή Ρόζα, ένα φτωχό κορίτσι πανδοχέως, άγαπούσε τον ευγενή κόμητα Μπλουί...

— Αυτές είναι ή σκληρότητες του έρωτος, ψιθύρισε από μέσα του. Χάρης στον έρωτα, ωστόσο, ο φτωχός όπλοδιδάσκαλος έγινε άληθινός ήρωας κι' ή ψυχή της φτωχής αυτής κόρης έγινε όμοια με ψυχή βασιλίσσης.

Και, διαμαίνοντας τη φωνή του, έπρόσθεσε:

— Παιδί μου Ρόζα, έχεις πολύ μεγάλη καρδιά και δεν θέλω να σου δώσω καμιά από τις συνηθισμένες παρηγορές. Ένα κορίτσι σαν εσένα άντλεί από την ίδια του την παρηγορία τά μέσα να πολεμήσει και να νικήσει τον πόνο του. Μπορώ όμως να σ' ελλογήσω και να παρακαλέσω τον έρωτα να σου ξαναδώσει τη γαλήνη της καρδιάς σου.

Η Ρόζα έγονάισε κι' έσκυψε με σεβασμό τό κεφάλι της κι' ο καρδινάλιος την εύλόγησε...

— Έπει' από μία ώρα, ο καρδινάλιος άκούσθηκε καλεζώντας τον δρόμο που πηγαίνει στο Μπλουά.

Δ. ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙ ΜΑΧΗΣ

«Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στον Κορινιάν. Θέγοντας την όργη του καρδινάλιου, ο καλόγερος είχε καταφύγει στο οίκημα της κυρά Βριγίττας Ζαρών, όπου κρατούσε, καθώς ξέρουμε, διαμύτι και ο Τραγκαθέλ.

Η κυρά Βριγίττα τον δέχτηκε μ' άνοιχτές άγκάλες, νομίζοντας πως ήρθε να της πει...

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πότες μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πότες μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πότες μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πότες μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

ζώντας πως θρίσκειται άκόμα στην ύπηρεσία του καρδινάλιου. Όταν είδε όμως τον Ρασκάς να συλλαμβάνεται και τον ίδιο τον Κορινιάν να τρέμει την ίδια στιγμή από τό φόβο του, μυρίστηκε τί συμβαίνει κι' από γλυκειά και μελιτοτάλαχτη που ήταν άπελάτισή του, μεταβλήθηκε σε τίγρι. Κι' όταν ή πόρτα έκλεισε πίσω από τους ένόπλους του καρδινάλιου, οι όποιοι είχαν συλλάβει τον Ρασκάς, πλησίασε τον καλόγερο και του είπε περιφρονητικά:

— Έλα, ρασοφόρε μου, οι άνθρώποι του καρδινάλιου έφυγαν. Ρασοφόρε! Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν, θέλοντας να την τρομάξει.

Και προχώρησε άπειληκτικός, έναντιον της.

Έκασα όμως τραβήχτηκε πίσω, κρατώντας με τά δύο του χέρια την κοιλιά του. Κατόπιν σωριάστηκε κάτω φωνάζοντας:

— Χάθηκα!

Τι είχε συμβεί; Άπλούστατα, ή κυρά Βριγίττα του είχε καταφέρει ένα τρομερό χτύπημα με τό κεφάλι στην κοιλιά.

Έπειτα, θέλοντας, ότι ο καλόγερος, ξαπλωμένος καθώς ήταν, έτοιμαζόταν να κοιμηθί, άρπάξε ένα ρόπαλο και άρχισε να τον χτυπά άλύπητα!

Ο καλόγερος ξεφώνισε και ουρλιάζε άγρια, ως ότου πειά ή κυρά Βριγίττα κουράστηκε να χτυπά.

Άρπασε τό ρόπαλο που κρατούσε και, γυρίζοντας προς τον Κορινιάν, του είπε με ύφος γλυκύτητο:

— Άς συνεννοηθούμε τώρα, αγαπητέ μου. Τι διαβολοφρονοβουλία έκανε με τον άλλο τον φίλο σου, ο όποιος συνέληφθη πρό δόλγου;

— Τι; ξεφώνισε ο Κορινιάν. Αυτός... φίλος μου;...

— Τι σημαίνει άν είναι φίλος σου ή όχι... Είσαστε μαζί... Τον έπιασαν ενώ προσπαθούσε να κρυφθί... Και σύ επίσης κρύβεσαι... Άλλά έχω καλή καρδιά και δεν θέλω να σε προδώσω... Θά σου δώσω τροφή και κατοικία...

— Βριγίττα!... Βριγίττα, αγαπημένη μου! τη διέκοψε, έξαλλος από τη χαρά του, ο Κορινιάν.

— Υπό τον όρο, έπρόσθεσε ή Βριγίττα, πως θά ύπακούω σε ότι διατάξω. Άλλοιώς θά πέφτει άγριο εύλα. Και άν δεν φτάνει αυτό, θά σε παραδώσω στην Αυτού Έξοχήτητα τον καρδινάλιο, που θά σε κρεμάσει.

Ο Κορινιάν, τρέμοντας τότε, της άρκίστηκε πίστι κι' άφοσίωση κι' ότι άλλο άκόμα ήθελε...

Άμέσως δέ εκείνη έπωφελήθηκε της ευκαιρίας και τον υπέβαλε σε τακτική άνάκρισι με τόση τέχνη, ώστε ο Κορινιάν της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια την ιστορία της Άνναίδας και του Τραγκαθέλ.

Η διήγηση αυτή προκάλεσε τό ένδιαφέρον της και έρέθισε άκόμα περισσότερο την περιέργειά της. Από εκείνη δέ την ήμερα, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να κυττάει από τό παράθυρό της τό μέγαρο της Άνναίδας για να βλέπει τί γινόταν εκεί.

Έξ ένστικτου, είχε σχεδόν μισήσει την Άνναίδα. Την μισούσε, γιατί προς χάριν της ριψοκινδύνευε ο Τραγκαθέλ, ο λαμπρός αυτός όπλοδιδάσκαλος και άκατανικτος ξιφομάχος. Την μισούσε επίσης, γιατί ή κυρά Βριγίττα ήταν θέβαιη πως ή Άνναίς δεν άγαπούσε τον Τραγκαθέλ και ότι άδικα εκείνος θυσιαζόταν γι' αυτήν...

Θά έδινε μάλιστα δύο χρόνια της ζωής της για να συλλάβει έπ' αυτοφώρω την Άνναίδα μ' έναν από τους έραστούς, που νόμιζε πως είχε...

Μήπως ο Κορινιάν δεν της είχε πεί ότι τέσσερες ίππότες άγαπούσαν την Άνναίδα;

Αυτυχώς όμως για την κυρά Βριγίττα, ή Άνναίς είχε έξαρτισμένη...

Ο θαρράνος Σαμπριάκ, μετά την ήττα του, στο Φλερύ, αντί να ξαναγυρίσει στο Παρίσι, έτρεφε καλπάζοντας στο θοιτανεμπλά.

Δεν ήξερε πειά τί έκανε... Μετά τη φυγή των ψευτοπαλληκάρδων του, ούτε σκέπτηκε καν να παρακολουθήσει έστω και από μακριά την Άνναίδα. Τον καθούσχαζε τό γεγονός ότι ή νέα θρίσκόταν άσφαλισμένη κοντά στον Τραγκαθέλ και τον Μπλουί, έναντιον των όποιων έννοιωθε τρομερό μίσος. Άργότερα, θ' άνακάλυπτε τά ίχνη...

Άφο έξεκουράστηκε κι' ήσύχασε κάπως σ' ένα πανδοχείο, τό άπόγευμα έφυγε από τό θοιτανεμπλά και τράβηξε για τό Παρίσι. Έκει, ζήτησε άμέσως να γίνη δεκτός από τον καρδινάλιο.

Ο Ρισελιέ, μόλις είδε τον Σαμπριάκ, τον ρώτησε:

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

— Πέστε μου, θαρρώνε, τί άκαθώς συνέβη από τη στιγμή που λάβατε τις διαταγές μου στο Λονζυμό. Μην ξεχάσετε...

καμιά λεπτομέρεια;

Ο Σαμπριάκ του διηγήθηκε τότε κατασυγκινημένος τη σκηνή της συμπλοκής με την Άνναίδα και με τους άκολουθούς της.

— Λοιπόν, είπε ο Ρισελιέ, νικηθήκατε για μία άκόμα φορά...

— Ο Τραγκαθέλ, κύριε καρδινάλιε, ο Τραγκαθέλ...

— Άς μη γίνεται πειά λόγος... Ξέρετε τί άπόγινε ή κόρη αυτή;

— Θά τό μάθω σε λίγο.

Ο Σαμπριάκ έπρόφερε τά λόγια αυτά με τόση λύπη, ώστε ο καρδινάλιος αίσθάνθηκε κάποια άνακούφισι.

— Και πως θά τό μάθετε; ρώτησε. Και άν την άνακαλύψετε πάλι, θά σάς ξεφύγει πάλι... Δεν έχετε τύχη... Ναί. Η είσθε άνικανος ή σάς καταδιώκει ή τύχη.

Ο Σαμπριάκ κάτι θέλησε ν' απαντήσει, μά ο καρδινάλιος τον διέκοψε, λέγοντάς του:

— Περιμένετε. Στο Λονζυμό θά σου είπαν θέβαινα τί είχα κάνει για σένα. Ο γάμος σου με την Άνναίδα ήταν καθ' όλα έτοιμος, όπως και ή προίκα σου ήταν έτοιμη. Επίσης ήταν έτοιμος κι' ο διορισμός σου ως διοικητού έπαρχίας. Μόνον οι νεόνυμφοι έλειπαν απ' τό γάμο... Αυτό θέβαινα δεν είναι λάθος μου. Πές μου, τί μπορώ τώρα να κάνω για σένα;

Ο Σαμπριάκ, θαμπωμένος από την ευτυχία που του έταξε ο Ρισελιέ, δάγκωνε τά χείλη του από την άπελπισία του και άφροντα δάκρυα κυλούσαν από τά μάτια του.

— Νομίζω, έξακολούθησε ο καρδινάλιος προσποιούμενος ότι δεν είχε άντληφθί την ψυχολογική κατάστασι του Σαμπριάκ — ότι κάθε καινούργια άπόπειρα θά ήταν περιττή κι' άνωφελής. Έγώ θά φύγω για να συνοδεύσω τό θαλαίπωρο στο ταξίδι του. Θά ξαναβρούμε μετά την έπιστροφή μου. Άς τότε μπορέσει ν' άναπαυθί.

Ο Σαμπριάκ χαμήλωσε τό κεφάλι του μ' άπελπισία.

— Πανιερώτατε, είπε, καταλαβαίνω, ότι κινδυνεύω να χάσω την έννοια σας κι' άναγκάζω ότι δεν πρέπει να έχω πειά καμιά άξίωσι στην έπείκειά σας. Λοιπόν θά ένεργήσω μόνος μου.

— Και τί θά κάνης;

— Άν το πανιερώτατε, αλλά πρην περάσει ένας μήνας, ή Άνναίς θά είναι δική μου.

— Και με ποιά τρόπο; ρώτησε ο καρδινάλιος με τόνο έλαφρά ειρωνικό και περιφρονητικό. Είσαστε τριάντα στο μέγαρο της ά' ρ' Κουρτώ και δώδεκα στην όδό Φλερύ, και δεν καταρωθάστε να συλλάβετε την κόρη που ίσχυρίζαστε πως αγαπάτε. Και πενήντα άν είσαστε, πάλι τίποτε δεν θά κάνετε.

— Πανιερώτατε, θά έργασθώ μόνος μου! φώναξε ο Σαμπριάκ, σχεδόν με λύσσα.

— Ά, μόνος!... Και νομίζετε πως θά πετύχετε μόνος σας αυτό που δεν καταρωθάστε μαζί με τόσους συντρόφους.

— Μάλιστα, πανιερώτατε... Θά γυτηήσω τον Τραγκαθέλ! Και όταν αυτός λείψη από τη μέση, θά τ' άλλα εινε εύκολα.

— Και τί θά κάνης λοιπόν;

Ο Σαμπριάκ πλησίασε τον καρδινάλιο και του είπε με αγαλή φωνή.

— Πανιερώτατε, θά κάνω ότι κάνουν αυτοί που πληρώνονται για να σκοτώσουν, χωρίς να έκτεθούν σε κίνδυνο. Θά παρασύρω τον Τραγκαθέλ σε ένέδρα τη νύχτα και θά του σπείρω τό έγχειρίδιό μου στη ράχη του. Αυτό θά κάνω! έπρόσθεσε ο Σαμπριάκ. Και θά τό κάνω αυτό, έστω κι' άν πρόκειται άκόμα να με περιφρονήσετε.

— Μπα! Έκανε καγχάζοντας ο Ρισελιέ. Δολοφόνες και πολλούς άλλους στο Άνζος.

Ο Σαμπριάκ έγινε κατάχλωμος και κύτταξε γύρω του με τέτοιο τρόμο, σαν να περιμενε ν' άντικρύψει τό δημό του. Άλλά άμέσως κατάλαβε ότι ο καρδινάλιος ζητούσε να τον ένθαρρύνει με τά λόγια του, κι' ότι δεν θά τον περιφρονούσε για την πράξι του.

— Έπαινε πειά να τρέμει.

Καταλάβαινε πολύ καλά ότι ο Ρισελιέ δεν ήταν πειά άφάντης του, αλλά συνέννοχός του.

— Κύριε, είπε στον καρδινάλιο με μία παγερή γαλήνη, καταδικάσατε με τά λόγια σας τον Τραγκαθέλ και έμένα με συγχωρήσατε για τό φόνο. Φεύγω λοιπόν ήσυχος.

— Όταν ο Σαμπριάκ θήκε έξω, ο καρδινάλιος ψιθύρισε:

(Άκολουθεί)

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

— Πώς τολμάς και μ' άποκαλείς έτσι; Έκανε με ύφος άγριο ο Κορινιάν.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

Ο Αλφρέντο Κασπίνι, εκείνο το πρωί, θα-
ρυόταν να σηκωθεί από το κρεβάτι του.
"Ενοιώθε τοακισμένες τις κλειδώσεις του
και το μυαλό του θάραινε σαν μολύβι
στο κεφάλι του. Μια έφιαλτική νάρκη
τόν είχε καρφώσει ακίνητο και μία ψυ-
χική αποκαύνωσι του είχε παραλύσει τη
δύναμή του. Αισθανόταν τόση κούραση,
ώστε δεν μπορούσε ν' ανοίξει ούτε τα μά-
τια του. "Εμοιάζε σαν ένας μισοπεθαμέ-
νος. Και ξαφνικά αυτή η νευρική εξάν-
τλησι του ξέσπασε σ' ένα άγριο κ' ύστε-
ρικό κλάμα. "Ο Αλφρέντο θογκούσε, στέναζε και δάγκωνε τα
χέρια του για να μη ξεφωνήσει. "Ενοιώθε ένα μαχαίρι να περ-
νάνη από την καρδιά του, να την κομματιάσει και να του κόβει
την άναπνοή!

— "Ελεος! "Ελεος! ψιθύρισε. "Οχι, δεν φταίω εγώ. Λυπή-
σου με, Θεέ μου! "Οχι δεν πέθανε εξ αίτιός μου. Δεν είμαι
ένοχος!...

Κ' οι λυγμοί του ήταν άγριοι σπαρτακτικοί.
"Ο υπηρέτης του ακούγοντας όλη αυτή τη φασαρία, μπήκε α-
νήσυχος μέσα στο δωμάτιο. Τά χρυσά κουμπιά της λιθόρας του
άστραφταν στις πρωινές ακτίνες του ήλιου και το ξυρισμένο πρό-
σωπό του προσπαθούσε να διατηρήσει όλη του την απάθεια. Εί-
κοσι χρόνια ιδιαίτερος θαλαμηπόλος των Κασπίνι δεν είχε ζα-
ναίει ποτέ μια τόσο τραγική σκηνή στο μέγαρο των κυριών του.
"Ωστόσο υποκλήθηκε με σεβασμό και ρώτησε με μία ψυχρή εū-
γένεια:

— Μήπως επιθυμεί τίποτε ο κύριος;
— Γκιουζέππε, φτώξε μου Γκιουζέππε, φώναξε μ' έναν απέ-
ραντο σπαρταγμό ο Αλφρέντο, δώσε μου κάτι να ησυχάσω την
καρδιά μου. Ξεπετάει στο στήθος μου και με κάνει να υποφέρω.
Θά πεθάνω Γκιουζέππε!...

— "Ο κύριος είναι πολύ δυνατός και πολύ νέος. "Αν μου επέ-
τρεπε θα του έλεγα ότι αυτό που αισθάνεται είναι μία νευρική
κρίσι. Θά μπορούσατε να ησυχάσετε μ' ένα γιατρικό.

"Ο Αλφρέντο Κασπίνι άρχισε πάλι να κλαίει με παράπονο.
— Είμαι ένας άθλιος, Γκιουζέππε! ψιθύρισε. "Ενας δολο-
φόνος!

"Ο υπηρέτης χαμογέλασε συγκαταβατικά.
— "Ο κύριος, θά μου επιτρέψει να του πω ότι δεν έχει δίκηο.
"Η κ. Λάουρα πέθανε από εξάντλησι. Κανείς δεν εύθυνεται για
τόν θάνατό της. "Αλλωστε ο κύριος ήταν τόσο καλός μαζί της...

"Ο Αλφρέντο κύτταξε απειλητικά τον γέρω υπηρέτη τους. Αι-
σθανόταν την επιθυμία να του σπάσει τα μούτρα. Καταλάβαινε
ότι κι αυτή ακόμη η γρήα άλεπο, ο Γκιουζέππε, τον κοροϊ-
δευε. Μάντευε κανείς τις σκέψεις του από την έκφρασι των μα-
τιών του. Κι αυτό έκανε τον

"Αλφρέντο να τρελλαθεί από το
θυμό του. Είχε θρεί, επί τέλους,
έναν άνθρωπο για να ξεσπάσουν
τα νεύρα του.

— "Ελα δώ, του φώναξε απει-
λητικά κι' ανασηκώθηκε από το
κρεβάτι του.

"Ο υπηρέτης πλησίασε με δι-
σταχτικό θήμα και με το ύφος
ένός σκύλου που πρόκειται να
τόν δειρουν. "Ο Αλφρέντο τον
έπιασε τότε από το χέρι και τον
τράνταξε με δύναμη.

— Πές μου, ούρλιαξε θραχνά,
τί σκέφτεσαι για μένα;

— "Ηουάστε, κύριε, τον πα-
ρεκάλισε ο υπηρέτης.

— Πές μου! φώναξε ο Αλ-
φρέντο παραμορφωμένος από
το θυμό και με τα μάτια πεταγ-
μένα έξω από τις κόγχες τους.

"Ο Γκιουζέππε κατάλαβε ότι
ο κύριος του δεν είχε σκοπό να
τόν αφήσει. Μπορούσε κιόλας να
τόν σκότωνε. Είχε τρελλαθεί α-
πό την απελπισία του.

— "Ενώ, διεμαρτυρήθη, δεν
μπορώ να έχω καμιά γνώμη.
Συγχωρήσατέ με, κύριε, αλλά
συνήθισα να μη κρίνω ποτέ τις
πράξεις ενός Κασπίνι. "Ωστόσο,
ή κ. Λάουρα ήταν μία άγια.

Ποτέ δεν μάς είχε παραπονεθή
για τίποτε. Κλείνονταν κάθε
βράδυ στο δωμάτιό της κι' απέ-

Πολλές φορές καθόταν και περπατούσε ολόμοναχη στον κήπο.

φευγε να μάς ρωτήσει για τον κύριο. Πολλές φορές πάλι κα-
θόταν και περπατούσε ολόμοναχη στον κήπο. Φαινόταν πολύ λυ-
πημένη, γιατί τα μάτια της ήταν διαρκώς μελαγχολικά. "Όταν
τύχαινε να έρθει ο γραμματοκομιστής από την πόλη έκανε σι-
γην και δεν τον έβλεπε κι' απέφευγε και μάς ακόμη να μάς αντικρίσει.
Δεν ήθελε να φανερώσει τη στενοχώρια της, γιατί δεν λάσσε
είδησεις σας.

"Ο Αλφρέντο άφησε το χέρι του υπηρέτη του και στέναξε. Μία
τρομαχτική απογοήτευσις του είχε τσακίσει την καρδιά του. Τό-
ρα μόνο καταλάβαινε το κακό που είχε κάνει στη Λάουρα. "Ο
μεγάλος έγωισμός του την είχε σκοτώσει όπως τα φταγά του
λούδια ο καυτερός ήλιος του καλοκαιριού.

"Άφησε τον Γκιουζέππε να φύγει από την κάμαρά του κι' ύστε-
ρα θυβίστηκε σε μία πένθιμη ονειροπόλησι. Τώρα που η Λάουρα
είχε σβύσει πειά από τη ζωή του, καταλάβαινε πόση την άγα-
πούσε και πόσο είχε παρεξηγήσει το φέρομό της. Την υπα-
ρξάνει της τη θεωρούσε ως περιφρόνησι, τη σωπή της ως α-
νάρκη επίπληξι για την άστατη ζωή του και την αδιαφορία της
για σκληρό και άγριο μίσος. Κι' όλ' αυτά γιατί σκεπτόταν
διαρκώς ότι τον είχε αγοράσει με τα λεφτά της, αυτόν, έτσι
Κασπίνι, μία κόρη ενός «μαουινέρ» της Νεαπόλεως.

Είχαν γνωρισθί μία γυναικεία άνοιξι στην Βενετία. Καθό-
τουσαν κ' οι δυο στο ίδιο άριστοκρατικό ξενοδοχείο, το «Παλά-
το Φιρέντσε». "Εκείνος περνούσε μία στενόχωρη οικονομική ζωή
γιατί τα εισοδήματά του ήταν ελάχιστα. "Εκανε γλιους συνδι-
ασμούς για να μπορή να αντεπεξέρχεται στα έξοδά του, παρου-
σιαζόταν μόνο στις απαραίτητες κοσμικές συγκεντρώσεις και έ-
κρυβε όσο μπορούσε τον ξεπεσμό του πίσω από τον τίτλο του
και το πασίγνωστο όνομά του. Στο «Παλάτο Φιρέντσε» πληρω-
νε τα μισά από τους άλλους ενούικους. "Όλα τα μεγάλα ξενοδο-
χεία έχουν, 'ς γνωστόν, μερικούς άριστοκράτες για στέλματα.

Είχε απαραίτητοι για τη διαφήμισι του ξενοδοχείου και το ξε-
γέλασμα των πλουσιών άστών. Κυκλοφορούν επιδεικτικά στα σά-
λωνα τους, μόλις καταδέχονται να χαιρετήσουν τους γνωστούς
των και δείχνονται πολύ καλοί με τους νεοπλουσίους, οι οποίοι
κολακεύονται για τη φιλία τους. "Ετσι καταφέρνουν να συνε-
χίσουν την πλούσια ζωή τους και να κρατήσουν τα προνόμια.

Κατά δάθος όμως δεν είναι ευχαριστημένοι. Και μόλις βρουν
μίαν κατάλληλη νύφη για την... σωτηρία τους σπεύδουν να της
προσφέρουν τον τίτλο τους και την καρδιά τους.

"Ενας τέτοιος τύπος ήταν κι' ο Αλφρέντο Κασπίνι. "Ο πατέ-
ρας του αφού σκόρπισε όλη την περιουσία του στα γαρία, πώ-
ναζε, ένα θράδυ, τα μυαλά του. Κι' ο Αλφρέντο αναγκάστηκε,
νέος, μόλις είκοσι χρόνων, να κάνει κι' αυτός με την σειρά του,
την υποστηρίξη του «ζιγκολό» και να ψάχνει να βρει θύματα.

Κανείς δεν θρέθηκε να τον ξεποδίσει από αυτόν τον κατήφορο.
Κι' αυτός ακόμη ο Γκιουζέππε που τον ακολουθούσε σαν την
σκιά του δεν τον είχε προσφω-
ξει από τον κίνδυνο. Κι' έτσι ο
"Αλφρέντο Κασπίνι έπεσε στο
«Παλάτο Φιρέντσε», όπου έ-
τρωγε και κοιμόταν με...

Κάθε θράδυ ήταν υποχρεωμέ-
νος να χορεύει όλες τις ώρες
κυρίες και να τους λήν γλυκό-
λογα. Μ' απέφευγε να πλησιά-
ζή τις νέες γιατί ήταν... πολυ-
έξοδες και ήθελαν μόνο να δια-
σκεδάσουν μαζί του. "Η Λάου-
ρα Κόντι, όμως, από την πρώ-
τη θραυιά που τον είδε στο σα-
λόνι, τον ξεχώρισε. Ζήτησε να
γνωρισθί μαζί του και δεν άφ-
ηγεσε να συνδεθί πιο στενά. Το-
τε του πρότεινε μ' άφειλα:

— Ζήτησε από τον πατέρα μου
το χέρι μου. Τού έχω μιλήσει
και δεν θ' άρνηθι. Κι' εκείνος
έκανε, ό,τι του είπε, γιατί είχε
πληροφορηθί ότι η κόρη του
«μαουινέρ» της Νεαπόλεως εί-
χε μία κολοσσιαία προίκα. Μα
η αλήθεια είναι ότι την είχε κι-
λας συμπάθει.

"Ο γάμος τους τον έβαλε από
το οικονομικό αδιέξοδο. "Απέ-
κτισε πάλι το πατρικό μέγαρο
του και άρχισε να ζή μία σπεί-
ρα και άσκη ζωή, σαν τον
πατέρα του, αδιαφορώντας για

("Η συνέχεια στή σελίδα 2303)

ΤΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟ ΤΣΙΑΙ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΕΡΑΤΑ ΜΝΗΜΗΣ

"Η καταπληκτική μνήμη του Θεμιστοκλέους. Οί γλωσσομαθέστεροι άνθρωποι. Πώς υπαγόρευε ο Καίσαρ
τις έπιστολές του. Πόσα έργα έγραψε στή ζωή του ο Λόπε ντε Βέγκα. "Ενας άνθρωπος πάνσοφος που πέ-
θανε σέ ηλικία 19 έτών. Πώς ο Μετσοφάντι έμαθε σέ μία νύχτα μία γλώσσα. Τό μνημονικό του βασιλέως
της Αγγλίας Γεωργίου Γ', κτλ. κτλ.

ιστορία αναφέρει παραδείγματα αν-
θρώπων, των οποίων η μνήμη υπήρ-
ξε τόσο καταπληκτική, ώστε δικαίως
οι μεταγενέστεροι τους απέκαλεσαν
«τέρατα μνήμης».

"Ο Θεμιστοκλής, έν πρώτοις, ο νι-
κητής της ναυμαχίας της Σαλαμί-
νος, ήξερε όλα τα όνόματα των κα-
τοίκων των Αθηνών, οι οποίοι άνήρ-
χοντο τότε σέ 40.000. Ούτε λίγα, ού-
τε πολλά δηλαδή!

"Επίσης ο Κύρος, ο βασιλεύς της
Περσίας, ήξερε τα όνόματα 30.000
στρατιωτών του, τους οποίους επί
πλέον γνώριζε και έξ έψωε.

Από τους Ρωμαίους της αρχαιότη-
τος περίφημος για τη μνήμη του ή-
ταν ο Σενέκας, ο όποιος μπορούσε ν' άκούσει ένα λόγο ή να
διαβάσει ένα κείμενο από δυο χιλιάδες λέξεις και να τό έπα-
ραστή άμέσως χωρίς να κάνει τό παραμικρό λάθος.

Μά τό περηφηνότερο τέρας μνήμης της αρχαίας Ρώμης, ήταν
ο Κορνήλιος Κορβικανός, όνομαζόμενος Λεόντιος. Κάποτε ο ύπατος
Μάρκος Αντώνιος άπηγγείλε μπροστά σ' αυτόν τον Κορναί-
κον τρεις χιλιάδες λέξεις έλληνικές, λατινικές, σκυθικές κλπ.
που δεν είχαν κανέναν άπολύτως είρμό και καμιά σονοχή με-
ταξύ τους. "Ο Λεόντιος λοιπόν τις επανάλαβε άμέσως όλες με
την ίδια ακριβώς σειρά που τις είχε άκούσει, χωρίς να κάνει ού-
τε τό ελάχιστο λάθος.

"Ο περίφημος φυσιοδίφης Κυβιέρος άποτύπωνε στή μνήμη του
ότι δήποτε κι' άν διάβαζε και
μπορούσε άν του άνέθεσαν μ' ά-
φράσι που την είχε διαβάσει έστω
και πρό δέκα έτών, να υποδείξει
τό βιβλίο και την σελίδα ακόμα,
όπου τό διάβαζε.

"Ο βασιλεύς του Πόντου Μιθρι-
δάτης ήξερε τις είκοσι δυο γλώσ-
σες που μιλούσαν ή διάφορες φυ-
λές ή όποιες άποτελούσαν την
αυτοκρατορία του, έκτός, φυσικά,
της μητρικής του γλώσσας.

"Ο Ρωμαίος Κράσσος πάλι ήξε-
ρε περίφημα τις πέντε διαλέκτους
της αρχαίας έλληνικής γλώσσας.

"Ο Ιούλιος Καίσαρ μπορούσε να υπαγορεύη τέσσερες συγ-
γράμματα έπιστολές στους γραμματείς του, και να συζητή την ίδια
ώρα με τους έπισκέπτες του. "Όταν μάλιστα δεν είχε άλλη ά-
σχολία μπορούσε να τους υπαγορεύη και έφτά έπιστολές
συγχρόνως!

"Ο άγιος Ιερώνυμος μιλούσε την έβραϊκή, τη χαλδαϊκή, την
έλληνική, τη λατινική και όλες τις άλλες γλώσσες της Άνα-
τολής.

"Ο έρημίτης μοναχός Γρηγόριος Λοπέζ ήξερε άπ' έξω όλα
τά βιβλία που είχε διαβάσει, έστω και μία φορά.

"Ο Ιταλός σοφός Πικ ντε λά Μιραντόλ ήξερε, σέ ηλικία δέκα
όγτώ έτών, είκοσιδυο γλώσσες και μπορούσε ν' άπαγγείλη ένα
όποιοδήποτε κείμενο, είτε κατά τη φυσική του σειρά, είτε άντε-
στρόφως, άρχίζοντας από τό τέλος, φτάνει μόνο να τό είχε δια-
βάσει δυο φορές.

"Επίσης ο θιολόγος Μαλιαβίτσι μπορούσε να υπαγορεύει
από μνήμης ένα ολόκληρο βιβλίο, φτάνει μόνο να τό είχε άκού-
σει να τό τό διαδίδουν μία φορά.

"Ο Γερμανός σοφός Μύλλερ μιλούσε είκοσι γλώσσες, ο δέ
περίφημος Γάλλος καθηγητής Γουλιέλμος Πόστελ ήξερε τόσες
γλώσσες, ώστε μπορούσε να κάνει τό γύρο όλου του κόσμου, χω-
ρίς να χρησιμοποιήση καθόλου διερμηνέα. "Ο καθηγητής αυτός,
επειδή ήταν πάμπωχος, μορφώθηκε μόνος του κι' έμωσε τά έ-
βραϊκά, τά έλληνικά και τά χαλδαϊκά έχοντας ως μόνο βοηθη-
τικό βιβλίο ένα αλφαριθμάριο. "Όταν δέ κάποτε ο βασιλεύς
Φραγκίσκος Ιας τον έστειλε στή Τουρκία, έμαθε
και την διάρκεια του ταξιδιού του είκοσι γλώσσες!

"Ο Ιταλός Ρόσι είχε τέτοιο μνημονικό, ώστε άν του έλεγε
κανείς ένα στίχο του Δάντη, του Τάσσο, του Άριόστου ή του
Πετράρχη, μπορούσε ν' άπαγγείλη άμέσως τους 100 έπομένους

στίχους.

"Ο Γάλλος σοφός Ραυμόνδος Λαύε ήξερε 15 γλώσσες κι έ-
γραψε 4.000 έργα.

"Επίσης ο περίφημος Ισπανός συγγραφέας Λόπε ντε Βέ-
γκα ήξερε έλληνικά, λατινικά, ιταλικά, πορτογαλικά, γερμανικά,
γαλλικά και άγγλικά κι' έγραψε, κατά την διάρκεια της ζωής
του 1500 έμμετρες κωμωδίες, 300 δράματα, 10 έπικά ποιήματα,
8 μυθιστορήματα και πλήθος μελετών!

"Ο Γάλλος Ζ. Μπαρτιέ είχε μάθει σέ ηλικία 4 έτών γαλλικά
και γερμανικά, σέ ηλικία πέντε έτών ήξερε και λατινικά, και σέ
ηλικία έφτά έτών έγραφε περίφημα τά έλληνικά και τά έβραϊκά.

Μελέτησε κατόπιν τά βιβλία των ραββίνων και την έκκλησια-
στική ιστορία και, όταν έκλεισε τά δέκα του χρόνια, είχε γρά-
ψει ήδη αρκετά σχετικά συγγράμματα. "Επεδόθη κατόπιν στήν
μελέτη των μαθηματικών και της άστρονομίας, θρήκε πολλά
θεωρήματα, έπενόησε μία καινούργια μέθοδο για την καταμέ-
τρησι των θαλασσών και σέ ηλικία δεκατεσσάρων έτών εξέλεξε
μέλος της Ακαδημίας του Βερολίνου. Μελέτησε κατόπιν δημό-
σιο δίκαιο, φιλολογία και αρχαιολογία, εξέδωσε πολλά έργα
που θεωρούνται, και σήμερα ακόμα, σπουδαία και πέθανε σέ
ηλικία δεκαεννέα έτών.

"Όταν ο Ιταλός σοφός καρδινάλιος Μετσοφάντι ήταν ακόμα
νεαρός ιερέας, προσεκήληθι μία μέρα να έξομολογήση δύο πει-
ραγμένους καταδικασμένους εις θάνατον, των οποίων ή έκτέλεσις
θά γινόταν έπειτ' από είκοσι τέσσερες ώρες. "Ετρέξε άμέσως
κοντά τους, μ' άτυχία! Κ' οι δυο πειρατάι μιλούσαν μία
γλώσσα που του ήταν έντελώς άγνωστη άν και ο Μετσοφάντι
μιλούσε τότε 10 γλώσσες! Τι να
κάνη;... Ξαναγύρισε στο σπίτι
του με την καρδιά γεμάτη άγνο-
νία και, ψάχνοντας στα βιβλία
του, θρήκε μία γραμματική κι' έ-
να λεξικό της γλώσσας που μι-
λούσαν οι πειρατάι. "Όλη τη νύ-
χτα την πέρασε βυθισμένος στή
μελέτη. Και την έπομένη ξαναγύ-
ρισε στους πειρατάς, έφέροντας τό-
σο καλά τη γλώσσα τους, ώστε
να καταλάθι όλα, όσα του είπαν
και να μωρέσει να τους άπευθύνη
λόγια παραμυθίας και συγγνώ-
μης!...

Μέσα σέ μία νύχτα ο Μετσο-
φάντι είχε μάθει έτσι μία γλώσσα!... Σέ ηλικία δέ πέντηνα έ-
τών ήξερε παραπάνω από πέντηνα γλώσσες. Τό καταπληκτικό
μ' αυτόν ήταν τό να τον παρακολουθή κανείς να μιλάει συγχρό-
νως με είκοσι τριάντα ανθρώπους διαφόρων έθνικοτήτων,
χωρίς να τά κάνει καθόλου και χωρίς να μπερδεύη τις γλώσσες
τους.

"Επίσης ο βασιλεύς της Αγγλίας Γεώργιος Γ' είχε καταπλη-
κτική μνήμη. Τό έφτανε να δη έναν άνθρωπο μία φορά μόνο
για να τον θυμάται σέ όλη του τη ζωή. Κάποτε ο Γάλλος πρε-
σβευτής του παρουσίασε ένα Καναδός Γάλλο ύπηκοο. "Επειτα από
είκοσιπέντε χρόνια ο Καναδός αυτός, ο όποιος έν τώ μεταξύ εί-
χε γίνει Αγγλος ύπηκοος, έτυχε να παρουσιαστή και πάλι στο
βασιλέα. "Ο βασιλεύς τον άνεγνώρισε άμέσως και του είπε γαλ-
λικά:

— Σας γνώρισα πρό είκοσιπέντε έτών ως Γάλλο ύπηκοό, μά
είμαι εύτυχής σήμερα που σας ξαναβλέπω ύπηκόό μου.

Κι' έπειτα έπροσέβαε:

— Αλήθεια, καθώς θυμάμαι, έχετε καλά τα άγγλικά...

Κι' έξακολούθησε να του μιλά σέ άγγλική γλώσσα.

Κάνετε όσον ήμπερείτε οικονομία, έστω μικράς, άν δεν σας
περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις τό Ταμειάριον της
"Εθνικής Τραπέζης. "Ετσι ασφαλίζετε έντελώς τά λεπτά σας και
μαζύ με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σεβαστόν κε-
φάλαιον απαραίτητον διά τά γράμματα και διά κάθε έκτακτην
ανάγκην της ζωής σας.

ΣΟΦΙΣΤΟΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμπερείτε οικονομία, έστω μικράς, άν δεν σας
περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις τό Ταμειάριον της
"Εθνικής Τραπέζης. "Ετσι ασφαλίζετε έντελώς τά λεπτά σας και
μαζύ με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σεβαστόν κε-
φάλαιον απαραίτητον διά τά γράμματα και διά κάθε έκτακτην
ανάγκην της ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπερείτε οικονομία, έστω μικράς, άν δεν σας
περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις τό Ταμειάριον της
"Εθνικής Τραπέζης. "Ετσι ασφαλίζετε έντελώς τά λεπτά σας και
μαζύ με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σεβαστόν κε-
φάλαιον απαραίτητον διά τά γράμματα και διά κάθε έκτακτην
ανάγκην της ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπερείτε οικονομία, έστω μικράς, άν δεν σας
περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις τό Ταμειάριον της
"Εθνικής Τραπέζης. "Ετσι ασφαλίζετε έντελώς τά λεπτά σας και
μαζύ με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σεβαστόν κε-
φάλαιον απαραίτητον διά τά γράμματα και διά κάθε έκτακτην
ανάγκην της ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπερείτε οικονομία, έστω μικράς, άν δεν σας
περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις τό Ταμειάριον της
"Εθνικής Τραπέζης. "Ετσι ασφαλίζετε έντελώς τά λεπτά σας και
μαζύ με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σεβαστόν κε-
φάλαιον απαραίτητον διά τά γράμματα και διά κάθε έκτακτην
ανάγκην της ζωής σας.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ-ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΙΡΛΕΥ

Η Σίρλεϋ Τέμπλ είναι η πιο μικρή, μα και η πιο χαριτωμένη «θεντέττα» του Χόλλυγουντ. Όλοι την αγαπούν και όλοι την θαυμάζουν, γιατί είναι, μα την αλήθεια, ένα «παιδί-θαύμα»! Η εξυπνάδα της, η χάρις της, η εύθυνη ιδιοσυμπεριφορά της, η οποία εργάζεται στο «στούντιο», προξενεί κατάπληξη σε όλους.

Αυτή η διάσημη «θεντέττα» της «Φόξ» με το μεγάλο ταλέντο και την μικρή ιστορία, γεννήθηκε στις 23 'Απριλίου του 1929 στη Σάντα Μόνικα! Έπαιξε δέ για πρώτη φορά στον κινηματογράφο σ' ένα φιλμ της «Παραμά-σιντ». Μά η πρώτη μεγάλη επιτυχία της ήταν το «Λαχειό της Τύχης». Εκεί της δόθηκε η ευκαιρία να επιδείξει όλο το ταλέντο της και να κλείσει ένα ικανοποιητικό, συμβόλαιο με την «Φόξ» για έξη χρόνια.

Η πιο μικρή «θεντέττα» παίρνει τον μεγαλύτερο μισθό. Πληρώνεται πέντε χιλιάδες δολάρια την εβδομάδα, μισθός δηλαδή ποσόν για την δύσκολη εποχή μας.

Η Σίρλεϋ Τέμπλ είναι ακούραστη. Έχει «γυρίσει» ένα σωρό φιλμ μεταξύ των οποίων τις «Χρυσές Μπούκλες», την «Όρφανή», τον «Μικρό συνταγματάρχη», την «Πιο μικρή επαναστάτρια» και το «Μονάχη στη ζωή».

Στην ιδιωτική ζωή της η χαριτωμένη «θεντέττα» είναι ένα φρόνιμο και καλό κοριτσάκι.

Κάθε πρωί η μητέρα της την συνοδεύει στο «στούντιο» περιμένει υπομονετικά να τελειώσει τη δουλειά της και την ξαναπηγαίνει στη θύλα τους. Εκεί την παραδίδει στις φροντίδες των πιο διασημών καθηγητών του Χόλλυγουντ.

Η Σίρλεϋ Τέμπλ πρέπει να συμπληρώσει τις σπουδές της και να καλλιεργήσει ακόμη περισσότερο το ταλέντο της. Οι κριτικοί της «Αμερικής» γράφουν διαρκώς κολακευτικά λόγια για το παίξιμό της και τα μεγάλα περιοδικά του Νέου Κόσμου δημοσιεύουν στην πρώτη σελίδα την φωτογραφία της.

Αυτή η μικρή «θεντέττα» που είναι σήμερα μόλις έξη χρόνων, έχει κυριολεκτικώς σκλαβώσει τους φίλους του κινηματογράφου, οι οποίοι παρακολουθούν με ενδιαφέρον την εξέλιξή της.

Κάποιος θαυόπλουτος μάλιστα τραπεζίτης της Νέας Υόρκης της έγραψε ότι ήταν πρόθυμος να την υιοθετήσει και να την κάνει γενικό κληρονόμο της περιουσίας του.

Μά εκείνη αρνήθηκε, γιατί, όπως σας αναφέραμε, κερδίζει τεράστια ποσά.

Οι 'Αθηναίοι θ' απολαύσουν αυτήν την χαριτωμένη «θεντέττα» και στον «Μικρό Συνταγματάρχη», στον οποίο παίζει με τον Λάινε Μπάρνερμ, ένα φιλμ της τελευταίας παραγωγής της «Φόξ» - φιλμ. Έπίσης και στις «Χρυσές Μπούκλες», στο οποίο της δίδεται η ευκαιρία να επιδείξει ακόμη και το χορευτικό της ταλέντο.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδας 2302)

την γυναίκα του που τον αγαπούσε. Ήταν η Λάουρα ποτέ δεν του παραπονέθηκε για τίποτε. Ήταν ένας τρυφερό και αίσθηματικό πλάσμα, γεμάτο ρομαντισμό και τρυφερότητα. Αν και υπέφερε τρομερά από την αδιαφορία του ποτέ δεν του το είχε φανερώσει. Κι' ο Άλφρεντο νομίζοντας, ότι αυτή τον περιφρονεί, έφυγε μια μέρα με μια ήθοποιό για τη Ρώμη. Έμεινε εκεί ως τον καιρό που ένα τηλεγράφημα του Γκουζέππε τον πληροφορήσε ότι η γυναίκα του η Λάουρα, ήταν έτοιμη να τον περιφρονήσει. Έτρεξε να της ζητήσει συγχώρησι μα δεν την πρόλαβε ζωντανή. Και τώρα που ξυπνούσε ύστερα από την πρώτη έφιαλτική νύχτα που πέρασε στο δωμάτιό του, ένοιωθε το κακό που της είχε κάνει και μετανοούσε πικρά.

Αλλά μετανόησε ακόμη πιο πικρά, όταν μετά λίγες μέρες ο πατέρας της Λάουρας του πήρε πίσω — έφθον η γυναίκα του είχε πεθάνει — όλη την προίκα της κόρης του και τον άφησε πάλι στους δρόμους.

Σήμερα μπορείτε να δείτε πάλι τον Άλφρεντο Κασπίνι στο «Παλάτιο Φιρέντσε» της Βενετίας. Με τη διαφορά όμως ότι και τώρα πειά δεν τον πλησιάζει. Δεν είναι «ζιγκολό», ούτε «πριγκιπάκι», εξασκεί το τίμιο επάγγελμα του γκαρσονιού, μετασημειώνοντας πικρά για την άμυαλη και άσπρη ζωή του.

ΑΝΤΟΝΙΟ ΤΣΙΑΙ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδας 2294)

τον συνταγματάρχη εράθηκε το μανίκι του δεξιού χεριού του ψηλά κι... έδειξε το «κλεμμένο ρολόγι» του στον υπηρέτη του, για να ιδεί την ώρα και να πεισθί κι' ο ίδιος!!!

— Κάκιστον πράγμα η άφρη η μάδα, κύριε διοικητά μου! περνούσα τότε να πη, με εύλαβική κακεντρέχεια, ο ταγματάρχης Σμώλγουντ στον κεραυνόπληκτο ξαφνικά συνταγματάρχη του...

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, η σάλπιγγες σήμαιναν πειγόντας την... κατόπιν του γενικού ευλοδαρμού στο άτυχο σύνταγμα των Ιθαγενών «Μαυροπεδίων»!

Και λίγα λεπτά της ώρας αργότερα, ο συνταγματάρχης Μπαρόν καβαλλείκε το αλόγο του ντροπισσάμενος κι' έφευγε όριστικά απ' το σύνταγμα του παραδίδοντας τη διοίκηση στον Σμώλγουντ!

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδας 2269)

παιντερ. Χτυπούμε τότε τα άσπράδια να γίνουν, Μαρέγκα σφιχτή — προσθέτοντας σ' αυτήν κατά το διάστημα που την χτυπούμε, αφού αρχίσουν ν' αφρίζουν τ' άσπράδια, 3-4 κουταλιές λάχανο, λίγη-λίγη, την οποία έχουμε κρατήσει από την μισή όκλα αρχικώς. Όταν γίνη δέ η μαρέγκα σφιχτή καλά (η επιτυχία μας μαρέγκας εξαρτάται από τα αυγά, το οποία πρέπει να είναι φρέσκα και το δοχείο που τα χτυπούμε, το οποίο πρέπει να είναι καθαρώτατο), την ανακατεύουμε λίγη-λίγη στους κρόκους.

Είροντας συγχρόνως λίγα-λίγα και τα αμύγδαλα, ανακατεύουμε πάντα ελαφρά για να μη κόψη η μαρέγκα. Την όλην δέ μαζαν σπρώχνουμε πάνω στη ζύμη, η οποία πρέπει να έχη ύψος δύο δαχτύλων οχεδόν. Ψήνεται δέ σε φούρνο μέτριο, επί μια περίπου ώρα. Έτσι να ψηθή καλά και από το κάτω μέρος η ζύμη. Μεταξύ αυτών γίνεται ένα ταψάκι η δύο φόρμες, γιατί για μια μόνον φόρμαν η δόσεις είναι πολλές.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

Από της 20ής Σεπτεμβρίου ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Συνταγμα-Μητροπόλεως 141 — ΑΘΗΝΑΙ.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στο άτελιέ.
Ο πελάτης.—Ο πόνταξ σας αυτός δεν είναι καλά φωτισμένος. Τί ήμνος είναι αυτός;

Ζωγράφος.—Το χρώμα πώς δεν είναι φαικός ο μεσημεριανός ήλιος μου; Κι' εγώ λοιπόν σάς λέω να τραβήχτε λίγο στην άκρη... να μην πάθετε καμιά ήλιαση!

— Ένας νέγρος μοτοξέρ έπρόκειτο ν' αντιμετώπιση έναν αντίπαλό του πρωταθλητή του μποξ. Όταν όμως αντίπαλος στο γίγν' έδευλίσσε.

— Μη φοβάσαι Τόνι, του είπε τότε ο προπονητής του. Πές στον ξαντόν σου ότι θα τον νικήσω και να είσαι βέβαιος ότι θα το κατορθώσης.

— Δεν το πιστεύω, του απάντησε ο νέγρος. Νομίζεις ότι ξέρω... τί ψεύτης που είμαι;

Μετά το πυγμαχικό μάτς.

Ο φανατικός θεατής.—Σεφόνισα τόσο παλὺ απ' τὸν ελθουσιαιό μου, ώστε έχασα τη φωνή μου.

Ο παρκακλήμενος θεατής.—Μην ψάχνετε να την βρείτε, κύριε. Είναι στο άριστερό μου αυτί!

Η αίτια

—Τι καρούλα είναι αυτή στο κεφάλι σου; Τί σοφ συνέδη;

—Μια κοπέλλα μου πέταξε ένα τριαντάφυλλο.

—Μήπως ήταν μαζί σου η γλάστρα;

—Όχι, αλλά καντά μου θροισόταν εκείνη την στιγμή η γυναίκα μου!

— Ένα άνεφάρμοστο μέτρο.

— Γιατρέ, έχετε να μου αναστήσετε κανένα φάρμακο κατά της αιτίας;

— Μάλιστα, ένα φάρμακο πρακτικώτατο: Να μετράτε ως τα χίλια.

—Ναί, γιατρέ μου, αλλά το μοιρό μου δεν έσσει να μετράει.

Μιλούν δύο φιλενάδες.

— Έχετε πολλήν καρδιά που σωφάρετε;

— Όχι. Μόλις από μιας ώρας πλήρωσα το πρώτο πρόστημα.

Διάνα!

— Φίλε μου, λέει ο γιατρός σ' έναν φίλο του, η πρώτη μου ιατρική διάγνωση είναι εκείνη που είχε την μεγαλύτερη επιτυχία!

— Όχι δέ! Καί τί ήταν αυτή η περσιμένη διάγνωση;

— Διεπιστώσα... τον θάνατο ενός πελάτου μου!

Καλό σημάδι.

— Τα παιδιά μας άρχισαν από πολύ νωρίς να τρένουν τα χιτά τους και αυτό με στενοχωρεί πολύ.

— Αυτό, φίλε μου, είναι αντίθετος ένα καλό σημάδι και δεν βλέπω τον λόγο γιατί να σάς στενοχωρή...

— Χωρ. Σήμερα το πρωί άρχισες, το μεζότερ του παιδι κατέπε ένα δεικάρι!

Κομπλιμέντο.

Κουτί κούβ.—Από το τελευταίο σας μυστογράμμο ένα πρόημα μοίκανε ξεχωριστή εντύπωση και με ευχαρίστησε.

Συγγνώμη.—Καλωσορίζομαι.—'Αλήθεια, και ποιά ήταν αυτή; Το σπρί; Η ασυστοπία της υποθέσεως;

Κουτί κούβ.—Τίποτα απ' όλα αυτά. Τό... χάρι!

Σκηνοθεσία.

Ο σκηνοθέτης (ατόν ήθοποιό).—Στο νέο έργο θα πεθάνει στην πρώτη πράξη και θα σοφ ψάλλον κατόπιν τον επικήδειο... Έπειτα όμως έχουμε μόνον το 1ο ήθοποιό καλλίγόνους... θα τον θωπύσης και τον στο τραγούδι!

Δικαιώτατον.

—Ο πατέρας σου δεν θέλει να σου δώσει την ποσά σου.

—Έχει να σου δώσει άρκετος. Μας την δίνει λίγη-λίγη.

—Έχει να σου δώσει... Ναι, αλλά εγώ σ' πηρά μου και καλή!

Τ' αμύγδα.

—Ένας που παίρνει δύο γυναίκες τι είναι;

—Δύο αμαρτίες.

—Κι' ένας που παίρνει τρεις;

—Πλάγιος!

ΔΥΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ

κτενίσματα της Περμανάντ των 100 δραχ.
του Κομμωτηρίου

ΦΕΜΙΝΑ

φτιαγμένα από τεχνίτας με] μεγάλη
πείραν, ειδικούς δια] κάθε ποιότητα μα-
λιών και με] τὰ τελειότερα μηχανήματα
έν] Ελλάδι.

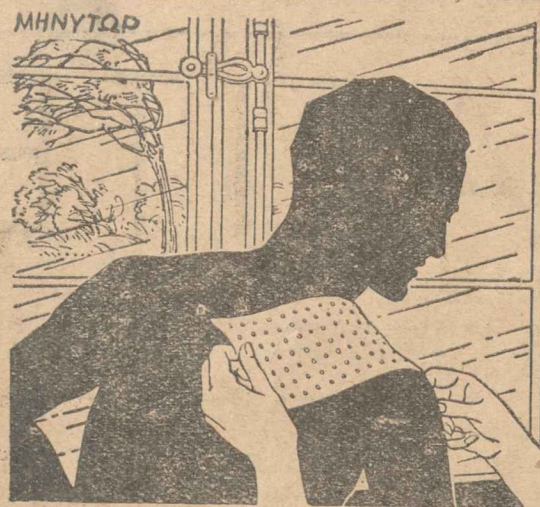
Μία επίσκεψις θὰ σὰς πείση διὰ την
καλήν μας ἐργασίαν.

ΦΕΜΙΝΑ

ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΦΘΟΝΙΔΟΥ

ΤΗΛ. 22992

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΟΝΟΣ

Κακοκαιρία-ρευματισμοί!

Καταιγίδες, κρύο και υγρασία φέρουν αρθρίτιδα, οσφυαλγία και
ρευματοπονους.
Απαλλαγείτε ριζικώς από αυτά τὰ βάσανα με] τὸ καλλίτερον και] δεδο-
κιμασμένον μέσον, δηλαδή με] τὸ γνήσιον ἔμπλαστρον "ΛΕΟΝΤΟΣ", και]
μάλιστα μόλις αἰσθανθῆτε τὸν παραμικρὸν πόνον.
Τὸ ἔμπλαστρον "ΛΕΟΝΤΟΣ", ἀντιθέτως πρὸς τὰς εὐθηνότερας και] κατω-
τέρας ποιότητος ἀπομιμήσεις, ἐνεργεῖ βαθειὰ και] ἐξακολουθητικὰ.
Προκαλεῖ εὐχάριστον θερμότητα και] ἔντονον κυ-
κλοφορίαν τοῦ αἵματος εἰς τὸ πάσχον μέρος.
Διαλύει τὰς ὑποὺλους δηλητηριώδεις οὐσίας κατὰ
τρόπον ἀβλαβῆ και] τὰς ἀποβάλλει ἀπὸ τὸ σῶμα διὰ
τῆς φυσικῆς ὁδοῦ και] οὕτω ἐπαλλάσσεται ὁ ὀργα-
νισμὸς ὀρίστικώς ἀπὸ τὰς βλαβεράς οὐσίας.

Ζητήτε ἀποκλειστικῶς
τὸ γνήσιον

ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ ΜΑΡΚΑΣ "ΛΕΟΝΤΟΣ"

ΤΕΑ

ΓΥΝ. ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΔΕΟΧΑΡΟΥΣ 9

(ΠΑΡΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ)

Α' ΠΑΤΩΜΑ

VANISHING CREAM - COLD CREAM LEMON CREAM

JOHN'S

Εἶνε τὰ καλλυντικά, τὰ ὁποῖα χάρις στὴν ἀπο-
ράμιλλη ποιότητά των, χρησιμοποιοῦνται ἀποκλει-
στικῶς ἀπὸ ὅλες τῖς κυρίες και] δεσποινίδες και]
ἐνδιαφέρονται πραγματικὰ γιὰ τὴν ὀμορφίαν των.
Πωλοῦνται σὲ ὅλα τὰ καλὰ μυροπωλεῖα, και]
μακεῖα και] στὰ μεγαλύτερα ἐμπορικὰ καταστήματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ

Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ
ΜΟΝΤΕΛΛΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν Λιλιῆς

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΟΛΥΜΙΚ ΚΑΙ ΝΤΟΡΜΕ'Ι

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 46

ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

SMART

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ FIXATIF

ΠΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν "Ἀγορά.

Φαρμακεία Μυριδίου, Μπα-

ταίου, Ρ. Χρήστου, Α. Χρή-

στου, Κατάστημα Γ. Παπα-

ταίου, Σία.

Ὁδὸς Σταδίου

Μία
Νεόνυμφος
τῆς 'Χηαιτοῦ

λέγει με]
ποῖον τρόπον
θὰ σαγηνεύσῃτε
τούς ἄνδρας

"Ἦμουν ἀπελπισμένη. Ἄλλαι νέ-
αι ἔκαμαν πλουσίους γάμους και]
ἦσαν εὐτυχεῖς. Ἐγὼ δὲν εἶχα καμ-
μίαν πρότασιν. Μία Ταιγγάνα με]
ἐπληροφόρησεν ὅτι μαρμαμένη ὄψις,
γυάλιστερη μὴτη και] λιπαρὰ ἐπι-
δερμὶς, ὅπως ἡ ἰδική μου, ἠνάγκα-
ζαν τοὺς ἄνδρας νὰ ἀπομακρύνων-
ται. Με] συνεισέφευσε νὰ δοκιμάσω
τὴν πούδρα Τοκαλὸν με] Mousse de
Crème. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε ὁρ-
δὸν μαγικόν, τελείως διαφορετικόν
ἐκείνου τῶν ἄλλων εἰδῶν πούδρας,
τῶν ὁποίων ἔκαμνα χρῆσιν. Κάθε
ἴχνος γυαλάδας ἔφυγεν, οἱ διεσταλ-
μένοι πόροι ἠλαττώθησαν και] νέα
ὄψις μὰτ ἐνεφανίσθη θαυμασίως ὁρ-
ραιότητος, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὴν καρ-
δίαν τῶν ἀνδρῶν νὰ σκιρτᾷ. Μία μό-
νον ἐπίθεσις πούδρας διαρκεῖ καθ'
ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ὅλην τὴν νύκτα,
ὅπου και] ἂν εὐρίσκωμαι ὅτι κα-
ὲν κάμω. Εἶμαι βεβαία ὅτι κάθε γυ-
ναῖκα ἔμπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ ἀμέσως
χάριν πρὸ σαγηνευτικῆν, μεταχειρι-
ζομένη πούδρα Τοκαλὸν με] Mousse
de Crème. Γεν. Ἀγ. Α. Π. Ρε-
μπουτζῆκος. Προξενίου 42, Ἀ-
θήναι.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

LES JOLIS CHAPEAUX

Ι. Π. ΔΑΝΙΗΛΙΔΟΥ

Διαρκῆς και] πλουσιωτά
τῇ συλλογῇ Νέων Μοδέλων
προερχομένων ἐκ τῶν καλ
λυτέρων οἰκῶν Παρισίων
Μιλάνου και] Βιέννης.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΠΑΡ. ΓΓΕΛΙΑΣ

ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ 11Α

ΠΡΟΣΟΧΗ !!!!!

Τὸ Ἰνδικὸν ἔλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΣ, ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ
Υπουργείου Ὑγιεινῆς, εἶνε τὸ μόνον ἀδολφές φυτικὸν παρα-
σκευασμα, ἀνευ οὐδεμιᾶς θοφῆς και] χημικῆς οὐσίας
και] τὸ ὁποῖον μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς λευκανθείας τρί-
χας εἰς τὸ προηγούμενον χρῶμα αὐτῶν, ἐκθρόν, μέλλαν ἢ κα-
στάνον, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτάς ὅς και] στυλπνότητα.
Τὸ ὡς ὄνο Ἰνδικὸν ἔλαιον, λόγω τῶν φυτικῶν οὐσιῶν αὐτοῦ
ἀπαλλάσσει τελείως και] ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὴν
πιτυρίαν καθὼς και] τὰς λοιπὰς παθήσεις τοῦ δέρματος τῆς
κεφαλῆς, ἀναπτύσσων ἀμιατῶδες τὴν τριχοφυίαν.
Πωλῆσας και] πληροφορίας παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων
Φ. Φωτιάδης και] Ο. Γ. Βελιόγλου ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πειραιῶς 28
ἐν Πειραιῇ Μακρὰς Στῆς 42 και] ἐν Θεσσαλονικῇ Βικτωροῦ
Ὁδῶ 1.
Ἐπίσης και] παρὰ τῷ ἱατρῷ κ. Α. Χαϊαρίδῃ, Ἀνακρέοντος
78, Καλλιθέα, και] παρὰ τῇ φαρμακαποθήκῃ Γ. Κρασσοπούλου,
Πειραιῶς 18.

Μὲ τὰς βαφὰς ARTI οὐδέποτε θὰ
ἀποτύχητε εἰς τὴν βαφήν τῶν φορ-
ματίων σας.

Τὰ φορέματά σας μόνον
ἂν τὰ βάψετε με]
δὲν θὰ βεβαίως ποτε

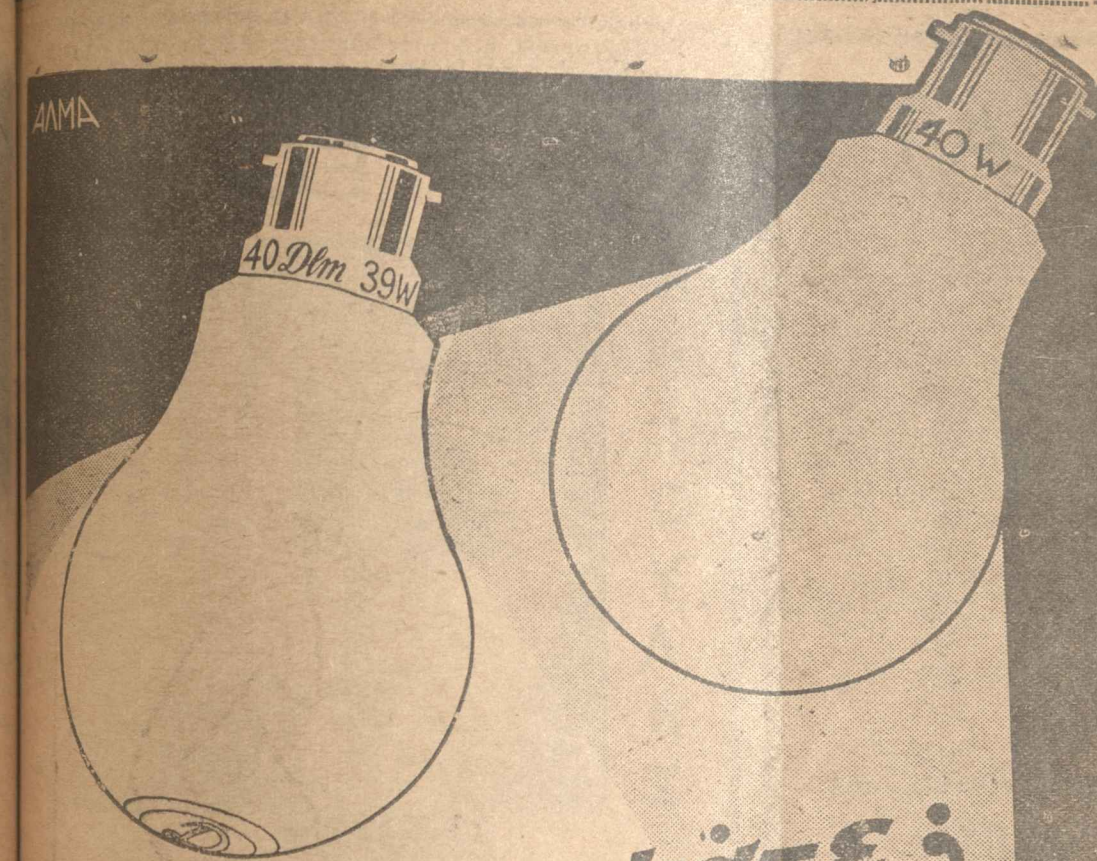
ARTI

ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΜΑΝΤΟ
ΤΟΓΕΣ

ΤΟΥΣ
ΚΡΟΚΙ

ΜΟΔΕΛΟ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΚΥΔ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ποιον προτιμάτε;

● Και οι δύο καταναλώνουν το ίδιο ρεύμα ● Αλλά τι διαφορά στο φως!
Αγοράζετε λοιπόν λαμπτήρας

ORION D

μενήμα Δευτεροσπειρωμένον
και διαβάθμισιν εις ΔΕΚΑΛΟΥΜΕΝ
Σας δίδουν όλον το φως που πληρώνετε

καλλίτερος δεν υπάρχει

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΗ & Θ. ΒΡΑΝΑ
ΛΥΚΑΒΗΤΟΥ 10

Ο ΧΕΙΜΩΝΕΦΘΑΣΕΙ...
ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Και πρώτα απ' όλα βάλτε μόνοι σας τα περσινά σας φορέματα με τις ιδεώδεις Γερμανικές βαφές ARTI και θα γίνουν καινούρια και μεθόνα και ούδέποτε θα διακρίνονται ως βαμμένα. Δεν είναι ρεκλάμα είναι πραγματικότητα. Δοκιμάσατε και θα πείσθε. Αι βαφαί ARTI ούδέποτε ξεβάφουν ούτε και επιφέρουν στο φόρεμα την παραμικράν φθοράν. Ουδέποτε όμως να δέχεσθε να σας δίδουν βαφές χύμα με την δικαιολογίαν ότι και αυτές είναι μάρκας ARTI διότι βαφαί ARTI χύμα δεν υπάρχουν παρά μόνο εις πακέτιδια με την μάρκα ARTI. Πωλούνται στα φαρμακεία και έμπορικά. Αντιπροσωπεία: Αθήναι - 6 δος Λέγκα 21α, Θεσσαλονίκη - 6 δος Ερμού 16.

Διατί πονεί
ο κάλος σας

Ο κάλος σας έχει σχήμα κώνου με την σκληρήν σουβλερήν ρίζαν εμπηγμένην εντός της τρυφεράς σαρκός του δακτύλου του ποδός. Το παπούτσι πιέζει την σάν μαχαίρι αιχμήν προς τα εδαισθητά νεύρα. Τα νεύρα μεταβιβάζουν τον αγωνιώδη πόνον εις τον εγκέφαλον, ή ζωή καταντᾷ άθλία και τό περπάτημα μαρτύριον

Πώς νά σταματήσωμεν τόν πόνον

Εμβάπτισατε τά πτωχά βασανισμένα πόδια σας σέ ζεστό νερό εις τό όποϊον νά έχετε προσθήκη Σαλτρών Ροντέλλ έως ότου λάβη όψιν παχέος γάλλικτος. Τό Όξυγόνον εξαπολύεται και μεταφέρει φαρμακευτικά, Ιαματικά άλατα εντός των φλογισμένων Ιστών. Οί κάλοι και τά τυλώματα μαλακώνουν και οί πόνοι σταματούν αὐτοστιγμεί. Έχετε πλήρη άνεσιν και μπορείτε νά περπατήτε με εύχαρίστησιν

Πώς ν' απαλλαγῇτε του κάλου

Κάμτε αὐτό επί τρεις ήμέρας. Τά Σαλτράτ μαλακώνουν τούς κάλους και τά τυλώματα βαθεϊά μέχρι της ρίζας των, οὕτως ώστε μπορείτε νά τούς αφαιρέσθε χωρίς πόνον διά των δακτύλων σας. Τό πηξιμον εξαλείφεται και οί τύλοι του μεγάλου δακτύλου του ποδός εξαφανίζονται. Δύνασθε νά φορήτε παπούτσι ένα νοήμερο μικρότερον. Χιλιάδες ανθρώπων έπιστολών τό αποδεικνύουν. Τά Σαλτράτ Ροντέλλ είναι ήγγυημένα ότι δίδουν επίτιμη άποτελέσματα, ή τά χρημάτα σας επιστρέφονται. Η τιμή των είναι ασήμαντος

Έσας, όσοι τᾷ
ζεσταῖ τᾷ
ει τᾷ σκληρᾷ
καρμῇ
Ετοιμασθε
FATTORI
Σας δίδουν τήν
εὐχαρίστησιν
εὐχαρίστησιν
εὐχαρίστησιν
εὐχαρίστησιν

ΚΑΛΤΣΑΙ

ΚΑΛΤΣΑΙ } RADIO
SILKA

Αί τρεῖς φημισμένοι μάρκαι. Πωλοῦνται εἰς μεγά-
λην ποικιλίαν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Ὁδὸς ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ Ἀρ. 23α

Χρ. Θεοδωροπούλου
Λεωφόρος Μαρσέλης 14^ο Ἀθήναι
Τηλ. 25733

ΜΟΔΕΣ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΣΥΟΔΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ

Χαρτίς ἐκθεσίς
TOILE/ και
CROQUIS

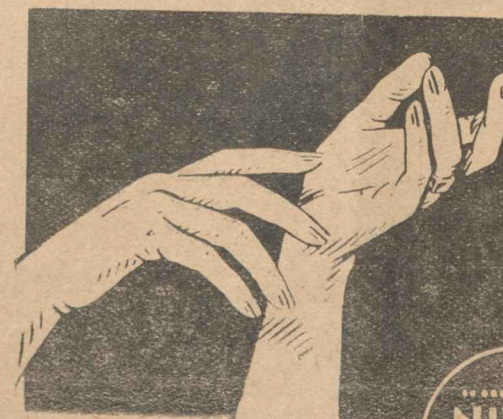
Τὰ φρέσκα σας δὲν θὰ
διακρίνονται ὡς βαμμέ-
νη μὲν, ἀλλὰ τὴν βάψετε μετ' **ARTI**

Αἱ βαφαὶ **ARTI** δὲν φθείρουν τὰ
φορέματα.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΓΕ

"Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ"

Πωλεῖται
εἰς τὰ φαρμακεία καὶ μυροπωλεία
Τὸ κυτίον Δρχ. 15
τριπλάσιον » 30

**NIVEA
CREME**

Στὶς κοσμικὰς συγκεντρώσεις καὶ στὰ σαλόνια οἱ κυραὶ
μεγάλῃ χαρὰ καὶ ἱκανοποίησιν ἐπιδεικνύουσιν τὰ χέρια τοῦ
ἔχουσιν λαμπρὰ νύχια. Ξέρετε γιὰτί; Διότι μεταχειρίζονται
Βερνίκια ὀνόχων.

L' ECLAT

Α
Υ
Γ
Ο
Υ
Λ
Α
Σ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18 ΤΗΛ. 26399

ἈΘΗΝΑΙ
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ - ΘΡΑΚΗΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ Θ. ΤΖΟΛΛΑ

Ὁδὸς βασιλέως Κωνσταντίνου 25, πρώην Βενιζέλου-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΟΥΚΛΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ
LUXE ΔΙΑ ΣΑΛΟΝΙΑ
ΜΑΝΤΗΛΟΘΗΚΕΣ
ΝΥΚΤΟΘΗΚΕΣ

ΜΑΞΙΛΑΡΑΚΙΑ

Εἰς ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας). Τηλέφ. 21.591

Λευκά, μαλακά,
περιποιημένα χέρια

παρὰ τὸν ἀέρα, τὴν κακοκαιρίαν καὶ τὴν
λειᾶς τοῦ σπιτιοῦ.

Μὲ τὰς κακοκαιρίας καὶ τὸ συχνὸ πλῆθος
ἀφαιρῶνται ἀπὸ τὸ δέρμα μας αἱ οὐσίαι ποῦ
τὸ διατηροῦν λεῖον καὶ ἐλαστικόν.
Ἀντικαταστήσατε τὰς ἀπαραίτητους
ταύτας οὐσίας διὰ τακτικῆς περιποι-
σεως μετ' κρέμαν NIVEA. Ἡ Nivea περι-
έχει EUCERIT, στοιχεῖον τὸ ὁποῖον ἀπο-
καθιστᾷ τὰς ἀπώλεσθεις οὐσίας τοῦ
δέρματος.

Πόβοι φόβοι...

τούς όποιους ά-
σφαλώς, Κυρία
μου, θά άποφεύ-
γατε εάν ακολουθούσατε τήν συμβουλήν
μου. Διά νά εξασφαλίσητε τήν υγείαν και
τήν ώραιότητα τών οδόντων σας, χρησι-
μοποιήτε καθημερινώς τήν

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ